

CSÁVOSSY ELEMÉR SJ.

PÁL GYÖRGY

EGY SIR
A DUNA FELETT

KORDA • R.T. KIADÁSA • B P E S T •

P. CSÁVOSSY ELEMÉR S. J.:

EGY SIR A DUNA FÖLÖTT

MÁRIA MARGIT NÖVÉR ÉLETE ÉS NAPLÓJA

HATODIK KIADÁS

BUDAPEST

1944

331/1942. Imprimi potest. Budapestini, die 17. Martii 1942.
Eugenius Somogyi S. J. Praep. Prov. — Nihil obstat.
Adamus Petz S. J. censor dioecesanus. Nr. 1311/1942.
Imprimatur. Cassoviae, die 7. Apr. 1942. Stephanus
Episcopus.

A kiadásért felelős: P. Csávossy Elemér S. J.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

EGY SÍR A DUNA FÖLÖTT

A fejérmegyei Érd kastélydombjának oldalán, ott, ahol hajdan a Hamzsabég ülte pogány lakomáit és a hős Szapáry szenvedte végig fogságának börtönét, a jelenlegi KALOT Népfőiskolához vezető út mentében emelkedik egy szerény, de állandóan virágokkal díszített sírdomb, mely mondhatni diadalmasan tekint le a nagy magyar síkságra, le a kék Dunára, mely azt keresztül szeli, a távolba, ahol füstbe és ködbe burkolva halványan rajzolódnak a főváros kültelkeinek körvonalai. Az egyszerű fakereszten, melyen fehér menyasszonyi fátyol leng a tavaszi szellőben, csak ez a felírás áll: „Itt nyugszik Bogner Mária Margit nővér, élt 28 évet. 1933. V. 13.”¹

És mégis, mintha ez a sír a győzedelmes vágynak volna a diadaloszlopa, mely betöltötte a lelkét annak, akinek földi maradványai itt nyugszanak a sárga sírhantok alatt. Mintha csak a felszabadult lélek végignézne a rónákon és megszámlálná azokat a lelkeket, akiknek ő imái, áldozatai, szeretete, szenvedése és főleg Jézussal való lelki egysége által szülője és lelkileg édesanyja lett. Mert a lisieux-i kis Szenttel együtt ez a szerény visitatiós apáca is elmondhatta magáról, hogy „a Veled való titokzatos egység által a lelkek anyja lettem”.

Ez a vágy a lelkek után volt életének egyik lüktetője. Ezt hagyta ő a földön akkor is, amikor lelkének második vágya teljesedésbe ment — a vágy látni Őt — Őt, akit mindig csak így nevezett

¹ Ennek helyén jelenleg már szép vaskereszt emelkedik a sír fölé.

meg, mert tudta, hogy megértjük, Őt, a Jegyest, a titokzatos Völegényt, a lelkek égi hitvesét. A földön hagyta örökségül a lelkek utáni vágyát; mert mikor halála előtt megkérdezték, hogy mit hagy örökbe szeretteinek, és lelkiatyjára került a sor, ezt válaszolta: „Neki hagyom a lelkek iránti szeretetemet”.

Ő volt az első magyar nővér, aki még a régi nagy hazában született, de elszakadt még az elszakított területről is, hogy a tiroli thurnfeldi zárda bölcsőjén át visszajöhessen a csonka hazába és testvéreivel és szeretett főnöknőjével együtt Érden megvesse az első magyar Visitatio-zárda alapjait. Ennek az alapításnak ő lett az első halottja; az első virágszál, melyet a mennyei Atya ebből a kertből égi trónterme számára szedett magának; az első áldozat, amelyért új és bőségesebb kegyelemharmatot ígér kis földi szőlőkertjének, melyben ez az égi virágszál megnyílt és illatával megörvendeztette a mennyei lakókat.

A MAGASLATOK FELÉ

A „megtérés”

Bogner Etus — ez volt a világban neve annak a nagybecskereki leánynak, akit az érdi zárdában Mária Margit néven ismertek — szintén „megtért”. Neki is volt megtérése, de olyan, mint az Alajosoké és a Kis Szent Terézeké. Etus soha keresztségi ártatlanságát el nem veszítette. De mégis ezt írja naplójába 1925 július 7-én: „Tu me sequere . . . körülbelül félév előtt hallottam először, imádozt Udvözítóm, a te szent Szívednek hívó, szelíd szavát. Igen, akkor dobbant fel a szívem először sejtve, remegve, tétován. Ó, hogy könyörögtem szentáldozás után mindig, hogy te, szelíd, türelmes, jóságos Jézusom, ne menj tovább, hogy adj erőt, hogy érted minden áldozatra képes legyek, mutasd meg az utat, amelyen akarod, hogy kövesselek. És egyszer, lelkem élete, egyszer egészen felém fordítottad szent arcodat. A te vérvő, töviskoszorúzza szenvedő arcodat rávetítetted lelkem tükrére. Láttam, éreztem egész tisztán, mint lángol fel szívemben a te szent Szívednek tüze, most már tisztán hallottam a te édesen hívó szódat: Tu me sequere . . . te kövess engem! Lásd, én így, én ennyire szeretlek téged. S te? — Éreztem, mint hull szent véred égetőn lelkemre szent Szíved sebéből.”

„Ekkor rettenetes harc kezdődött. A pokol minden erejével reám tört. S oly csodálatos a te jóságod, a kétnapi küzdelemben, melybe bele kellett volna pusztulnom nélküled, egy pillanatig sem hagytál magamra. Folyton, szünet nélkül láttam

szent arcodat tövissel körülfonva, véresen, a fájdalomtól halálra váltan, amint sűgöd: Lásd, én így, én ennyire szeretlek, kövess engem... minden fönn-tartás nélkül."

„Lelkiatyámhoz mentem. Oly jóságosan beszélt, adott tanácsot. Akkor besurrantam a piaristák kis kápolnájába.¹ — Ott dobogó szívvel, térdre esve tettem le neked, imádott Udvözítőm, fogadalmaimat, örökre, visszavonhatatlanul; szívem minden dobbanása, lelkem minden vágya s szerelme a tied most már, édes Jézusom, mert most már teljesen, fönn-tartás nélkül a tied vagyok."

A nagy fogadalom

És mi volt ez a fogadalom? Erről is naplója világosít föl. Ugyanazzal a dátummal írja:

„Jézus szentséges Szíve, fogadok neked örök szűzességet a Szeplőtelen Szent Szűz, Szent József és Loyolai Szent Ignác kezei által, bocsánatos bűn terhe alatt. Amen."

„Jézus szentséges Szíve, fogadom neked örökre, hogy utolsó leheletemig küzdeni fogok, hogy a tökéletesség útján haladhassak, a Szeplőtelen Szent Szűz, Szent József és Loyolai Szent Ignác kezei által, bocsánatos bűn terhe alatt. Amen."

„Jézus szentséges Szíve, fogadom neked bocsánatos bűn terhe alatt 1925 augusztus 15-ig, hogy a legkisebb tökéletlenséget is kerülni akarom és hogy mindenben mindig azt teszem, ami neked jobban tetszik, hogy keresztemet átölelve utánad indulok azon az úton, melyet te szent véreddel jelöltél meg azoknak, kik téged követni akarnak. Jézus szentséges Szíve, neked ajánlom ezen fogadalmamat a Szeplőtelen Szent Szűz, Szent József és Loyolai Szent Ignác kezei által. Amen."

¹ A piaristáknak 1920-ig főgimnáziumuk volt Nagyhecskerekén. Kis templomuk később is megtartotta nevét.

Ezt a harmadik fogadalmát ugyanannak az évnek augusztus 15-én, december 8-án és a következő év március 25-én megújította, 1926 május 18-án pedig örökre letette bocsánatos bűn terhe alatt. Hogy mit érzett fogadalmainak első letétele után, arról szintén naplójában ír közvetlenül az előzők után.

„Lelkem, szívem csordultig tele lett szerelmeddel, semmi, de semmi sem fér bele kívüle. Szemem a tabernákulumra tapadt egész idő alatt. Megtörtént az első lépés. Elindultam utánad. Megtaláltam céloamat; az utat, melyen akarod, hogy kövesselek. Azt az utat, melynek vándorai szívük körül hordják a töviskoszorút, a sebeket, a keresztet, minden erejükkel azért harcolva, hogy mindinkább hasonlóvá váljanak a te szenvedő szent Szívedhez. De belül az egész mennyországot hordják. Bírják azt a véghetetlen nagy kegyelmet, hogy szerethetnek téged. Ó, Jézusom, te az én imádott Jegyesem vagy. Az egész világnak meghaltam, hogy csak neked élhessek egyedül. A te szerelmed az én életerőm. Amely pillanatban megszűnnél szeretni, abban a pillanatban megszűnnék élni.”

De ekkor tekintete ráesik elmúlt életének hibáira és szentül túlzó szigorral emeli maga ellen a kegyetlen vádat: „Jézusom, a te töviskoronázta szent arcodat s fájdalomtól vonagló, vérző isteni Szívedet nézem... én fontam a töviskoronát, én okoztam szent Szíved mérhetetlen nagy fájdalmát bűneimmel. Oly kegyetlenül feszítettelek keresztre. S te a keresztről felém fordítottad fájdalmas szent arcodat, megtört tekinteted a lelkem mélyéig hatolt és kékülő ajakkal súgtad: Kövess engem! Nézd, én így, én ennyire szeretlek téged.”

Istenének ez a szeretete és leereszkedő jósága lelke mélyéig megrendíti, azért felkiált: „Jézusom, te elfelejtetted, hogy én feszítettelek meg, sőt még nyomorult kis életemet és gyarló szeretetemet is

elfogadod. Egész a porba sujt véghetetlen irgalmasságod."

Ez az irgalom és nagylelkűség engesztelést követel. Így folytatja: „Hogy kértelek, vedd le Szívedről a töviskoszorút s fond az én bűnös szívem köré, hogy legalább részben érezzem azt a végtelen fájdalmat, amit bűneim okoztak szent Szívednek. Ezt sem tagadtad meg tőlem, te véghetetlen Jóság, te tudod egyedül, mert te láttad, mily iszonyú kínok, fájdalmak marcangolták lelkemet, külön mindenegyes, még a legkisebb bűneim miatt is. És mindez semmi ahhoz a mérhetetlen kinhoz képest, amit én neked okoztam. Oly nagy volt bennem a vágy, hogy bár a pokol összes kínjait szenvedném, csak téged megkímélhettelek volna: csak meg nem történtekké tettem volna vétkeimet”.

Etus gyermekévei

Ez volt megtérése: 1925 július 7-én.

Mikor fogadalmát letette, még nem volt egészen húszéves. A torontálmegyei Melencén született 1905 december 15-én, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepének nyolcadnapján. Minthogy Melence lakossága legnagyobb részt görögkeleti szerb vallású és helyben katolikus plébánia nincs, azért a gyermeket harmadnapon Német-Elemérre vitték kereszttelésre. A keresztségben az Etelka Mária Anna nevet kapta. Édesatyja, dr. Bogner János adóügyi jegyző volt Melencén. 1906 áprilisában Torontál-Tordára választották meg jegyzőnek. Édesanyjának leányneve: Schiller Etelka.

A Bognerék családja mélyen vallásos család volt. Gyermeküket is így nevelték. A jó Isten két fiúval és két leánnyal áldotta meg házasságukat. Etus volt a legidősebb, azért már gyermekkorától fogva a kismama szerepét vindikálta magának. De Etusnak édesatyja első házasságából is volt még két fivére, akiket éppúgy szeretett, mint édestestvéreit. Ezt a zárdából írt levelei bizonyítják.

1912-ben kezdett iskolába járni. Bezdán József esperes-plébános, a későbbi püspöki helynök és Szeged város prelátnok-plébánosa készítette elő első szentáldozására. 1915 április 11-én járult mély áhítattal először az Úr asztalához, melynek később oly buzgó látogatója, vendége lett. Volt tanítónője megjegyzi első szentáldozásáról: „Etus mintha nem is a földön járt volna. Oly boldog, oly szép volt”.

Jóska öccsével együtt kezdte iskoláit. „Öröm volt nézni, mondja tanítónője, mily iparkodó, eszes kislány volt.” Pedig ő akkor már iskolás „nagylány”-nak nevezte magát. Örömmel sietett tanulni, hogy december 16-ra, édesanyjuk nevenapjára, levelet tudjanak írni. A posta meg is hozta a két testvér levelét szüleiknek mérhetetlen örömére. Etus azután tanítónőjének nővérével is levelezést kezdett, akihez a családot ismeretség kötötte. Ez mint tapasztaltabb tanítónő többször figyelmeztette hűgát, vigyázzon Etusra, mert ez a gyerek korát meghaladó értelemmel bír.

Kötelességérzete bámulatos volt. A legrosszabb időben is pontosan jött órára, bár tanítónője mint magántanulónak többször mondta, ha ily rossz idő van, maradjon otthon, különösen mikor már gépben volt a lába.

Betegség

Etus, édesanyjának tanúsága szerint, nagyon kicsi gyermek volt, de teljesen egészséges. 1914 őszén azonban két öccsével és kis húgával súlyos vörhenyen ment át. Kis húga meg is halt. Közvetlenül a betegség után nem lehetett változást észrevenni rajta; de egy év múlva jobb térdét nem tudta meghajlítani. Az orvos csípőcsontgyulladást állapított meg. Tíz hónapig nyujtott lábbal kellett fekdünie, majd négy további hónapon át gipszben volt a lába, gépet is kellett viselnie. Egész betegsége hét évig tartott. Lába a csípőben merev maradt minden-

korra, de térdelni tudott. Testi gyengesége egész életén végigkísérte, és ez is volt az oka, hogy hívásaért sokat kellett küzdenie.

Betegségében csodálatosan türelmes volt. Az elemi iskola negyedik osztályát ágyban fekvé végezte, ágyban fekvé vizsgázott is; de jókedvvel tanult és szép eredménnyel végzett, pedig 3 kg-os homokzsák húzta kifeszített, beteg lábát. Kézimunkázott, sőt varrogatott is. Eleinte nagy fájdalmai voltak, de sohasem panaszkodott, még akkor sem, mikor kitavaszkodott s víg gyermekkacajtól volt hangos az utca. Ilyenkor kérte, s édesanyja kinyitotta az ablakot. Semmi szomorúság vagy bánkódás nem látszott rajta, csak nézte őket és mosolygott. Szemeiből meleg szeretet, simogató biztatás sugárzott. A fájdalmak pár hét múlva megszűntek, ő pedig nótás jókedvével vigasztalta édesanyját. A szomszédságból 5—6 kisleány mindig körülötte volt és sok babájával s játékaival rendelkezése szerint játszottak. A babáknak imádkozniok is kellett; amelyik kislány tartotta a babát, az imádkozott helyette. Volt köztük két zsidó kislány is, akik szintén hibátlanul mondták el a Miatyánkot és az Üdvözlégyet. Ekkor édesapja már nem élt. 1915 október 17-én, Etus későbbi, szerzetesi névünnepén halt meg egy budapesti szanatóriumban. Holttestét Tordán temették el.

A kis diák

Elemi iskoláit és a polgári első és második osztályát Tordán végezte. Ha tanítónője a felsőbb osztályokban valamire figyelmeztette vagy nem volt megelégedve, Etus sohasem védte magát s nem hozott fel mentséget semmit, hanem oly megadással, oly kérő hangon tudta mondani: „Maca néni kérem, hogy csináljam?” Tanítónőjét megfogta az a sajátosság hangsúly, de a túl élénk gyermekről ezt a jószágot és őszinteséget nem tudta feltételezni s azt hitte, hogy a gyerek túl okos s gyorsan túl akar

esni a dolgokon. S mert nagyszerű utánczó képessége volt, a tanító néninek tekintélyére is vigyáznia kellett s azért még szigorúbban fogta. Csak később látta be tévedését.

Etus nagyon kedves és rendkívül eleven kislány volt. Mindenki igazán szerette. Egy nagypénteki szentbeszéd után megsiratta „a szegény Jézuskát, akit a zsidók úgy megkínóztak”.

„Egyik húsvéti szünet után, mikor visszamentem Tordára, írja tanítónője egy másik esetről, a három gyerek hangos jókedvvel sietett át hozzám, hogy üdvözljenek. Kérdeztem, hogy telt el a szünet? Akkor mesélte Etus, hogy az esperes úr oly szépen beszélt a Jézuskáról, hogy ő még sírt is, és szomorúan mondotta, hogy ő úgy sajnálta a Jézuskát, oly kemény párnán feküdt s úgy szeretett volna puha kispárnát tenni a feje alá. Eltűnődtem, mert úgy láttam, hogy a gyerek érzi is, amit mond. Megkérdeztem, mit szeretne tenni. Mire ő nagyon komolyan és határozottan mondta, hogy a jövő évi nagypénteki Jézuska feje alá elviszem a babám kis tollpárnáját.” Ez a párna-eset más alakban Etus szerzetesi életében valóságban megismétlődött, amint majd később látni fogjuk.

Karácsony táján többször kérdezte a tanító nénitől: „Maca néni kérem, ha rosszak az emberek, most is fázik, didereg a Jézuska?”

Kismama

Szüleinek sok örömet okozott. Betegsége előtt négy fivére között maga is nagyon fiús volt, versenyt futott testvéreivel, de e mellett játékban rendszeres kis háztartást is vezetett. Picike edényeiben kezelte a tejet, a túrót, vaját. Sütött, főzött, és testvérei nagy élvezettel elfogyasztották. Édesatyja mondogatta, hogy 15 éves korában már nagy gazdaságot tud majd vezetni.

Mikor kicsi húga vörhenyben megbetegedett,

két öccsével a tanítónénihez került. Ott mint valami kismama forgolódott körülöttük, s mikor ők is megbetegedtek, segített a vizes ruhát feladni, számon tartotta, mikor kell az orvosságot beadni, takargatta őket s mindent oly meleg érzéssel, oly gondoskodó szeretettel tett, hogy tanítónője csak ámult rajta. Később, mikor a két fiúcska már felkelt, vigyázott rájuk, hogy jók legyenek, nehogy a Maca néninek alkalmatlankodjanak, hiszen ők most, mint mondotta, vendégek s azért jóknak kell lenniök. Különben, mikor otthon voltak, a három gyerek majd felverte a jegyzői lakot hangos játékkal. Etus azonban játék közben sem volt sohasem rossz vagy rendetlen, még ilyenkor is figyelmes és tisztelettudó volt. Büntetni egyszer sem kellett.

Betegsége után is, mikor szükségét látta, szorgalmasan segített a háztartásban. Mindennek megtalálta a jó oldalát. Ha látta, hogy édesanyja elkedvetlenedik, mindjárt felvidította. Egy ízben nem volt a házban segítség, és édesanyja iszonyodva nézett végig a sok mosatlan edényen, mire ő nagy vígan mondotta: „Nézd, mamusi, milyen jó nekünk, mennyi edényünk van, hány embernek nincs ily sok edénye”. Erre nevetve végezték a munkát.

Bár magántanuló volt, sokszor bejött a gyerekek közé az iskolába és szünetben is szívesen játszott velük. Már akkor is volt benne valami anyáskodó, becéző, ahogy a kis polgárgyerekek közé vegyült. Csöppet sem volt finnyás. Mindig a legelhanyagoltabb gyerekeket vette pártfogásába s vitte a játékba. Ha az iskolában valamelyik kislány haragos vagy szomorú volt, addig cirógatta, addig tréfált vele, míg csak meg nem békült vagy meg nem neveltette. Már elemista korában sokszor bájos szerénységgel adakozott a szegény gyerekeknek. Kis társait nagyon szerette s sohasem éreztette velük, hogy ő a falu jegyzőjének leánya.

Mikor a háború kitört, s a tanító néni is kitette asztalára szereteteinek képét, Etus mindjárt megjegyezte, hogy ő majd mindennap hoz Maca néni katonáinak friss virágot. Ezt hűségesen meg is tartotta télen-nyáron egyaránt. Ha kérdezték tőle, hol veszi télen a friss virágot, csak mosolygott. Édesanyja se tudta, de ő naponta hozta, ha mást nem, egy zöld ágat, de mindig frisset, s mindig ő díszítette a képeket, ebből nem engedett. Még szünetben is, mikor a tanító néni hazautazott, ment s vitte friss virágait. Rendkívüli hűsége, mely később szerzetesi életében annyira jellemezte, már ekkor megnyilatkozott.

Már mint kisgyermek nagyon barátságos és feltűnően ragaszkodó volt. Ezt a vonását megőrizte haláláig édesanyjával, társnőivel, nevelőivel, főnőknőjével szemben. „Ragaszkodása feltűnő volt, — írja tanítónője — de sohasem vált alkalmatlanná. Okos, beszédes szemeivel oly kérőn tudott nézni. Nem mondta, de ki lehetett belőlük olvasni, mit érez, mily szeretettel szinte lesi azok gondolatait, kiket jó szülei is szeretnek. Sohasem jöttem el úgy tőlük, hogy ne gondoltam volna rá később is: ez a gyerek nagyon okos, nem is gyerek, nem négyötéves, hanem kis öreg! Viszont a másik pillanatban már a legbájosabb gyermekjátékba merült.”

Nagyon szerény volt; sikeres munkájáért sohasem várt elismerést vagy jutalmat. Ha valamit jól csinált, azt kötelességének érezte. A nagyokkal szemben, bár igen bátor, közvetlen volt, mégis szerény és tiszteletadó maradt.

„Imádkozni nagyon szeretett — folytatja tanítónője. — Ha a templom valamilyen okból nyitva volt, átszaladt rövid kis imára. Ha Etus ezt észrevette, mindig kért, vigyem magammal, sőt könyörgött, ha nem is látta, szóljak neki. Én azonban többször csak magam siettem át, különösen mikor már gépben

volt a lába. Ilyenkor szomorúan mondta, miért nem szóltam már megint. S ha újra velem jöhetett, két kicsi kezébe vette kezem — ez szokása volt — s úgy kérte, mondjam meg, miért imádkozzék. Én azonban túlságosan gyermeknek tartottam ahhoz, hogy ezt megmondjam, s csak annyit mondtam:

— Etus, te csak úgy imádkozzál, hogy te is azt kérd, amiért a Maca néni imádkozik.

— De Maca néni, — mondotta — tessék megmondani, mit kérjek, hisz tudja Maca néni, hogy a Jézuska mennyire meghallgatja a jó kisgyermekek imáját, s én úgy szeretek a Jézuskához imádkozni.

— Emlékszem, itt még kötődtem vele:

— Etus, — igazán? Te is jó kislány vagy?

Mire ő kissé szomorkásan mondta:

— Maca néni sohasem akar hinni nekem.

S a templomban a Jézus Szíve-oltár elé térdelünk, már ahogy ő tudott, mikor már gépben volt a lába. Én rendesen a dobogó közepére, ő a sarokba térdelt, gépes lábát így könnyebben elhelyezte. Mindig letérdelt, pedig mondtam, hogy állhat vagy le is ülhet, a Jézuska nem kívánja tőle a térdelést.

— De hisz a sarkon könnyen térdelek — mondotta — s mindig letérdelt. — Többször lenéztem rá. Csak úgy tapadt tekintetével a Jézus Szíveszoborra. Valósággal ragyogott az arca. Oly szép volt ilyenkor.“

Nagyon örült, ha mint magántanuló a tanítás kezdetére eljöhetett és a közös imát a gyerekekkel együtt mondhatta. Lehetetlen volt észre nem venni, jegyzi meg tanítónője, hogy míg a többi gyerek gépiesen mondta az imát, addig Etusnak szinte ragyogott az arca, szemei megnőttek, s le nem vette tekintetét az asztal fölötti feszületről. Tanítónője azt hitte, hogy Etus azért veszi oly komolyan az imát, mert az iskolában van. De mikor tanítónője külön tanult vele s testvéreivel a lakáson, ő maga kérte, hogy ott is imával kezdjék és végezzék a tanulást.

Sokszor két kis kezét szívére szorítva, apró, maga által rögtönzött fohással nézett a falon függő Mária-képen levő kis Jézuskára és beszélgetett vele. Ilyenkor szemei nagyok és beszédeseek voltak. Ebben és más dolgokban már csirájában látjuk mindazt, ami későbbi életében teljes kifejlődésében tűnik fel előttünk: tekintete az Úr Jézuséba ömlik, szereteteinek kezét két kis kezébe veszi hálája és szeretete jeléül, Jézusnak puha párnát készít.

Úgy szeretnék szent lenni!

„Tanulás után — mondja tovább volt tanító-nője — beszélgettünk vagy játszottunk. Egyszer csak felugrik és átszellemülve mondja, kis kezait arca előtt összekulcsolva:

— Maca néni kérem, én úgy szeretnék szent lenni!

Megdöbbsentem. Azt hittem, a gyermek játékot űz a vallásból vagy hízeleg, mert látja, hogy édesanyja is, én is mindennap szentmisét hallgatunk. Hogy leintsem, nevetve feleltem:

— Nono, Etuska, éppígy néznek ki, akik szentek akarnak lenni. Te pont szentnek indulsz!

— De Maca néni kérem, én úgy szeretnék szent lenni. Az olyan jó lehet, mindig a Jézuskával lenni, mint Szent Antal vagy a többi szent!

Megint leintettem, mire ő megjegyezte:

— Majd meglátja, Maca néni, hogy én szent leszek, majd meglátja!

S mivel én újra csak mosolyogva akartam elteríteni a gondolataitól, ő megkérdezte:

— Hát milyen legyenek, hogy szent lehessenek?”

Nagybecskereken

Édesatyjuk halála után a család 1918-ban Nagybecskerekre költözött. Itt fejezte be Etus a Miasszonyunkról nevezett szegény iskolanővérek zárdaiskolájában a polgári utolsó osztályát, utána

kereskedelmi tanfolyamot is végzett. 1923 június 1-én részesült a bérálás szentségében Pellegrinetti Hermenegild belgrádi nuncius kezéből, majd 1924 szeptember 28-án a becskerekeli Imaapostolság (Jézus Szíve Szövetség) és december 8-án a Mária-kongregáció felavatott tagja, 1925 március 11-én pedig az Imaapostolság buzgólkodója lett. 1923 december elején végezte első lelkigyakorlatát, mely maradandó nyomot hagyott fogékony lelkében.

Ezekbe az évekbe esik ú. n. „világias” kora és „megtérése”. Ezekben az években lett Etusból nagylány, akinek szívében először ütköznek meg a világ és a lélek.

Milyen volt Etus ezekben az években? Milyenek ismerték őt társnői és nevelői?

Halljuk egyik bizalmas barátnőjét:

„Sohasem fogom elfelejteni az első találkozást — írja. — 1918-at írtunk, amikor egy borús őszi napon megjelent osztályunkban az új iskolatársnő. Nem úgy nézett ki, mintha ő is harmadik polgárista volna. Gyöngé, filigrán teremtés volt, elütött a többi erős, nagy lánytól. Olyan volt, mint egy gyermek. Vagy még jobb, ha virághoz hasonlítom. A lelke olyan is volt, mint valami szép virág. Nem hiába szerette oly nagyon a virágokat.”

„Észbelileg mindannyiunkat túlszárnyalt. Ritka okos gyermek volt. Könnyű felfogású és rendkívül élénk. Túlzás nélkül mondhatom, hogy rövid időn belül az egész osztály kedvence lett. Emlékszem, amikor első nap bejött az osztályba és szerényen beült az egyik padba. Mi azon tanakodtunk, hogy vajjon ki lehet az új növendék, hogy hívják? ... Én odamentem hozzá ismerkedni. Elbeszélgettem vele és rögtön megszerettem. Olyan kedvesen, barátságosan mesélt, mintha már régi barátok lettünk volna. A többieknek is bemutattam és félórán belül Bogner Etuskát szívébe fogadta az egész osztály. Ugyanaz történt tanárainkkal is. Nagyon szerették Etuskát, mert nagyon jó tanuló volt.”

A diákcsínyek spiritus rektora

„Mi természetesen nem annyira ezekért a tulajdonságokért szerettük, hanem inkább élénkségeért. Etus nem volt soha semmi jónak elrontója. Az összes diákcsínyeknek ő volt a spiritus rektora. Végtelenül jókedvű volt, és ez tetszett nekünk.”

„Tizenhároméves gyerekek általában nem bizonyulnak jóstehetségeknek; de azt hiszem, velünk együtt mások sem hitték volna, hogy ebből az eleven kisgyermekből egyszer szentéletű apáca lesz. Mi legalább sohasem tudtuk volna az akkori Etyókát mint apácát elképzelni. Etus is csak annyira volt vallásos, mint minden zárdai növendék. Bizony előfordult néha, hogy szentmise alatt imádkozás helyett fecsegtünk. Ilyenkor természetesen kikaptunk utána. Ebben Etus sem volt kivétel. Emlékszem, egyszer az úrnapi körmenet alatt beszélgettünk. Nagyon kikaptunk. Volt egy eset, amikor ártatlanabbul kapott ki Etus. Negyedik polgáriba jártunk, és május 1-e előtt osztályfőnöknőnk kijelentette, hogy május 1-én lesz ugyan előadás, de ha valakit a szülei nem engednek aznap az iskolába, az ne jöjjön. Nem lesz semmi baj. Akkoriban zavargásoktól félték, és Etussal együtt egynéhányan azt mondtuk a lányoknak, hogy bennünket nem engednek az utcára menni. Másnap nagy volt az osztályfőnöknő csodálkozása, amikor összevissza két leány jelent csak meg. Ez a két lány azt mesélte, hogy sztrájkra izgattuk fel az osztályt. Soha így nem haragudott ránk a mi jó osztályfőnöknőnk. Büntetésből vasárnap, május 2-án, mise után bent tartotta az egész osztályt. Etus és csekélységem még külön kikaptunk izgatásért. Mi sírva bizonygattuk, hogy senkit sem beszéltünk rá a sztrájkra, mindenki saját elhatározásából maradt otthon. Az egész osztály tanuskodott mellettünk, és így ártatlanságunk mégis csak kiderült.”

„Természetesen volt eset, mikor nem voltunk oly ártatlanok. Így énekórák alatt Etussal az utolsó

padba ültünk, és míg a többiek énekeltek, mi szóra-koztunk. Egyszer például eljegyzési kártyákat írtunk és minden fiókba tettünk ilyen lapokat. Rájöttek. Borítsunk fátvált arra, ami ezután következett."

"Egy francia óra előtt Etuska a táblára írta, hogy ma nem lesz francia óra. Amíg Etus egy barát-nőjével a parkban sétált, a többiek is hazamentek. Tényleg elmaradt az óra és a mai napig sem tudták, hogy ki írta azt a mondatot a táblára. Szenvedélyes horgászó volt és titokban cigarettázott is. Legyeket gyűjtött barátnőjével, ezeket becserélték gyufáért. Tíz légyért egy gyufaszálat kaptak a fiúktól, tíz gyufáért pedig egy cigarettát."

"Egy alkalommal virágot vettünk osztályfőnök-nőnknek. A kertészt az udvaron találtuk. Aludt az öreg bácsi. Etus egy fűvet tépett és evvel addig csiklandozta az alvó bácsi arcát, míg felébredt. Mindig tréfálkozó kedvű volt. Hihetetlenül jól tudta az embereket utánozni: hanghordozásukat, mozdulataikat, és mi mindig hálás hallgatói voltunk előadásainak."

"Mikor a negyedik polgárit végeztük, az ő ötlete volt, hogy rendezzünk ötéves találkát. A találka rendezését rá bíztuk, jegyzőnek választottuk. És amikor öt év múlva eljött a találka ideje, nagyrészt Etusnak köszönhattuk, hogy olyan jól sikerült."

"Áldott jó szíve volt Etuskának. Minden szegényen megesett a szíve. Azt nem is kell mondanom, hogy az édesanyját rajongásig szerette. Nem volt nála szeretőbb gyermek, testvér és barátnő. Osztályfőnök-nőjéért tűzbe ment volna. Osztálytársnői szeretetét is egész szívvel viszonzta. Hányszor osztotta meg uzsonnáját egy szegény árva társnőnkkel. Két bátyja és két öccse volt, akiket végtelenül szeretett és kis édes-, középső édes-, nagy és leg-nagyobb édesnek nevezett."

„Már említettem, hogy szerette a virágokat. De az állatokat is és különösen a gyerekeket. Egy szomszédjuknak három éves kis unokáját például mindig vőlegényének nevezte.”

„Betegsége miatt nem panaszkodott, ajkát soha egyetlen zokszó sem hagyta el. Tiszta lelkű volt és maradt végig; de hogy hogyan lett a virgonc gyerekből az a mélyen vallásos leány és később szent-életű szerzetesnő, azt nem tudjuk és nem is értjük. A jó Isten különös csodája és kegyelme volt. Már rég nem jártunk iskolába, amikor a zárdában megújult a német iskola. Etus is beiratkozott, hogy elsajátítsa a német nyelvet. Amint hallottam, akkoriban lelkigyakorlatot is tartott a zárdában és nem lehetetlen, hogy akkor történt a nagy változás.

Amit Etus volt iskolatársnője sejt, az valóban úgy volt. Tanuságot tesz erről naplója. „Megtérése” a tökéletes életre Isten különös kegyelme és a Szent Ignác-féle lelkigyakorlatoknak gyümölcse volt.

A mi kis napsugarunk

De halljuk előbb még, mit mondanak róla tanárnői, a Miasszonyunkról nevezett nagybecskereki iskolanővérek. „A mi kis napsugarunk! — ez volt nekünk a mi kis Etusunk, amint őt mindnyájan hívtuk. Ahol vidáman csevegtek, ahol egy hófehér tréfa hallatszott, ahol örömteli gyermekkacagás csendült meg, Etus is biztosan ott volt, talán a központban is. Mily bátran viselte testi fogyatkozását! Sohasem volt e miatt rosszkedvű. És mily nagy volt kötelességtudása! Törekvése az volt, hogy mindennek legjavát adja, amire csak képes volt. Soha társnőivel össze nem vezett, őt sem lehetett soha megsérteni. Ha Istenről hallott valamit, senki sem figyelt nála-nál jobban. Senki sem csodálkozott, hogy később Istennek szentelte magát.”

Ezekből a nyilatkozatokból Etus megítélésében

némi ellentétet olvasunk ki a nyilatkozatot tevők között. Társnői virgonc jókedvét emelik ki, mely nem sejtette meg benne a későbbi szentéletű apácát. Viszont tanárnői, bár maguk is vidámságát, lelki derűjét dicsérik, nem látnak viselkedésében ellentétet későbbi hivatásával. A magyarázat két mozzanat megfontolásából adódik.

Egyrészt Etus egész egyénisége olyan volt, hogy később is csak a beavatottak és az őt közelebbről ismerők fedezték fel lelkének igazi kincseit, a felületesen szemlélő nemcsak ifjú korában látta mindenekelőtt az „eleven kis ördögöt”, hanem később is csak a „jó apácát”, de nem a „szentet” látta benne, nem láott benne „semmi különöset”, ami őt mások fölé emelné. Etus pedig elég jól el tudta rejteni benső világát már természeténél fogva is. Másrészt viszont naplójából és ebből az időből származó egy-két leveléből meg lehet állapítani, hogy a környebb, a világiasabb életfelfogás, bizonyos mértékben, talán még a tudatos bocsánatos bűn határáig sem, de mégis teret foglalt lelkében, ha nem is elvben, de legalább gyakorlatban. Hiszen ő maga is megtéréséről beszél s keservesen megsiratja „bűneit”.

Volt talán lelkében ebben az időben egy kis hiúság, tetszeni vágyás, fogékonyság a világi szórakozások iránt. De ez nála csak futó hullám volt, mely nem is ért le lelke mélyéig. Hamar felismerte élete egyedüli célját s egész szívvel és óriási akaraterővel rálépett a szentségre vezető útra s azt soha többé el nem hagyta.

Az előbb említett lelkigyakorlat után történt, hogy az apácák kápolnájából kijövet a sekrestyében látta lelkiatyját, hozzá sietett, megköszönte a lelkigyakorlatot s kezét megragadva a bánat és szeretet leírhatatlan kifejezésével mondotta: „Sohasem követek el többé bocsánatos bűnt”.

Ettől kezdve buzgósága nem ismert többé háttárt. Előbb szívesen járt társaságba és jókedvűen szórakozott; megtérésétől kezdve csak a lelkieknek élt. Lelkének belső világát ugyan még megtérése után sem mutatta kifelé, úgyhogy legközelebbi rokonai és ismerősei sem vették észre a nagy változást. „Milyen lelkülettel élt itt mellettem — mondja édesanyja — és én ezt nem tudtam!” Ő szórakoztatta gyakran az egész társaságot, melyben volt, és senki sem gyanította, mily gondolatok és vágyak élnek ennek a fiatal leánynak a lelkében. „Belül csupa szépség a király leánya” (44. zsolt.), de ezt a szépséget belseje rejtí magába egészen, s csak gyenge sugara vetődik kifelé külső cselekedeteiben.

A lelkében végbement változást azért mégsem tudta egészen elrejtteni. Édesanyja észrevette és felfigyelt Etus lelkiatyját, hogy elpanaszolja neki aggodalmát: túlságosan elmerül a vallásosságban, semmi más nem érdekli s így hasznavehetetlen lesz a gyakorlati élet számára, pedig szegény leány léteire magának kell majd kenyerét megkeresnie s testi hibája miatt zárdába sem mehet. Lelkiatyja magához hívatta s Etus e megbeszélése után örömmel újságolta otthon, hogy talán mégis lehetséges lesz szerzetbe lépnie. Ez a hír váratlanul érte édesanyját és sírva fakadt. A kegyelem édesanyja lelkében most még nem volt elég erős, de később, mint látni fogjuk, az ő lelkében is győzött.

Etus ezentúl nagy buzgósággal apostolkodik testvérei között. Nem nyugszik, míg rá nem veszi őket, hogy elvégezzék a nagykilencedet. Egyik rokona sok szeretettel és hálával mondja, hogy őt is megtérítette. Lanyha katolikus volt, de Etus addig vitatkozott vele, míg az isteni kegyelem szívébe tért. Apostoli buzgóságát az Imaapostolság, a kongregáció keretében és az árvaházzal kapcsolatban még egészségének rovására is gyakorolta. Buzgól-

kodott spiritiszta rokonainak megtérítésén is. A nagynénit el is vitte egyszer a jezsuitákhoz Budapesten, de csak a rendház kapujáig sikerült, ott aztán cserben hagyta.

Szerette volna, ha mindenki a hit kegyelmét bírja. Ezért lelkesedett annyira a papi, szerzetesi hivatásért és a missziókért. Legfiatalabb öccse nem egyszer mondta, Etus legjobban szeretné, ha minden fiú pap lenne és minden leány zárdába menne. — Missziós vágyai már akkor ébredtek. A családban a gyermekeket folyton buzdította, hogy imádkozzanak a pogány gyermekekért. Az egyik fiúcska ennek következtében annyira lelkesedett a kis pogányokért, hogy öccse születése után csalódva mondta: „Nem néger, sem kínai!”

Egyik nőrokona reverzális nélkül református emberhez ment férjhez. Fiúgyermekük született, akit természetesen református templomban akartak megkeresztelni. Etusnak elviselhetetlen volt a gondolat, hogy az ő rokona ne legyen katolikus. Fogta magát és szülei tudta nélkül Berchmans Szent János, Szaniszló, Alajos névre megkeresztelte a fiút. Ezt természetesen, tárgyilag véve a dolgot, nem helyesen tette, de ez az eset is rendkívüli buzgósága mellett tanuskodik. Úgy vélte, hogy ily körülmények közt helyesen cselekszik. Elérte azt, hogy a fiú katolikus kézből vette fel a keresztség szentségét. 1926-ból maradt ránk egy levele, melyet egyik férfi-rokonához intéz s melyben oly mély meggyőződéssel és erővel ír az Egyház egyedül igaz voltáról, a rossz könyvek káros hatásáról, az örökkévalóságról, hogy akármilyen papnak is dicsőségére válnék. Hitének egész mélysége, lelkének izig-vérig katolikus volta, buzgalmának egész heve nyilatkozik meg e sorokban.

Egyik barátnője nagyon aggályos volt s nem mert a szentáldozáshoz menni. Egyszer megtörtént, hogy Etus nagy eréllyel szinte tuszkolta a szentáldozáshoz.

A becskerekai prelátus-plébános fáradhatatlan tevékenységéért kis vazallusának nevezte.

Betegeket látogatott, betegekért kilencedet tartani toborzott híveket. Egyszer egy szegény családot keresett, melynek lakáscímét nem tudta. Később este került haza barátnőjével; ezért édesanyjától ki is kapott. Egy súlyosan beteg leányt állandóan látogatott, bár édesanyja féltette a fertőzéstől; de ő nem tágitott. Etus látogatásaitól a beteg mindig felvidult.

Még a zárdában is visszaemlékezik zelátori minőségére s így ír a nagybecskerekai Imaapostolság vezetőjének, Stein Sándor káplánnak, 1931 szeptember 13-án: „Azt hiszem, az én imaapostoli hűségemet nem kell bizonyítanom, hiszen misem természetesebb, mint hogy egy vizitációs apáca egész életével és minden erejével a Szent Szív apostola. De hogy ennek a szent feladatomnak megfeleljek, s az Úr Jézust ne érhesse még a legkisebb csalódás sem részemről, úgy-e szabad erre a szándéokra kérnem azt a nagylelkű mementót szentmiséjében. Nem is hiszi, főtisztelendő úr, milyen örömet okozott ezzel az ígéretével. A Szent Szív hálálja meg. Részemről megígérem, hogy a mi kedves becskerekai Imaapostolságunkat prézesével, zelátoraival s összes tagjaival együtt hűségesen imáimba foglalom. Az Úr Jézus kegyelmével és segítségével május 16-án, pünkösdhétfőn lesz az én örök fogadalmam nagy ünnepe. A halotti lepel alatt nem feledkezem meg az Imaapostolságról sem s kérem a Szent Szívet, hogy tüze égjen mindegyikükben.”

Mindenkiben csak a jót látta és a hibákat iparkodott menteni. — Édesanyja egészségére való tekintettel fontosnak tartotta a jó táplálkozást. De Etus épp azt, amit szeretett, nem akarta enni. Sokszor, ha fájdalmai voltak, énekelt, hogy édesanyja meg ne tudja. Ha valakiről megtudta, hogy másra haragszik, mindent megtett, hogy őket egymással kibékítse. Egy ízben nézeteltérés támadt két isme-

rőse közt. Szentségimádás napján oda térdelt az egyik mellé s kérte: „Nézzen fel az Úr Jézusra s ne tartson haragot!”

Ha valamit jónak látott, abból nem engedett. Ebbe talán kis önfejlés is vegyült — édesanyja szerint egyik hibája. Másik hibája a feledékenység volt, mely már akkor mutatkozott és később is természetes hibája maradt, bár mint látni fogjuk, nagyon küzdött ellene.

**„Mint a hős, nekiindul útjának”
(18. zsolt.)**

Emelkedése a lelki magaslatok felé voltaképp fogadalmával kezdődik. Mikor Etus isteni Jegyesének szerelmét megértette, egyszerre mindent odaadott. És amit adott, soha többé vissza nem vont. Egész élete fogadalmának hú megvalósítása volt. Lelkiatyja tanúsága szerint fogadalma egész további életén át szüntelen szeme előtt állt, s ő mondhatni, percről-percre azon volt, hogy azt a legtokéletesebben teljesítse. Lelkiatyjának meggyőződése, hogy fogadalmát mindhalálig, tehát mintegy nyolc éven át soha teljes tudattal és beleegyezéssel meg nem szegte sem a világban, sem a szerzetben, még nehézségek ellenére s hivatásáért folytatott külső és belső küzdelmeiben, még halálát okozó végső betegségében sem. Bár a szerzetben előjárói és társnői szerették, ez mégsem volt számára sohasem ürügy arra, hogy eltérjen attól, amit tökéletesebbnek és Isten előtt kedvesebbnek tartott. Viszont fogadalma nem tette őt aggályossá, szűkkeblűvé vagy félszeggé, hanem állandó vidámsággal, lelki örömmel és könnyedséggel teljesítette. Ez egyedül eléggé bizonyítja, hogy az összes erényeket valóban hősi fokban gyakorolta.

De még ez a fogadalom sem elégítette őt ki egészen. Naplójában egy lapra bukkanunk, mely vérynymokat tüntet fel. Erre a lapra írta 1925

augusztus 15-én: „Jézus szentséges Szíve, följánlom neked egész életem lassú vértanúságra — ezt a szót vérével húzta alá — örökre, visszavonhatatlanul, a Szeplőtelen Szent Szűz, Szent József és Loyolai Szent Ignác kezei által. Amen”.

Feltűnhetik, hogy minden fogadalmát Loyolai Szent Ignác kezei által ajánlja fel égi Jegyesének. Ennek is megadja magyarázatát, mikor ugyanaz év július 31-én papírra veti: „Loyolai Szent Ignác ünnepe van. Őt választottam égi lelkivezetőmnek, atyámnak. Mikor lelkem a legnagyobb, kínos viharok közt hánykolódott, ő segített, ő vezetett, ő könyörgött értem a Szeplőtelen Szent Szűzzel együtt, nehogy elvessek. A Szent Szűzzel együtt ő esdette ki számomra, Jézusom, a te szent Szíved véghetetlen kegyelmeit s hogy az ő Társaságának egyik fiát adtad lelkem vezetőjéül”.

A lelki vértanúságra való felajánlása szintén ez év Szent Ignác-ünnepével veszi kezdetét. „Édes Jézusom, úgy ég szívemben, lelkemben a vágy, hogy a mai napon valamit adhassak neked, s valahogy megmutassam, hogy igazán szeretlek. Imádoztam Üdvözítőm, térdre borulok; lelkem, szívem minden dobbanásával ott van nálad a tabernákulum előtt. Ott Rómában Loyolai Szent Ignác sírjánál... S megújítom fogadalmaimat és kérlek esdve, fogadd el az én nyomorult kis életemet. Engedd, hogy egészen, visszavonhatatlanul a tiéd legyek, hogy mindennek és mindenkinek meghaljak, csak neked éljek úgy, ahogy te akarod s kívánod. Engedd, hogy szívem egészen fölemésztdjék irántad való forró, lángoló szerelmében. Engedd, hogy életem lassú vértanúság legyen engesztelésül szent Szívednek azért a sok-sok fájdalomért, amit az emberek hálátlansága okoz, s hogy az ő szívük is visszatérjen hozzád.”

Már itt felcsillan az az emészto vágy, mely a lelkek üdve után később lelkét betöltötte. Ennek a váagnak is legmélyebb rúgója Jézus iránt való engesztelő szeretete volt, amint azt szavai már most

elárulják. De vágya a lelki vértanúság után nem általános, hanem részletező és gyakorlati, nemcsak érzelmekben, hanem határozott tettekben megnyilvánuló volt. „Oh, engedd meg, hogy e napon négy égő piros rózsát ajánljak fel neked szerelmem jeléül: az akarat vértanúságát, hogy minden kívánságomat alárendelem a Te szent Szíved akaratának teljesen és a szeretet s az igazság határain belül mindenkinek. Az elfojtott önszeretet vértanúságát, hogy legyőzöm a kicsinyes érzékenykedés kísértéseit s bármit szívesen eltűrök a jóért és érted, Jézusom. A fegyelemzettség vértanúságát, hogy búban és örömben mindent egyaránt hálával fogadok a te szent kezeidből, Udvözítőm. Az áldozatos szeretet vértanúságát, hogy minden nehézségemben a kegyelem irányít s nem a természetem.”

Gyarlónak, képtelennek érzi magát e nagy vágyak megvalósítására. „Magamtól semmire sem vagyok képes nélküled; Nérei Szent Fülöppel kérlek esdve: „Oltalmaz, védj meg, Uram, engem! Mert ha te nem támogatsz, még ma megtagadlak téged.” — Ó Jézusom, egész sorsom a te kezeidben van letéve, te sohasem hagyod el a benned bízót. Hisz megígérted. — „Ha tökéletes akarsz lenni, csak komolyan akarnod kell.” (Aquinói Szent Tamás.) — Édes, imádott Jézusom, lelkem Jegyese, irántad való szeretetből akarok tökéletes és szent lenni. Forrón ölelem magamhoz keresztemet szeretettel, s magamat elfelejtve teljesen, követlek téged. „Hisz mindent megtehetek azáltal, aki engem erősít”. Szent Ignác, esd le számomra szent tüzet, a tiédhez hasonlót!”

A „kis ösvény”

Mikor útnak indul a magaslatok felé, biztos ösvényt választ, olyant, mely őt feltétlenül és egyenesen célhoz vezet. Vezetőt is választ, aki megfogja kezét és nem engedi letérni a megkezdett útról, megvédi a szakadékoktól, melyek a magaslatok felé ve-

zető út mellett tátonganak. Ez a vezető a liseux-i kis szent; az út pedig az ő „kis ösvénye”. Ebben az időben ismerkedett meg Etus Kis Szent Terézzel. Egyízben Zsidópusztán,¹ ahol a család a nyári hónapokban szokott tartózkodni, unokanővérének mondta, hogy Kis Szent Teréz az ő példaképe, őt akarja követni. Unokanővére mosolyogva jegyezte meg: „Talán szentté akar lenni? Nincs is olyan természete”. Mire ő azt felelte: „Erős akarattal mindent lehet”.

„Sokat hallottam lisieux-i Kis Szent Terézről” — írja. „Azt hittem, már ismerem az egész élettörténetét. Talán 10 napja, hogy megkaphattam önéletrajzát. Elolvastam. S akkor bizalommal tettem kezem az övébe, hogy vezessen. „Az én ösvényem biztos.” Igen, az egész kicsiny lelkeket hívja az ő ösvényére ezekkel a szavakkal. A kicsiny lelkeket, kik nem tudják a sasok szárnyalását követni. S most ujongó örömmel követem az én égi kis ujoncmesternőmet s lélekzetviassafojtva hallgatom oktatásait. Mindig mellettem van. Mindig mondja, hogy mit hogy tegyek. Ő, ő tudja, hogy az ő kis testvérkéje nagyon gyöngé, gyarló, hogy egyedül éppenséggel semmire sem megy, hát szorosan mellé áll, hogy a mennyei Jegye karjaiba vezesse. Megtanítja, hogy soha, egy pillanatra sem szabad elcsüggedni, ha szárnypróbálgatás közben mégannyiszor is megroskad, hanem tekintsen mindannyiszor határtalan bizalommal a Szűzanyára, hiszen ő az Úr Jézus kis aráit féltékenyen őrzi, nem hagyja, nem engedi át őket a világnak s a gonoszléleknek soha. Megtanítja, hogy kicsinynek, egészen kicsinynek kell lennie, hogy senki észre ne vegye s keresztültáposson rajta; hogy így életének kis virága egyedül csak az imádott Jegyese legyen, s akkor az Úr Jézus szerelmének tüzes napjával lassan elhervasztja, föl-

¹ Zsidópuszta, ahová a család a nyári hónapokban visszavonult, Beremendtől délre fekszik, a mai délszláv határ és a Dráva által alkotott háromszögben.

emésztí a kis mezei virágot. S milyen határtalanul boldog lesz a kis virág, ha szirmai mind lehulltak az Úr Jézus lábaihoz, hogy ott haljon meg mint szeretetének kis égő áldozata.” (1925 szeptember 21.)

Életprogramm

Ezekkel a szavakkal csodálatos előérzéssel már előre lefestette egész rövid életpályáját és életfeladatát. Minden, amit később írni fog, csak ennek a programnak a részletes kifejtése és hősie megvalósítása. „Ő édes, imádott Jézusom”, — folytatja — „szeretlek, nagyon, határtalanul, s utálom a bűnt, félek, borzadok tőle, de nem azért, mert általa elveszttem a szép menyországot, a boldog örökkévalóságot, hanem egyedül csak azért, mert azzal téged megszorítanak és neked fájdalmat okoznék. Szeretem a szenvedést, a keresztet, s kérlek könnyörögve, nyujtsd a keserűség, fájdalom kelyhét s engedd, hogy fenéig kiürítsem, utolsó csöppig érted ... hogy irgalmas szeretetednek égő áldozata legyek, hogy irántad való szeretetembe haljak bele. S odaát sincs semmi vágyam, semmi boldogságot mást ne adj nekem, mint csak hogy téged szeret-hesselek.”

Ez az égő jézusi szeretet volt egész életének rúgója és lelke. Tűz volt ez, mely sohasem engedte pihenni; tűz, melynek lángjait lelki naplójának mondhatni minden lapja visszavetíti. Ez a tűz mindig nőtt, mindig égetőbb, mindig perzselőbb lett, míg végre életének virágát elperzselte, lelke pedig az örök Szeretet tüzében mindenkorra beleolvadt. Ez ennek a léleknek rövid története. Kísérjük figyelemmel ennek a lángnak növekedését attól a naptól kezdve, melyen meggyulladt, az utolsó estig, amelyen fölemésztette a törékeny edénykét, mely ennek a lángnak tápláló olaját magába zárta. Nem egészen nyolc év kellett hozzá, hogy felemésztő, de egyúttal új életre feltámasztó munkáját befejezze.

SZENT TÜZEK

Epedő vágy az Oltáriszentség után

Zsidópusztán írja aug. 25-én, másfél hónappal „megtérése” után: „Jézusom, kimondhatatlanul vágyódom utánad.” Nem vehette magához a szentáldozást, mert nem volt templom a közelben, ahol az Oltáriszentséget őrizték volna. „Iszonyú nehéz, kínos ez az ötheti megpróbáltatás. S még hozzá dacára véghetetlen jóságodnak és kegyelmeidnek, mily sokszor megbántalak. Nem vagyok eléggé vigyázatos, óvatos, és mindig újra és újra keserű, fájdalmas csalódást okozok a te vérző szent Szívednek; még én is gyötörlek, kínozlak. Én is, akit te fölemeltél a lelki nyomorúságból, sőt szereteted annyira vitt, hogy nyomorult kis életemet, szívemet lelkemet is elfogadtad engesztelésül a saját s embertársaim vétkeiért. Megmutattad az utat: „Erre kövess, a lassú vértanúság útján.” — Milyen hálátlanság!”

„Jézusom, az én gonosz szívtelenségemnél csak a te szent Szíved irgalmassága és jósága nagyobb, Istenem Szíve, éget, fáj, hogy neked fájdalmat okoztam. Jézusom, esdve kérlek, hogy a töviskoszorút, melyet az én és az egész világ bűnei fontak a te szelíd Szíved köré, fond megbocsátásod és szerelmed jeléül az én hűtlen szívem köré, hogy veled együtt szenvedhessek. Oh, sebez meg folyton, hogy szüntelen érezzem, hogy a szenvedésben, a fájdalomban, a szeretetben vagyok veled eljegyezve. Oh, sebez meg halálosan, hogy minden életerőm irántad való lángoló szeretetben emésztődjék fel.”

Azután ismét rátér epedő vágyának tárgyára, a

napi szentáldozásra. „Jézusom, oly ritkán térsz be valóságban árva szívembe. Ot hete már. Néha, egy-egy pillanatban úgy tűnik, mintha teljesen magamra hagytál volna bűneimben, nyomorúságomban. Oh lelkem élete, ha nem menekülhettem volna lélekben szívem-lelkem minden vágyával, szerelmével, kínjával, bajával hozzád a tabernákulumhoz, bele kellett volna halnom a vágyba utánad. — Tudom, te meg akartad próbálni, hogy elég erős, állhatatos-e a szerelmem irántad. De jóságodban erősítve azért mindig mellettem álltál. — Még egy nap. S aztán újra minden reggel vágyó szívvel roskadhatok le előtted, s a Te isteni Szíved minden nap valóságban betér az én szegény szívembe, hogy a leggazdagabbá és legerősebbé tegye az egész világon.”

„Nem tagadhatom, én szeretem Jézust”

Tíz hónappal később egy véletlenségnak látszó kis esemény a legbensőségesebb érzelmeket váltja ki lelkéből isteni Jegyese iránt: „Jézusom, ma valami csodálatos dolog történt velem. Valami, ami úgy megdobogtatta a szívemet s azóta valami olyan különös érzés tart fogva és ujjong szívem-lelkem a boldogságtól. Ma reggel a szentáldozásnál két egész ostyát kaptam. Mintha valami tűz járt volna át. Jézusom, a te szerelmednek lángoló, emésztő tüze. Jézusom, oly nyomorúságos, szegény vagyok, oly gyönges és gyarló, és te, édes Udvözítőm, annyira megalázod magad, hogy a piciny hófehér ostya színeben kétszeresen is betérsz szívembe. — Jézusom, te mérhetetlenül szereted a te kis arádat. Valami olyan megmagyarázhatatlan érzés fog el... Jézusom, Te oly nagyon sokat mondtál nekem ma lelkemben a szentáldozás után.”

„Oh igen, elmondhatom, mert lelkem mélyéig átérzem, amit P. Doyle is mond: „Nem tagadhatom, én szeretem az Úr Jézust, szenvedélyesen, szívem minden idegszálával szeretem... olyan barát nincs

más, mint Ő, nincs senki, akit melléje lehetne állítani, mert csak egy Jézus van az egész hatalmas mindenségben, csak egy az ég végtelenségében... És ez a szelíd, szerető barát... az én Jézusom, nincs benne semmi, ami nem volna érettem. Ő egészen az enyém. Isteni természetének minden idegszála irántam való szeretettől rezeg; Szívének minden dobbanása irántam való benső szeretetének hangos kifejezése. Körém fonja isteni karját, keblére von, végtelen gyöngédséggel fölém hajol, gyermeke fölé; mert.. én egészen az övé vagyok, és Ő egészen az enyém... Ő Jézusom, Jézusom, Jézusom..." (1926 június 5.)

Ennél a jó Barátnál, ennél a menyeyi Jegyesnél időzni, vele társalogni, magát neki áldozatként följajnlani, Őt szeretetével engesztelni, volt már akkor minden boldogsága. Eleven természete és víg kedélye ellenére is, édesanyja vallomása szerint, órák hosszat elmélkedett és imádkozott mindenkitől visszavonulva. Ha édesanyjával utazott és útközben megpillantott egy templomot, örömmel mondogta: „Ott lakik Jézus!” „És ha késő délelőtti órákban érkeztünk is meg pl. Zsidópusztáról utazva Eszékre, mondja édesanyja, elmentünk a kapucinus atyákhoz és megkértük, áldoztassák meg.”

„Egyik vasárnap, írja volt osztályfőnöknője — 1925 után lehetett — elárulta, hogy ma minden szentmisén résztvett, pedig hideg tél volt. „Anya nem akart elengedni, de tessék nézni, annyi meleg holmit szedtem magamra, csak hogy kifogása ne lehessen, és győztem!” De nemcsak egy vasárnap ment ez így, hanem minden vásár- és ünnepnap.”

Egy másik tanárnője megjegyzi, hogy valahányszor hétköznapi a 7 órai misén a plébániatemplomban jelen volt Nagybecskerekben, mindannyiszor látta Etust, hogy édesanyjával résztvett a szentmisén és szentáldozáshoz járult. Feltűnt neki Etus nagy összeszedettsége és különösen azon csodálkozott,

hogyan tudott fájós lábával az egész szentmise alatt térdelni.

Valaki, aki egyébként nem is ismerte, említette, hogy mindig, amikor templomba ment, ott látta, és feltűnt neki áhítata. Még a legrosszabb időben sem mulasztotta el a mindennapi szentmisét és szentáldozást. Általában nagyon szeretett a templomban lenni. Egyízben megtörtént, hogy a templomszolga nem vette észre, hogy még ott van, és rázárta a templomot.

Csak egy vékony kis ajtó választ el tőled

A tűz azonban növekvőben van. Aug. 18-án írja: „Jézusom, ó én Istenem, te kimondhatatlan édességem, tégy keserűvé nekem minden testi vigasztalást.”

Ezt ismét Zsidópusztán írta. Ott térdel esténként lélekben a tabernákulum előtt, mely zárva van előtte, mert nincs pap, aki megnyissa. De lelke ott van szerelmes Jegyese Szívében. „Jézusom, — így tör ki belőle a szó aug. 23-án — olyan égő vágy fog el utánad sokszor, tabernákulumba zárt fogoly Királyom! Különösen este, mikor majdnem mindenütt egyedül, magadra vagy hagyva, valami ellenállhatatlan erő vonz hozzád. Jézusom, ilyenkor egy tűz az egész lelkem s szívem és érzem, hogy a te saját, Szívednek tüze ég bennem, hogy nekem adtál mindent. Ha csak egyetlen mód volna rá, minden este ott térdelnék nálad a tabernákulum előtt, fejem az oltárlaphoz szorítva, vágó tekintetem arra a kis sötét nyílásra tapasztva, mely a kulcs számára van készítve, mert hisz ezen a kis nyíláson át ugyanazt a levegőt szívom, mint te, azon a kis sötét nyíláson túl te vagy. Csak egy vékony kis ajtó választ el tőled; de te Jézusom, tűzbe borítod a lelkem szereteted tűzével, és akkor az az akadály is eltűnik és eltűnik minden más is. Csak mi ketten vagyunk, te meg én. Ilyenkor annyit, de annyit szeretnék mon-

Belépés előtt.

dani néked. De csak a lelkem beszél emésztő hévvel. Csak a lelkem érti a te isteni Szívednek dobogását, halk szavát."

"Oh, úgy szeretnék így maradni örökre a végtelenségig. Olyan forró vágy fog el, hogy ott a tabernákulum előtt haljak meg mint szereteted égő áldozatja! Lélekben minden este ott vagyok így előtted. Átkarollak szívem-lelkem egész forró szerelmével s imádlak, szeretlek, engesztellek, hálát adok azért, hogy engem s az egész világot így nagyon, határtalanul szeretsz."

„Úgy szeretnék meghalni“

Öt hónappal később, 1927 január 20-án már a halál utáni vágyakozásba megy át ez az emésztő tűz. Ekkor szólal meg lelkéből először az a hang, mely azután 1928 augusztusa óta, mikor már az érdi Visitatióban van, mindig erősebb és gyönyörűbb változatokban ismétlődik haláláig. Épp akkor szólalt meg lelkében ez a hang, mikor Thurnfeldben lelkiatyja először tárgyalt az ottani főnöknővel, hogy Jézus kis jegyesének Magyarországon helyet készítsenek, ahonnet vágyakozó lelke felreppenhessen az isteni Jegyes szerető Szívére. De ekkor sem neki, sem lelkiatyjának, sem jövőendő főnöknőjének még sejtelve sem volt, hogy az érdi zárda lesz az a hely, ahol égő vágyát a halál angyala valóra fogja váltani.

„Jézusom, — így sóhajt fel az említett napon, — én téged nagyon, végtelenül szeretlek! Ezt elmondom dobogó szívvel százszor, ezerszer, és mindig emésztőbb a vágyam utánad. Jézusom, én úgy szeretnék meghalni. Meghalni, hogy semmi sem válaszson el tőled. Hogy lábaidat átkarolva az egész örökkévalóságon át mondogathassam, hogy nagyon, nagyon, végtelenül szeretlek!”

„Ez a szomjúság a halál után mindig gyakrabban fog el. Nem tudok tőle szabadulni. Lázasan vá-

gyom sok-sok szenvedésre, hogy azzal is közelebb jussak hozzád. Jézusom, ha te akarnád, ó, egy pillanat alatt elkészíthetnél, hogy megjelenhessek előtted, a te szerelmed tüzevel egy pillanat alatt elhamvaszthatnál lelkemben, szívemben minden gyarlóságot, nyomorúságot, bűnt és én akkor igazán örökre s elválaszthatatlanul a tiéd lennék. Jézus, lelkem élete, jöjj, siess, vond a te kis jegyesedet egészen magadhoz! — nagyon, nagyon vágyik utánad!”

A Jézussal való egyesülési vágygal párhuzamosan haladt a bizalom is, mellyel vágyainak beteljesülését Jézustól várta. Ugyancsak 1927 január 20-án jegyzi fel: „A napokban egyszer szentáldozás után megint oly égő vágy fogott el, hogy egyedül csak a Tiéd legyek egészen s a tökéletesség minél magaa tiéd legyek egészen s a tökéletesség minél magasabb fokára jussak érted. S halkan megszólaltál, te imádott Jézusom, szívemben, mire lelkem felujjongva ismételte: Igen, Jézusom, égő szeretettel, mindig, mindenben csak téged kereslek s talállak meg. Így egészen a tied vagyok. Így szívem minden dobbanásával, minden lélegzetvételemmel, tekintetemmel, szavammal, tettemmel, szívem-lelkem minden vágyával csak téged kereslek s mindenben csak téged látlak, téged talállak meg. Igen, így egészen a tied vagyok és ez az út visz a tökéletesség ösvényén hozzád az örökkévalóságba. Jézusom, vonj szorosan magadhoz a keresztre s add kegyelmedet, hogy soha, egy pillanatra se tévesszem szem elől, hogy én égő szeretettel mindig mindenben csak téged akarlak keresni s megtalálni.

„Feszítsd keresztre életemet!”

Ez év március utolsó napjaiban végzi harmadik lelkigyakorlatát. Visszapillant az előbbiekre és feljegyzi: „Az én harmadik lelkigyakorlatom... Jézusom, te oly végtelenül jó vagy irántam! Vissza-

pillantok. Első lelkigyakorlatomkor¹ az én szegény céljatévesztett bűnös lelkemet fölráztad, meggyógyítottad és megbocsátásod s szereteted jeléül halálra sebezted úgy, hogy nem tudott többé megnyugodni, csak tebenned. És öntudatlanul, a te isteni kegyelmedtől hajtva, kezdtelek keresni, kutatni mindenben, hogy közelebb jussak hozzád. Egy évre rá, második lelkigyakorlatom alatt, Jézusom, elhalmoztál kegyelmeiddel, s megtaláltalak téged... Felém fordítottad a te fájdalmas, tövisszorosította szent arcodat, reám néztél — Jézusom, mennyit mondott az a tekintet! — s halkan megszólaltál szívemben... hívtál... és én nem tudtalak követni — nem tudtam önfeledten, mindennek meghalva, egészen a tied lenni. Nem akartalak elveszíteni, féltem, rettegtem ettől a gondolattól; és mégis csak messziről, szívem megosztva közted s a teremtmények közt, akartalak követni — Jézusom, ez volt az én hálám... hogy fájhatott ez neked! Te mindent, önmagadat adtad nekem, és én így bántam veled... s ahelyett, hogy elfordultál volna tőlem, mikor láttad, mily gyöngé vagyok, félév múlva magad kényszerítettél, hogy egészen, minden fönntartás nélkül neked adjam magam, Jézus, lelkem jegyese, és azóta sem szűnsz meg szeretni engem, és én azóta sem szüntem meg neked fájdalmat okozni hálátlanságommal újra és újra.

„S most az én harmadik lelkigyakorlatomkor, Jézusom, mit adhatnál még nekem? Hiszen te mindent, önmagadat is átadtad végtelen szeretettel s kegyelmeddel együtt... most már nekem kell enyhyire, teljesen tiednek lennem. Soha többé nem szabad, hogy a legkisebb szándékos tökéletlenséggel is megbántsalak. Kell, hogy meghaljon bennem örökre minden érzés, minden, ami nem te vagy, Jézusom, a mai napon készségesen felajánlom a Szent Szűz keze által égő áldozatnak a keresztt oltárára magamat. Jézusom, feszítsd keresztre életemet! Minden

¹ 1923 december 1—5.

szenvedést örömmel karolok át. Tégy számomra keserűvé minden testi vigasztalást. Oh Jézusom, soha, sohasem akarom, hogy jobb dolgom legyen a földön, mint neked volt. Oh, add a kegyelmet, hogy keresztre feszítve, a szenvedés, az áldozatos szeretet tüzeiben égve éljek s haljak meg a lelkekért!"

**„Nyílegyenesen akarok az
életszentségre törekedni”**

Május 15-én — hat év múlva ezen a napon fogják temetni — ily hangok rezdültek meg lelkében: „Jézusom, téged szeretni... van-e ennél nagyobb boldogság az egész nagy mindenségben! Ha imádkozom azokért, akiket szeretek, az egész emberiségért, nem tudok jobbat, többet, nagyobbbat kérni nekik, mint csak azt: add nekik kegyelmedet, hogy szeressenek téged, hisz ezzel bírják a legnagyobb boldogságot, kincset. Jézusom, nyílegyenesen akarok az életszentségre törekedni; s oda leggyorsabban a szeretet szárnyain juthatok el! A szeretet eléget, fölemészt minden akadályt, mely tőled elválaszt. A szeretet tüze magával ragad s lánggra lobbantja minden lélekben a te szerelmedet, mely útjába kerül. A szeretet világít az úton, mely hozzád vezet. Igen, Jézusom, csakis a szeretet útján akarlak követni, mint a szeretet égő áldozata. Oh add Jézusom, azt az egy kegyelmet, hogy a te szereteted töltse be egész életemet s szeretetből haljak meg.”

Ennél szebbet nem írhatott volna azon a napon, mely egykor temetésének napja lett. Valóban a szeretet nyílegyenesen vitte őt fel a tökéletesség magaslatára, s adta meg neki a kegyelmet, hogy mint a szeretet áldozata haljon meg.

De lehetetlen lett volna ily kitartással és nehézségek legyőzésével is, mint majd a következő fejezetben látni fogjuk, a tökéletesség magaslatára törekedni, ha nem lett volna Jézus szeretetébe vetett bizalma is époly nagy, mint vágya a szentség után.

Ez a bizalom szólal meg lelkéből 1926 november 24-én: „Jézusom, oly nagy, nagy boldogság a te szerelmedet bírní. Te úgy szeretsz engem, mint talán senkit a világon. Szinte megdöbbsent, sokszor oly világosan látom, hogy szerető kezéd mily oltalmazva, védve emeled fölém, mint vonssz el onnan, hol lelkem fehér menyegzős ruháját bemocskolhatná, mint borítod szerelmed tüzével lángba lelkemet újra, ha látod, hogy a kísértés, a szárazság, a megpróbáltatás szenvedéseiben kezdek kimerülni, elfáradni, gyengülni. Jézusom, hát ki vagyok én? Senki, semmi; egy porszem. Mikor szívem-lelkem a kísértések tüzében vergődött,¹ Jézusom, akkor éreztem legjobban, hogy milyen semmi vagyok. Szinte irtózáttal láttam, hogy ha csak egy pillanatra is magamra hagynál, milyen nagyon rossz lennék; hogy nem tudnék a legkisebb kísértésnek sem ellenállni, belevesznék a bűnbe. És te mégis szeretsz; mégis szeretsz, dacára, hogy nap-nap után újra meg újra annyiszor megbántalak. Olyan nyomorult vagyok, porszem... Néha alig tudom önmagamot elviselni; ilyenkor Hozzád menekülök. Erős bizalommal nézek föl reád a keresztre. Olyan szánakozva, megbocsátón, szeretettel nézel le rám... Te tudod, hogy porszem vagyok...”

„A szeretet vakmerő”

Még erőteljesebben szólal meg a bizalomnak ez a hangja pár hónappal zárdába lépése előtt, amikor még nem sejtette, hogy ebbeli vágyának teljesedése oly közel van már. — 1927 május 19-i dátum alatt olvassuk: „Ha szinte megölelend is engem, öbönne remélek! — Jó b ezen szavai szinte megacélozták szívemet s kimondhatatlan békével árasztották el. Jézusom, ezek a szavak annyit, de annyit jelentenek számomra! Ha összezázol is, ha bárhogyan ren-

¹ Az 1926-i év elejére céloz; erről a következő fejezetben lesz szó.

delkezel is velem... ha szinte megölsz is engem... Jézusom, én két karodba vetem magam, szorosan szent Szívedhez símulok, mint egy gyermek, aki tudja, hogy mindent remélhet... s ott mondom el neked az én nagy, az egész világot felölelő vágyaimat. A szeretet vakmerő, a szeretetnek semmi sem lehetetlen, és határtalan bizalommal reád támaszkodva én remélem, — még ha szinte megölsz is engem — hogy vágyaimat teljesíteni fogod egyszer!...”

A Szűzanya rabszolgája

Reményének egyik hathatós eszköze Szűz Máriába vetett rendíthetetlen bizalma volt. Mikor Kis Szent Teréz közbenjárásától várta beteg lábának meggyógyulását, így imádkozott: „Ha te kéred a Szent Szűz közbenjárását, akinek „kiválasztott kis virágszála” vagy, aki „reád mosolygott életem reggelén”, akkor ő biztosan megtesz mindent, márpedig ő mindent elérhet szent Fiánál, amit akar, hisz az Úr Jézus semmit sem tagadhat meg tőle.” (1925 szeptember 29.)

Mivel ismeri égi Anyjának hatalmát és jóságát, azért egész lelkét az ő oltalmába helyezi: „Boldogságos Szűz, a te kezeidbe fektetem egészen lelkemet, mély alázattal ajándék gyanánt; s kérlek Szűzanyám, fektesd azt bele a Szent Szívbe.” (1925 december 8.)

Tisztelete és szeretete égi Anyja iránt lelki előhaladásával arányosan növekedett. 1926 március 25-én már B. Grignon szellemében rabszolga gyanánt szenteli magát neki, miután a Szent Szívnek tett fogadalmát megújította: „Szűzanyám, neked adom magamat egészen rabszolga gyanánt, tégy s rendelkezél velem tetszésed szerint, hogy általak az Övé legyek minden fönn tartás nélkül.” Ezt akkor tette, amikor a legnagyobb küzdelmeken ment keresztül.

Legszebb szavait, melyeket a Boldogságos Szűz-

höz intézett, 1926 december 8-án olvassuk: „Égi Szűzanyám, ma reggel a szentáldozásban neked adtam Öt ajándéku! szep!lőtelen fogantatásod ünnepe!n. Mikor az Úr Jézus isteni Szíve összedobbant az én szegény kis szívem dobbanásával, ez a dobbanás neked szólt, Szűzanyám, téged üdvözölt. Anyám, a te kezeidbe fektettem egészen lelkemet, életemet. Megújítottam fogadalmaimat. Drága jó Anyám, esdd ki számomra a kegyelmet, hogy halálomig hűséges maradjak hozzá. Észközöld ki számomra a végső állhatatosság kegyelmét. Oh, inkább haljak meg ezerszer, mint hogy egy pillanatra is hűtlen legyek.”

„Anyám, te a Szeplőtelen Fogantatás vagy, hozzád a bűnnek árnyéka sem fért; ha látod, hogy a kísértés ostromol, állj mellettem védve, oltalmazva. Hisz a te tulajdonod vagyok, neked adtam magam rabszolga gyanánt örökre, visszavonhatatlanul s mindent csak általad, veled, benned és érted akarok tenni. Anyám, segíts, hogy egészen az édes Jézusé legyek általad, minden fönn tartás nélkül; hogy mint az égő szeretetnek kis rabszolgája éljek és haljak meg.”

Azután lelkiatyját ajánlotta a Boldogságos Szűz oltalmába. Ez a vonás is tanuskodik hálás szívé!ről; hiszen a hála a szentek jellemzője. „A te anyai oltalmadba ajánlom még lelkiatyámat; s csak azt kérem, amiért mindennap esdeklek, hogy add neki Jézus égő, lángoló szerelmét, hogy szentül élhessen s hallasson meg, és minél több lelket mentsem meg. Szeresd őt nagyon; háláld meg neki azt, amit én neki soha eléggé meghálálni nem tudok.”

Semper fidelis!

Egész lelki törekvését P. Doyle e szavaiba lehet összefoglalni, melyeket 1925 december 8-án saját naplójába is mint életelvet bevezet: „Jézusom, tégy engemet szentté, és hogy ezt elérjed, ne kímélj engem.” — Még úgynevezett megtérése előtt — 1925

február 23-án — naplójának élére írja lelkiatyjának egy hozzá intézett szavát: „Mit használt születnem, ha szentté nem lettem.” Alája pedig e szavakat írta: Semper fidelis. — Ha valami, úgy ez jellemzi egész életét és törekvésének irányát: hűség mindhaláláig. „Légy hű mindhaláláig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel. 2, 10.)

A HIVATÁS

„Ott pattant ki a hivatás tüze...”

Etus lelki életének ily fejlődése mellett csodálkozni nem lehet, hogy már „megtérése” első hónapjaiban megszületett lelkében a vágy, nemcsak belsőleg, hanem életének külső kereteiben is egészen átszolgáltatni magát isteni Jegyesének és az Ő életét a legtokéletesebben utánozni. Ezért érezte magában már korán a szerzetesi hivatást. Hívatásának gyökerei visszanyúlnak még első lelkigyakorlatának idejére. Örök fogadalma előtt kéri a becskerekű nővéreket, hogy tolmácsolják helyette az ő kis tabernákulumuknál a Szent Szívnek háláját, „hiszen ott pattant ki a hivatás tüze lelkemben első lelkigyakorlatom alatt, ott a kis tabernákulum előtt”. — De épp az ő hivatásában szemlélhetjük oly feltűnően Isten gyengéd gondviselését és kiválasztását, amelylyel a lehetetlenné látszót is lehetővé tette számára. Etus, mint láttuk, 10 éves korától fogva csipőcsontgyulladásból származó testi gyengeségben szenvedett, mely sántasággal is össze volt kötve, és ennek a gyengeségnek első látszatra meg kellett hiúsítania minden szándékát. De Isten másképp akarta. Előbb azonban kemény és hosszadalmas próbára tette választottjának bizalmát.

„Te tudod, hogy karmelita szeretnék lenni”

1925 szeptember 29-én így imádkozik: „Lisieux-i Kis Szent Teréz, holnap van a te haláloznak az évfordulója. Holnap van huszonnyolc éve, hogy a ki-

rályi Sas lecsapott, s elvitte az Ő kis áldozatát az örök szeretet honába. S holnap ünnepel az egész küzdő Anyaszentegyház először e napon, mint szentet. Holnap fejezem be én is a novénát, melyet a te közbenjárásodban bízva, kezdtem el. Kis Szent Teréz, holnap, oh holnap hullass kegyelmi rózaesőt a földre! Te tudod, hogy kármelita szeretnék lenni, hisz már kint a világban elfogadtál ujoncodnak s az én szeretett kis mesternőm lettél."

"De azt is tudod, hogy soha, de soha segítséged nélkül azzá nem lehetnék a lábam miatt. Oh Kis Szent Teréz, jusson eszedbe az a forró vágy, amelylyel a szent Kármel foglya óhajtottál lenni, az a kín, mikor visszautasítottak a világba, s utána az a véghetetlen kegyelem s boldogság, mikor már 15 éves korodban az Úr Jézus boldogító rabságába kerültél. S jusson eszedbe az a mérhetetlen boldogság, mikor az imádott Jegyes eljött, hogy két erős karjába vegye az Ő kis aráját, irgalmas szeretetének tüzeiben fölemésztfődött áldozatát, s föl vitt téged oda, hol örökké láthatod, imádkhatsz a szentekkel egyetemben, és szeretheted, szeretheted vég nélkül, örökre."

"És ha ezt mind végiggondoltad, oh akkor vess egy pillantást reám, s akkor biztos, egész biztos vagyok, hogy megteszel mindent értem..."

Utána felszólítja kis mesternőjét és pártfogóját, hogy egyesítse imáit az összes jezsuita szentek könyörgésével, és ajánlja fel azokat a Szent Szívnek a Boldogságos Szűz és Szent József kezei által, hogy különös tekintettel P. Colombière érdemeire, gyógyítsa meg lábát. A jézustársasági szentek iránt való bizalma és áhítata, amint már említettük, onnét ered, hogy lelkivezetője egy jézustársasági atya volt. Épp ebben az időben különösen imádkoztak P. Colombière boldoggáavatásáért; innét magyarázható, hogy az ő érdemeire is különösen hivatkozik. Egyébként ezt a különös áhítatát, P. Colombière atyához egész életén át megőrizte.

Imáját így fejezi be: „Oh, Kis Teréz, kérjétek az Úr Jézust, hogy ne nézze az én érdemteleniségemet, hanem csak P. Colombière érdemeit, s az ő kedvéért tegye meg azt a csodát, hogy őt boldoggá avathassák. Kis Teréz, könyörögj értünk, kik bízunk a te segítségedben, s hullass kegyelmi rózsasőt holnap a földre, hogy egyetlenegy szív se csalódjék nagylelkűségében. Úgy legyen! Amen.”

Ámde a bizalommal várt csoda nem következett be. És itt látjuk ismét kis testvérünk erényének tökéletességét. Vértő szívvel írja október 9-én: „Oh, Jézusom, majdnem kétségbeesve ostromoltam a zárda kis kápolnájában a tabernákulum előtt térdreborulva az eget szeptember 30-án este, a hétórai harangszó után, akkor, amikor éppen Kis Szent Teréz lelke bilincseitől megszabadulva, 28 év előtt oda jutott, hova oly kimondhatatlanul vágyott. Biztosra, egészen biztosra vettem, hogy meg kell történnie a csodának. S fájtna nagyon a csalódás... Akkor szívembe ütött hirtelen a kérdés: Kell? s miért kell? Mert te akarod? és éppen most? Hát ki vagy te, hogy akarni merészelsz? Hát szabad, hogy ennyire fájjon neked az, ami az Úr Jézus akarata?...”

„Ekkor meg a rémülettől dobbant meg a szívem. Hátha megbántottam az Úr Jézust azzal, hogy oly kétségbeesetten akartam, vágytam, hogy kármelita lehessen, hogy oly rémülten akartam a világból menekülni. Megint Kis Terézke állt mellettem vigasztalólag: Hisz te gyermek vagy lélekben; és egy gyermek hányszor nyújtja ki kezét vágyakozva néha még az elérhetetlen csillagok után is, de ezzel nem okoz fájdalmat, nem szomorítja meg édesatyját, ha utána nem dacoskodik. Menj, öleld magadhoz forró szeretettel a keresztet, s vele együtt az isteni akaratot, meglásd, az Úr Jézus oly meleg szeretettel, oly szelíd elnézéssel néz majd le rád, hisz Ő tudja legjobban, hogy milyen gyarló, nyomorult, gyöngye kis-gyermek vagy lélekben. Te csak simulj erősen aka-

ratoddal az Övéhez, és egyesülj Vele, egyesülj Vele úgy, hogy a tiéd teljesen megsemmisüljön, és bízd magad odaadással egészen az Ő akaratára.”

„Ha esküvőt látok...”

November 24-én ugyanez a bizalom és átadás cseng ki szavaiból: „Szentáldozás után, mikor szent Szíved az enyémen dobog, oh, annyit, de annyit szeretnék mondani neked s még többet kérni tőled, Jézusom, és mindig újra meg újra csak azt tudom súgni forró vággyal: maradj, maradj örökre nálam, szeretlek végtelenül, oh add, hogy a Te irgalmas szereteted égő áldozata legyek.. S mindig ott ég még egy kérés ajkamon; és nem tudom kimondani, csak ezt: Jézusom, ahogy te akarsz, úgy legyen.”

„De te, ki belátsz a szívek mélyébe, te tudod azt, milyen segílyt kérve, gyámoltalanul mondom: ahogy te akarsz, úgy legyen. Nem kell mondanom, te tudod azt, milyen iszonyú kínokban vergődik úgyszólván állandóan szívem itt kint a hideg világban, milyen lázas szomjúsággal vágyom, hogy egyedül csak a tied legyek, hogy Szíved lángjában egészen megsemmisüljek.”

„Ha esküvőt látok, eszembe jut, hogy az a vőlegény milyen szeretettel igyekszik minél előbb menyasszonyát otthonába vinni. Oh, olyankor ujjongva dobban meg a szívem, mert hisz az égi Jegyes milyen mérhetetlenül jobban szereti az Ő kis aráját, mint egy ember; tehát mennyivel inkább fog sietni őt magához venni.”

„Fel Pestre”

És ez a bizalom Etust nem csalta meg. Csodálatos jutalmat nyert. De előbb még egy fájdalmas próbán kellett keresztülmennie. Lelkiatyja megkísérelte, hogy őt a budapesti Angolkisasszonyoknál felvétesse. — Etus felutazott Nagybecskerekre és

bemutatkozott. Az Angolkisasszonyok főnöknője, Mater Darvas, nagy szeretettel fogadta, és megval-
lotta, hogy Etus lelkülete és megjelenése igen ked-
vező benyomást tett rá. De az orvosi vizsgálat ered-
ménye negatív volt. Az orvos nyíltan kimondta,
hogy ezzel az egészséggel pár hónap alatt kidől.
Az ítélet Etusra nézve lesújtó volt.

„Mily sok kegyelmet kapott ez a kiválasztott
lélek“, mondotta később életrajzának olvasása után
Mater Darvas, „mennyre szerette az Úr Jézust, és
mennyt tudott szeretetből szenvedni! Még jól em-
lékszem, mikor nálunk járt és én kihívtam őt a
templomból, hogy a lesújtó hírt közöljem vele.
Akkor láttam, milyen átszellemült tekintettel tapadt
a szeme a tabernákulumra, alig vett engem észre.
Már akkor gondoltam, hogy igen szép lélek lehet,
a kegyelem gyermeke, és nagyon sajnáltam, hogy
nem vehettem fel. Sok jámbor és jó leány kért azóta
felvételt, de azt az egyet, Bogner Etelkát nem tud-
tam elfelejteni. Nem is csodálkoztam, mikor az „Egy
sír a Duna felett“ című könyvecske Etus lelki életét
feltárta előttünk. Most már kérhetjük segítségét,
hogy mi is így tudjuk Jézust szeretni, és szeretet-
ből sok áldozatot hozva, önmagunkról le tudjunk
mondani“.

1926 november 13-án írja naplójába: „Újra itt-
hon vagyok. Milyen teli reménnyel, vággyal indul-
tam négy hét előtt fel Pestre. Azt hittem, hogy most
már egészen a tied lehetek, imádott Jegyesem, hogy
megszűnöm a világ számára létezni egészen. Te más-
kép akartad... Sokat, nagyon sokat szenvedtem e
pár hét alatt. Jézusom, te láttad, hogy a lelkem kész-
ségesen karolta át ezt az újabb keresztet, melyet
nyújtottál, de a test nagyon erőtlen, szívem majd-
nem elviselhetetlenül fájt. Kicsiny feszületemet,¹
melyet nemrég kaptam lelkiatyámtól, folyton ajkam-

¹ Ezt betegségében is állandóan csókolta. Rómából meg-
áldott teljes búcsús feszület volt.

hoz szorítva ismételtettem: Szeretlek, Jézusom! Örökre neked adom magam, egyedül csak a te akaratod teljesüljön mindig! Igen, Jézusom, én nem akarok mást, csak azt, amit te. Csak vonj szorosan magadhoz a kereszten; oly szorosan, hogy soha gyengeségből vagy gyarlóságból se hagyhassam el azt”.

Ebben az időben mondotta el unokanővérének, hogy kilencedet végzett Kis Szent Terézhez, és kérte, adjon valami jelt, szerzetbe kerül-e. És azt álmodta, hogy látta magát ravatalon fiatalon, szerzetesi ruhában. Nagyon örült, de kikötötte, hogy unokanővére ne mondja el senkinek. Csak halála után tudta meg édesanyja.

1927 elején súlyos spanyolba is esett, és mellhártyagyulladásra kapott. Nagyon súlyos beteg volt. Tavasszal levegőváltásra ment Zsidópusztára. Onnét visszajövet kapta a hírt, hogy beléphet a Visitatióba.

„Belső próbák”

Nem hiányoztak azonban a külső nehézségek mellett a belső próbák sem. A két kísérlet közé, a kármelita-hivatás és az Angolkisasszonyoknál való jelentkezés közé, esik 1926 elején a nagy belső megpróbáltatás, melyről szintén naplójában említést tesz anélkül, hogy azt részletezné.

„December 8-a és március 25-e közt nem tudtam egy szót sem írni mostanáig”, így ír 1926 április 18-án. De azért március 25-én is leírta fogadalmának megújításaként annak szövegét. „December 8-a óta pedig, így folytatja, annyi, de annyi mindenben mentem át. Te tudod, Jézusom, hisz te látod, hogy a gonoszlelek minden dühével reám támadt hogy lerontson. December 8-a óta érzem igazán az élet vértanúságát. Nincs az a mód és nincs az az oldal, melyről meg ne támadt volna. Lelkem, szívem békés nyugalomát, mely csak a te forró szerelmedet ismerte és csordultig volt tele vele, azt a nyugalmat is a

legkeserűbb kinná és harccá változtatta. És te, Jézusom, csendben nézed, hagyod, hogy mindez megtörténjék. Nézed, fájdalmasan nézed, hogy milyen nagyon nyomorult vagyok, hogy milyen sokszor győz a gyengeség. Ez az, ami majdnem elviselhetetlenné teszi a kint számomra."

"Jézusom, ebben a nagy élethalálharcban egyedül az tartott fenn, azért nem roskadtam össze, mert tudtam, hogy te, imádott Jegyesem, ott vagy szívemben szerelmeddel; hogy nem hagytál el, hogy egészen az enyém vagy s én a tied, dacára gyengeségemnek s nyomorúságomnak. Jézusom, te szeretetből engeded mindezt megtörténni, hogy ezáltal még szorosabban vonj magadhoz a kereszten. Ezt tudom."

Es most mutatkozik újból hősie szeretete, melyet még a próba sem tör meg: „Jézusom, könyörgök lelkem egész erejével, ne a kínoktól, ne a kísértésektől szabadíts meg, hanem egyedül gyengeségemtől. Jézusom, ne engedj gyengének lennem, ne engedd, hogy téged megbántsalak, ne engedd, hogy még én is fájdalmat okozzak neked folyton. Jézusom, te tudod, hogy én semmire sem vagyok képes nélküled. Gyermekek, tehetetlen, gyenge, pici gyermek vagyok, aki egyetlenegy lépést sem tud tenni előre egyedül, mert oly kicsi, tehetetlen, gyenge, hogy mindjárt megbotlik. Ó Jézusom, gondoldj kérlek mindig erre, ha reám tekintesz. Te a kicsinyeket nagyon szereted. Tégy olyan nagyon kicsinnyé, hogy senki ebben a világban észre ne vegyen s csak egyedül a te számodra létezzem".

A kísértés, a harc után, mintha csak kimerült volna, nagy lelki fáradtság és szárazság vett erőt rajta. Erről ír folytatólag április 20-án: „Olyan egyedül vagyok egy pár hét óta. A nagy lelki viharok után valami olyan bénító fáradtság tart fogva. S az utolsó szikra is, melynek melegét a legerősebb viharok közt is éreztem, mintha kialudt volna... Jézusom, te alszol... mélyen alszol, de ugye csak alszol? Itt pihensz szívemben, lelkemben s nem hagytál

magamra? Olyan kínzó félelem szorítja össze szívemet; nem érzem szent Szíved dobogását az enyémen, nem érzem tüzet, meleget, fényét. Úgy fázom ebben a sötétségben, úgy félek, úgy vágyom utánad s nem merlek hívni, nehogy felköltselek. Hisz te pihensz, fáradt vagy, alszol s hogy épp az én nyomorúságos hajlékomat választottad nyugvóhelyül, ez is csak azt bizonyítja, hogy mennyire szeretsz”.

„Az, hogy egyedül vagyok, elhagytál, a kínzó félelem, mind csak az ördög munkája, aki ezzel akar bizalmatlanságra s aztán kétségbeesésbe vinni. Jézusom, te tudod, hogy a legkeserűbb szárazságban, a legkínzóbb elhagyatottságban, a gyöngeségben, nyomorúságomban is egyedül csak a tied vagyok mindig s szeretlek — szeretlek, s a tied vagyok akkor is, ha a keresztt, melyet te nyújtasz, oly nehéz is, hogy a földre sujt. Hisz minél nehezebb, annál közelebb jutok vele egyetlen célomhoz, hozzád. Jézusom, törj össze, zúzz össze egészen, csak a lelkem ne engedj megroppantani soha, egy pillanatra sem! — Szűzanyám, a lelkem őrizd tisztán, hófehéren, hogy méltó, készséges áldozata legyen az Úr Jézus lángoló, irgalmas szeretetének!”

Egy hónapra rá örökre letette tökéletességi fogadalmát.

„A tél már elmúlt”

A kísértések és próbák elvonultak. Amit még több hónappal ezelőtt írt, mikor egyszer az Oltáriszentség előtt imádkozott, az most rá nézve valóság lett: megnyugodott Isten akarataiban, a világban maradt, mert azt hitte, hogy rá nézve bezárult a zárda kapuja. „Olyankor — szentáldozás után — eltűnik minden marcangoló félelem, hogy nem lehetek esetleg kármelita, hanem kint hagysz a világ viharaiiban. Hiszen mindegy; keresztedhez simulva, a világ legtombolóbb viharaiiban is egyedül csak téged látlak, egyedül csak neked élek, minden eltűnik körülöttünk; egyedül csak mi ketten vagyunk.

Te a kereszten, én a kereszt alatt. Mindig fölnézek s te le, a szemembe. Tekintetedből tűz pattan lelkembe. S ez a tűz nem fog kialudni soha; hisz égő tekinteted mindig az enyémbe merülhet; soha, soha máshova nem nézek, csak föl, a te két szemedbe. Így olyan könnyű az élet vértanusága. Így olyan nagy, nagy boldogság szenvedni s olyan erős a kívánság, hogy minél többet szenvedhessek, hogy a te emésztő szomjúságodat enyhítsem." (1925 november 24.)

De „a tél már elmúlt, az eső elállt, elvonult". Véget ért a próba és kísértés ideje, a kitartás és hűség megnyerték jutalmukat. Megszólalt a Jegyes szava: „Kelj fel, barátnőm, galambom, szépem, jöjj!" (Én. én. 2.)

1927 elején volt, hogy a Jézustársaság magyar rendtartományának főnöke ellátogatott a Visitatio-rend thurnfeldi zárdájába, hogy az ottani főnöknővel, Böhm Margit Máriával, aki atyai ágon szintén Magyarországból származott, az első magyarországi Visitatio-zárda megalapításáról tárgyaljon. Ugyanaz év április havában a főnöknő egy kísérelővel, Hoitz Magdolna Augusztina nővérrel eljött Magyarországra és megtekintette a jézustársasági ujoncházat, a régi Károlyi-kastélyt Érden. A Jézustársaság és a Visitatio szándékai találkoztak. Előbbiek ujoncházu-kat a zugligeti ujonnan épült Manrézába óhajtották áthelyezni, utóbbiak Magyarországon akartak megtelepedni. Az érdi ház a Visitatio nővéreinek nagyon megtetszett és fölötte alkalmasnak látszott az új alapításra.

Így hamar megtörtént a megegyezés. Július havában a jézustársasági rendfőnök ismét Thurnfeldbe utazott, hogy az alapítás részleteit jobban megbeszélje és ez alkalommal, — íme, Isten gondviselésének csodálatos intézkedése — mivel ő volt Etus lelkipálybírója, szóba került az ő belépésének lehetősége. A tisztelendő anya nem zárkózott el és azt válaszolta, hogy a dolgot meg lehet próbálni. Ezzel

Etus belépése biztosítva volt. Lelkiatyja levélben tudatta vele az örömhírt. Etus öröme leírhatatlan volt. Égi Jegyese megjutalmazta áldozatait. Böhm Margit Mária főnöknő, az érdi zárdá alapítónője egyszer úgy nyilatkozott, hogy a jó Isten oly feltűnően mutatta meg gondviselésének ujját Etus hivatásában, mintha az egész zárdaalapítás csak azért lett volna, hogy neki lehetőséget nyújtson a belépésre. Szent élete a zárdában, lelkiismeretes pontossága a legkisebb dolgokban is, boldogsága és örömteljes istenszolgálat, a Visitatio szellemének tökéletes elsajátítása mindenesetre igazolják, hogy az isteni Gondviselés feltűnő világossággal ide hívta őt és azt akarta, hogy az első magyar Visitatio-zárdának megalapításában jelentékeny része legyen — nem annyira külső működésével, mint inkább példájával, imádságával és életének áldozatával. Egészsége feltűnő módon kitartott örök fogadalmának napjáig. Ekkor azonban már rosszul érezte magát és egy év sem telt bele, hogy hivatását életének áldozatával pecsételte meg.

„Vonj magadhoz“

De halljuk, mit ír közvetlenül Thurnfeldbe való elutazása előtt! „Vonj magadhoz . . . futunk keneteid illatára . . . Valami megkapó erő van ebben a pár szóban. A szomjas, szeretet után éhező lélek szinte megbűvölten ismétli újra és újra. Vonj magadhoz . . . százszor is elmondom egy nap. Hisz Te vagy, Jézusom, az a csodálatos mágnes, aki mindeneket magadhoz vonasz. Ó, vonj magadhoz ellenállhatatlan erővel, hogy szereteted lángtengerébe belevezzek, hogy magam is tüzzé váljak s piciny szikrákká zúzz össze és hints el sok-sok hideg lélekbe, hogy ott is fellobogjon a te szerelmednek tüze. Ó kérlek, így semmisítsd meg az én kis életem! Vonj magadhoz, futunk keneteid illatára . . . hiszen, Jézusom, akinek lelkét egyszer elárasztottad ezzel az égi illattal, az

mámoros lett attól, az fut magával ragadva másokat is, más célja nem lévén többé, egyedül csak te. Ó, vonj magadhoz!" (1927 július 25.)

Ezzel a pár szóval jellemzi egész jövő hivatását a Visitatióban: égni Jézusért és Jézus miatt égni a lelkekért!

TIROL HEGYEI KÖZT

Thurnfeld

Az ősrégi, történeti emlékü, a tiroli szabadságharcból is nevezetes Hall városka fölött, a hatalmas Bettelwurf-hegység sziklafalának lábánál terül el a csendes, békés, fallal körülkerített fekvőség, melynek neve Thurnfeld. Ezt a helyet már 1525-ben egy szentágostonrendi női szerzet vette birtokába. Az egész fekvőség mai kiterjedésében azonban csak 1583-ban jelenik meg az okmányokban Thurnfeld néven, amikor a halli alapítványi hölgyek közössége az egész mai területet megvette és kőfallal zárta körül. Ennek az intézménynek alapítónője a szentéletű Magdolna főhercegnő volt, és érdekes dolog, hogy alapítását szintén a Boldogságos Szűz Látogatásáról (visitatio) nevezte el, mintha sejtette volna, hogy egyszer Szalézi Szent Ferenc rendje fogja örökölni azt a területet, melynek ő annyi gondot és fáradságot szentelt. Ez a közösség világi hölgyekből állott, akik kitűnő szabályok és kiváló fegyelem alatt, egyszerű fogadalmakkal lekötve, jámbor és istenfélő életet éltek és e tekintetben a szorosan vett szerzetesnőkkel versenyeztek. A mai thurnfeldi Visitatio-zárda őrzi még az oltárt, amelynél Canisius Szent Péter, Németország második apotola halli kirándulásaikor misézett.

A halli alapítványi hölgyek intézménye pontosan 200 évig, 1783-ig tartotta birtokában Thurnfeldet. Ekkor II. József ismert egyházpolitikája feloszlatta az intézményt, a birtokot pedig 1787-ben elárverezték. Így Thurnfeld világi kézre került, de csak

70 évre. Már 1859-ben a beuerbergi Visitatio-zárda egy létesítendő új alapítás céljaira megvette, és Becker Mária Peregrina lett a thurnfeldi zárda alapítónője. Ebben a zárdában hűségesen megőrizték a rend ősi hagyományait és szellemét. Ötven év alatt mintegy 1000 növendék részesült a zárda nevelésének áldásaiban, köztük nem egy magyar család gyermeke is. A császári család tagjai kitüntető szeretettel és gonddal vették körül az új alapítást.

Ebben a zárdában élte Etus szerzetesi életének első hónapjait.

A búcsú

„Jézusom, szinte álomszerű, hogy itt vagyok” — írja a thurnfeldi Visitatio új jelöltje aug. 29-én. — „Hát igazán annyira szereted a te kis arádat, hogy elszakítottad őt mindenkitől és mindentől, hogy egyedül csak a tiéd legyen? Augusztus 6-a, oly kegyelmekkel teljes nap!¹ Jézusom, azon a napon s éjszakán az Olajfák hegyén kiállt szenvedéseidből ajándékoztál nekem; megízleltetted velem azok keserűségét s a haláltusát. Lelkem túláradt tőle, de a boldogságtól is, hogy mindez érted van, lelkem isteni Jegyese! Jézusom, augusztus 10-e! Ő, azon az estén ölelte az isteni Jegyes az ő otthonában karjaiba az ő kis aráját, aki anyját, testvéreit s mindenkit, hazáját, anyanyelvét, mindent, amit szeretett, otthagyt, hogy egész szívével csak őt szeresse! Este 9 óra körül léptem át a klauzúra küszöbét, oly nagyon dobogott a szívem! De valami nagy, nagy nyugalom töltötte el egész lelkem! Hisz, Jézusom, a te otthonodba léptem. Kis szívem úgy égett a szeretettől s boldogságtól, hogy cellámban könnyekben törtem ki.”

Nem szabad csodálkoznunk, hogy Etus is érezte a válás fájdalmát. Ő örömmel, sőt ujjongva hagyta

¹ Ekkor hagyta el a szülői otthont.

el a világot, de szerető szíve nem volt érzéketlen szereteteinek fájdalmával szemben! És ezzel áldozata nem kevésbé volt tökéletes. A kegyelem nem nyomja el a természet érzelmeit, hanem akkor ragyog fényesebben, mikor győzedelmeskedik fölöttük és Istennek áldozza fel azokat. Érezte ezt a természetes fájdalmat, sőt ellenkezést a Visitatio nagy szentje. — Etus későbbi védőszentje — Alacoque Szent Margit is, Szent Teréz is ugyanezt vallja meg önmagáról. Boldog Colombière pedig, akit Etus anynyira tisztelt és szeretett, egyik levelében írja szerzetesi hivatásról: „Alig ismerek valakit, aki ezt a lépést nem a természet nagy ellenkezésével tenné meg, kivéve azokat az ifjakat, akiket Isten még szinte gyermekkorukban emel ki a világból anélkül, hogy ők tudnák, mit tesznek.” Etus, bár lelkileg egészen gyermek volt és végig az is maradt, mégis jól tudta, hogy mit tesz. És mert tudta, azért volt oly nagy az öröme, de azért érezte az áldozatot is, és ez a kettő tette Isten előtt oly értékessé lépését. Isten is úgy akarta, hogy nagyobb legyen az érdem, de egyúttal kegyelmét is megadta, hogy az áldozat után alig volt ember, aki boldogabbnak érezte volna magát a világon, mint Soeur Adelhaid a zárdában, amint Etust¹ jelöltségétől kezdve nevezték.

Az első napok

Ezekről az első napokról írja akkori thurnfeldi és későbbi érdi főnöknője oly igaz szavakkal a halála után: „Nem szabad ennek a kegyelmekkel megáldott gyermeknek gyönyörű lelki világától búcsút vennünk anélkül, hogy az ő rövid szerzetesi életének tanui meg ne szólalnának attól az estétől kezdve, amelyen a zárda küszöbét ragyogó arccal, mondhatni örömtől ugrándozva átlépte és boldogságát az éjjeli csend ellenére mindenfelé hirdette. A követ-

¹ Etelka németül Adelhaid.

kező napon pár könnycsepp pergett le arcán, melyeket hön szeretett édesanyjának emléke sajtolt ki szeméből, s melyek ugyanabból az okból — bár akaratára ellenére — pár nappal halála előtt megismétlődtek. Párját ritkító buzgósággal kezdte meg próbaidejét. Minden új volt számára, de minden egyszerűsmind boldoggá is tette: minden új gyakorlat, minden szertartás, ami oly sokféle van a Visitatióban; a feltűnő mindebben pedig az volt, hogy egyetlen természetes gyengesége, nagy feledékenysége¹ ellenére is semmit el nem felejtett, semmi figyelmét ki nem kerülte. A vágy, hogy szeretett Jézusának öröme legyen, megerősítette szívének emlékezőtehetségét. Ő volt a leghűségesebb, de egyúttal a legvidámabb ujoncnő is, mert ő volt a legboldogabb hivatásában. Epedett az ő szeretett Visitációjának behatőbb ismerete után, nem lehetett neki eleget elmondani a szerzet évkönyveiből, minden egészen a lelkesedésig magával ragadta, és ezt a lelkesedést azután Érden ujonctársnőinek lelkébe önteni iparkodott.”

Már augusztus 30-án megkapta a fátyolt és galért, mely őt a hivatalos jelöltek sorába iktatta. Erről a napról írja: „Jézusom, a mi ünnepélyes eljegyzésünknek a napja! Gallérban, fátyollal, ünnepélyesen mondtam el azt, amit már megszámlálhatatlanszor mondtam el neked, hogy nagyon, határtalanul szeretlek, hogy neked adom magamat egészen, fönn tartás nélkül. Ó, Jézusom, tudom, hogy a te Szíved is éppúgy dobogott a tabernákulumban a szeretettől és a boldogságtól, mint a te kis arádé! Ó Jézusom, megkezdted munkádat lelkemben, esdve kérek, fejezd is be; én nem akarok mást, csak amit te.

¹Hogy mennyire iparkodott ettől a hibától szabadulni, mutatja a következő kis eset. Meg volt bízva, hogy áhitatgyakorlatra jelt adjon. Megtörtént, hogy egy alkalommal a jeladással megkésett. Könnyes szemmel ment Mesternőjéhez és bocsánatot kért, hogy mulasztása következtében minden nővér pár percet veszített elmélkedéséből.

Ó, add a kegyelmet nekem, hogy egész életem olyan legyen, amilyennek te azt látni akarod. Fogadd el egészen a szeretet kis égő áldozatának Egyházunk papjaiért és a missziókért. Amen."

Ez a felajánlás fátyolvételének napján körvonala a már egész szerzetesi életét a Visitatióban. Egy gondolat hevítette: lelkeket menteni Jézus iránti szeretetből, lelkeket adni Jézusnak! És mivel a papok hivatottak leginkább közreműködni Jézus megváltói életében, azért imádságai, áldozatai is elsősorban a papoknak szóltak. Még halálos ágyán kifejezte, hogy gyóntatójáért, lelkiezetőjéért az égben is imádkozni fog, hiszen egész életét a papokért áldozta fel. Így nyilatkozott még két órával halála előtt, mikor gyóntatójától az utolsó feloldozást kapta.

Lelkigyakorlat

Október havában végezte első 8 napos lelki gyakorlatait a Visitatióban, egyedül Jézussal. Erről a lelki magányról írja: „Jézusom, 8 napi csendes magány... Csak te és én... semmi és senki körülöttünk. Jézusom, miért hívtál a magányba? Csodálatos érzés dobogtatja szívemet! Jézusom, te vágytál utánam! Te, a hatalmas király, a pici kis mezei margitvirággal akarsz 8 napot egyedül lenni. Te a társadalmi királyságod ünnepét — október 31-én írja — egyedül vele akartad megünnepelni, s azért hívtad őt annak előestéjén magadhoz. Ó királyi Jegyesem, gyakorold uralkodói jogaidat teljes mértékben rajtam! Ó kényszeríts, hogy tied legyek teljesen, elfeledve önmagammat. Ez a lelkigyakorlat előkészület a mi esküvőnkre. Segíts, hogy lelkem menyegzős ruhája ragyogó, fényes, hófehér legyen. Tőled várok minden ékességet, gazdagságot, fényt. Jézusom, te vagy az irgalmas szeretet. Ó nézd, az én lelkemnél szegényebbet, nyomorúságosabbat, koldusabbat nem kell keresned; irgalmasságod csodáit teljes mértékben gyakorolhatod rajta! Ó igen,

irgalmasságod karjaiba vetem magam, szent Szíved-hez simulok... reád hagyok mindent... ó, a te két karodban erősnek, bátornak érzem magam; ott senki és semmi nem árthat nekem. Egymást nézzük... egymás szíve dobogását hallgatjuk... ó beszélj, isteni Üdvözítóm,... nyolc napig csak mi ketten vagyunk... Jézusom, ezt a nyolc napot nem tudom leírni — igen, ez a kettőnké volt egészen...”

Amint jegyzeteiből kitűnik, melyeket előbb idéztünk, Etus megtérése után már a világban a legszorosabb, a legbensőbb egységben élt Jézussal, isteni Üdvözítőjével. De mintha ez a lelki magány Thurnfeldben megvetette volna alapját annak a még meghittebb viszonynak égi Jegyeséhez, mely oly sajátos jellemvonása volt lelki életének a Visitatióban. És ezt a meghitt benső viszonyt a legnagyobb egyszerűség, valódi gyermeki lelkület tették oly bájoszá és elragadóvá azok előtt, akik lelkét ismerték. Ő tudta, hogy Jézus nagyon szereti és keresi szeretetét, de azt is tudta, hogy erre teljesen méltatlan. Nehezen beszélt arról a gyengédségről, melyet isteni Jegyese részéről tapasztalt; mert alig tudta elgondolni, hogy mikép lehetséges, hogy őt, a „nyomorultat”, a „koldust” Jézus ennyire szeresse. És mégis örült neki és gyermeki szívének minden hevével viszonzta. Mindig csak „Ő”-ről beszélt, ha lelki-atyjával találkozott, aki őt ismerte. Egyébként másokkal való érintkezésében egészen egyszerű volt, és a keresettségnek, a különködésnek, a fitogtatott vagy mesterkéltnak áhítatnak még látszata is távol állt tőle. Jól jegyzi meg főnöknője és mesternője, hogy nála egészen magától értetődő és természetes valami volt, hogy magát semmire se becsülje. Mások is erre törekszenek, de mégis tudatában vannak valami jónak, ami bennük van. Ő mintegy képtelen volt magán valami erényt észlelni. És ez nem holmi mesterkéltnak alázatosság, hanem a legbensőbb és a legegyszerűbb meggyőződés volt nála. Azért, mondhatni, minden dicséret vagy elismerés lepattant

róla, sőt fájt neki. Ez az egyszerűség volt lelkének második főjellemvonása.

Egész jelöltsége készület volt a beöltözés nagy napjára. Már előre ékesítette menyasszonyi ruháját, hogy megnyerje Jegyesének tetszését. Azért írja Szalézi Szent Ferenc ünnepén 1928-ban: „Jézusom, én megígérem Neked, hogy mindig vidám mosolyt láthatsz arcomon a te segítségeddel. Én nem akarok soha sírni, ha mégoly nehéz keresztet küldesz is. Mindig arra gondolok, te a tabernákulumból figyelsz szívszorongva, mennyire tudlak szeretni... s akkor lesz erőm mindig mosolyogni...”

Ezek a szavak sejtetik, hogy Sr. Adelhaidnak minden boldogsága mellett is voltak kis keresztjei. Hiszen el sem képzelhető másképp. A német nyelvnek akkor még csekély tudásával egyszerre egészen idegen környezetbe lett áthelyezve. Az akklimatizációnak, a megszokásnak minden szeretet és erény mellett a természet számára nehéznek kellett lennie. És ki tudja, milyen más kis kereszt is nyomta még gyenge vállát! De ő ezekről sohasem beszélt. Sőt egyszer ki is fejezte, hogy a szerzetesi élet boldogságáért és előnyeiért és később az új alapításért mindenkinek meg kell hoznia a maga áldozatait, melyet az anyanyelvtől való kisebb-nagyobb megfosztottság,¹ az első nehézségek és még más egyéb körülmények követelnek természetüktől. Ez rá nézve egészen magától értetődő dolog volt, és nem tudta elgondolni, hogy valaki másképp vélekedhetnék vagy másképp érezhetne. Ha valami hasonlót látott, és általában minden hiba, melyet észrevett, főleg a buzgóság és nagylelkűség hiánya, nagyon

¹ Hogy e tekintetben mily alapos erényre tett szert, abból is kiviláglik, hogy édesanyjának tanúsága szerint az idegen nyelveket mint gyermek nem szívésen tanulta. Egyszer 13 éves korában a francia óra helyett nagynénjéhez ment. Később a német és a szerb nyelvvel is baj volt. Mégis már iskolái bevégezése után több társnőjével beiratkozott a német polgári IV. osztályába, hogy biztosítsa az iskola kellő létszámát.

fájt neki, és imáival és annál nagyobb szeretetével iparkodott Jézust kárpótolni és mások számára kegyelmet kiesdeni.

Jézus kis napsugara

„Nemcsak elhatározta, hogy mosolyogva fog szenvedni, de meg is tette”, mondja róla egyik társnője. „Még könnyei közt is mosolyogni láttam. Engem is arra tanított, hogy mindig mosolyogjak a szenvedésben.” Mikor egy jelöltet egészségi állapota nem tett alkalmassá a zárdai életre, és hazaküldték, így vigasztalta őt: „Nem az a célunk nekünk, hogy zárdában éljünk, hanem, hogy eljussunk a mennyországba. A zárda csak egy út oda. Nekünk a jó Isten egyet adott, ami a miénk, akaratunkat. Ezt adhatjuk neki, és akkor mindent neki adtunk. Adja neki akaratát, és akkor az Ővé lesz egészen odakint is.” „Igen, válaszolt a másik, de az a borzasztó, hogy egészen hidegnek érzem a szívem iránta, olyan, mintha már nem is szeretném.” „Az nem baj, felelte, ha csak maga tudja, hogy szereti. Volt idő, mikor én is úgy éreztem, és azon aggódtam, hogy már nem szeretem Őt. De én azt mondtam neki: „Szeretlek, én tudom, hogy szeretlek.” És úgy nézett az előttünk levő Jó Pásztor-szoborra, mintha maga az Úr Jézus állt volna ott, és őneki mondaná.”

„Olyan kedves, derűs lénye volt, mondja ugyancsak társnője, és úgy él emlékezetemben, mint a napsugár. Elgondoltam, hogy ő volt az Úr Jézus kis napsugárkája, akinek minden törekvése azt volt, hogy az ő homlokáról a szomorúság felhőit elűzze és mosolygós, meleg szeretetével felderítse.”

Beöltözés

Boldogságát hivatásában nem lehet leírni. Ő maga mondja édesanyjának, rokonainak írt levelében: „Ezt nem lehet leírni, ezt át kell élni... Pár

hét mulva Etuska eltűnik egészen... leányod jegybe lép az égi Völegénnyel." Ezt az égi eljegyzést leveleiben mint legtermészetesebb dolgot írja mindenkinek.

De már közelgett a nagy nap, a beöltözés napja. 1928 április 8-án, húsvét vasárnapján írja: „Jézusom, én isteni Jegyesem... szinte álom, hát tényleg lehetséges? holnapután tartod esküvődet velem... Hogy mit jelent ez, hogy mit érzek, ó, te azt tudod... Csodálatos... ha a szív ennyire tele van, megnémul az ajak.” És április 10-én: „Ó, ez a dátum... Oh igen, ez a nap kegyelmekkel, boldogsággal teli nap volt. Oh Jézusom, most már igazán, teljesen a tied vagyok... érzem, karjaidban tartasz... nálam vagy... a szívemben, lelkemben, s ez így marad mindig... ugye mindig? az egész örökkévalóságon át... te az enyém s én a tied vagyok egészen... Jézusom, te kezdedbe vetted életem kis sajkájának kormányát... nekem csak egy dolgom van, szent Szívedhez simulva, határtalan bizalommal reád hagyni mindent... s te célhoz viszel... szereteted tűztengerébe beleveszek, megszűnöm élni, hogy te élhess bennem... Igen, a te irgalmas szeretetednek leszek kis égő áldozata, vértanuja... Jézusom, P. de la Colombière határtalan, rendíthetetlen bizalma ég bennem... Akik tebenned bíznak, mindörökre meg nem szégyenülnek...”

Ezt az ő boldogságát beöltözése napján mások is érezték és látták. Az öröm úgy megszépítette, hogy jelenlévő rokonai egészen elámultak rajta. Főnöknője megjegyzi: „Mily boldoggá tette őt a hön kívánt és várt szerzetesi ruha! S amint akkor az első alkalommal mindenegybes darabot áhitattal, tisztelettel és szeretettel megcsókolt, ugyanúgy tette azt minden reggel és még utoljára is, 1933 április 10-én, egy hónappal halála előtt. Beöltözése napjának emlékére kérte, adják rá ezen a napon mégegyszer a szerzetesi ruhát, és az ablakra hajolva elbúcsúzott az ő kedves Érdjének gyönyörű kilátásától, termé-

szetesen szavak nélkül, hiszen tudta, hogy főnőke, aki támogatta, mindent megértett."

Április 29-én írja édesanyjának: „Még mindig mint egy álom tűnik fel előttem, hogy már apáca vagyok, s csodálkozva nézek végig magamon. Oh Anyácskám, olyan csodás, varázslatos érzés tart állandóan fogva beöltözésem óta! S biztos vagyok, hogy a jó Isten már több boldogságot nem adhatna, mert hisz mindent nekem adott, minden az enyém, mert Jézus szeretete az enyém. S a szent ruha! Anyácskám, az ő jegyeseinek öltönye! Ó, ez az érzés százszor is felujjong naponta szívemben."

Igy készítette elő az Úr Jézus azt, akiről akarta, hogy az első magyar Visitatio-zárdának első ujoncnője legyen, első fogadalmas nővére és első áldozata. Azért az utolsó hónapokban, melyeket beöltözése után még Thurnfeldben töltött, újabb lelki ösztönzéseket és kegyelmeket adott neki. Hivatását külsőleg neve is jelképezte. A beöltözésnél a Mária Margit nevet kapta Alacoque Szent Margit Mária tiszteletére; de nevét megfordították, mert a vele együtt Érdre készülő főnöknőnek is Margit Mária volt a neve.

A tabernákulum

Tisztelete és szeretete az Oltáriszentség iránt, mely egész életében olyannyira jellegzetes volt, e hónapokban új lendületet nyert. Épp a Szent Szív havában, június 10-én, az Úrnap nyolcadában tesz erről vallomást: „Jézusom, úgy érzem, hogy az Oltáriszentségben kell téged legjobban szeretnem, a kis örökmécsnek a tabernákulum előtt kell fölemész-tődnie. Oh, Jézusom, sokszor jobban vágyom, hogy tabernákulumod előtt leroskadva becézhesselek, szerethesselek, mint hogy az égben téged látva, lábaidat valóságban átkarolhassam. Igen, Jézusom, ott mindig szeretnek, imádnak; de a tabernákulum-ban? Oh Jézusom, mennyit vagy egyedül, mennyit bántanak..."

És pár napra rá, június 15-én, Jézus Szíve ünne-
pén: „Ezt szeretném veled elfelejtetni, de ehhez a
te Szíveddel kellene szeretnem téged; tehetetlensé-
gemben csak forrón ezt tudom súgni: Taníts meg
szeretni téged, ó taníts meg szeretni téged... Sze-
retni a te Szíved tüzével, hevével szeretni a szere-
lem szent szenvedélyével, oh taníts meg szeretni
téged, mert különben belehalok a vágyba szeretni
téged.” És most szent pártfogójára vetődik tekintete,
akinek nevét és szeretetét örökölte: „Szent Margit-
nak azt mondtad, készítsen számodra lelkében egy
mennyszágot, ahol megpihenhetsz... Ő szent volt,
tudott neked lelkében egy mennyszágot készíteni...
Ő Jézusom, én is Margit vagyok, te adtad nek-
em ezt a nevet... de én csak egy nyomorult kis
porszem vagyok, kiből csak az égő vágy van meg
az életszentség után; de te mindent megtehetsz...
ó add, hogy igazán Margit legyek, a te Margitod...
Minden reggel, mikor szívembe térsz, reszketve
a vágytól, alázatosan kérlek, hogy te készíts lel-
kemben magadnak egy mennyszágot, ahol meg-
pihenhetsz... én nem tudok... de te tudsz...” És
az Úr Jézus valóban napról-napra szebb tabernáku-
lumot, monstranciát, cibóriumot készített magának
az ő kis jegyesének lelkéből, melyben nemcsak la-
kott, de amely Őt másokra is viaszugározta, má-
soknak is adta. Sőt egy mennyszágot készített
magának lelkében, mert méltán mondhatjuk, ha lán-
goló vágyára és szeretetére, lelkének tisztaságára és
áldozatosságára tekintünk, hogy nem sok lélekben
lakhatott az Úr Jézus nagyobb örömmel és gyönyö-
rűséggel, mint az ő lelkében.

Áldozatos lelkülete még az Oltáriszentség iránti
szeretetében is megnyilvánult. Előbb említett jelölt-
társa megjegyzi róla: „Mikor 1927 őszén L. I.-val ki-
mentünk Hallba, őt és O. A.-t már ott találtuk.
Akkor még csak Sr. Adelhaid volt. A tisztelendő
Anya rájuk bízott minket, hogy mindent megmutas-
sanak és velünk legyenek. Engem épp Mária Margit

nővérrre bízott. Nagyon kedves volt a kis nővér, segített kipakkolni, ágyat elrendezni... Különösen pedig ő lett a vigasztalásom. Másnap a szentmisén tapasztaltam, hogy nemcsak a templomba nem szabad kimennünk, de még szentmise alkalmával sem láthatjuk az Úr Jézust,¹ és mondták, hogy ez bizony mindig így lesz. Sr. Adelhaid vigasztalt. „Nem baj, mondta, ez nekünk is nagy fájdalom, de ajánljuk fel azokért, akik láthatnák az Oltáriszentséget, de nem akarják látni. Nehogy eszébe jusson azért visszamenni a világba!” Hetek múlva már azt mondta: „Én már nem is bánom, hogy nem láthatom az Oltáriszentséget, sőt örülök neki, mert azokra a lelkekre gondolok, akikért felajánlom, s akik így megtérnek.” Pedig legnagyobb öröme volt, ha „Őt” nézhette, míg a pap a többieket áldoztatta. Mikor a lelkiolvasást még jó időben a kertben sétálva végeztük, ő a templom falánál sétálgatott, hogy közel legyen az Úr Jézushoz.”

Magnificat

Az Oltáriszentség tisztelete mellett ott foglalt helyet szívében a Szűzanya tisztelete is. Ebben is szent bizalmasság és mindig az erényes előhaladás lényegét szem előtt tartó gyakorlatiasság jellemzi. A Visitatio ünnepén ezt írja naplójába: „Szűzanyám, a mi szent rendünk ünnepén a te szent Fiadnak, az én isteni Jegyesemnek megígérjük, — de ugye mindketten együtt, mert csak veled merem ezt megtenni és általad remélem megvalósítani, — hogy Magnificat, egyedül csak a Magnificat lesz a válaszm mindenre, amit csak küldesz, egy panaszszó se hagyhassa el soha ajkaimat, s ha még úgy fáj a szívem, ha a természet kínosan vergődik is, ó Jézusom, akkor segíts; Szűzanyám, ó akkor állj mellettem, hogy lelkemből ujjongva törhessen fel a Magnificat!” Hogy ezt a feltételét mily hőiesen

¹ A kórus rácsozata és az előtte lévő függöny miatt.

valósította meg, arról tanuskodik ismét a végső betegsége. Megvallotta főnöknőjének és lelkiatyjának, hogy a hosszú szenvedés miatt sohasem volt türelmetlen, és egy pillanatra sem akarja, hogy kevesebbet szenvedjen, mint amennyit az Úr Jézus akar.

Mikor Mária Margit nővér ezeket a Visitatio ünnepén leírta, akkor főnöknője már nem volt Thurnfeldben. Május 24-én Hoitz Magdolna Augustinát választották meg helyébe. Az előbbi főnöknő, Böhm Margit Mária pedig június 1-én elutazott Magyarországra, és egyelőre Budapesten az Isteni Megváltó Leányainak Marianum-intézetében vett lakást, hogy az érdi letelepedést előkészítse. Mária Margit nővér többi társával — hatan voltak — követték őt. Ezzel kis hösnőnk külső életében is új szakasz kezdődik, melynek vége életének áldozata lesz.

Semper fidelis! — A hűséges ujoncnő.

A KÉK DUNA PARTJAIN

Érd

Az érdi kastélyban, ahová Mária Margit 1928 augusztus 5-én, vasárnap, Havi Boldogasszony ünnepén, majdnem pontosan egy évre rá, hogy szeretett otthonát elhagyta, öt társnőjével együtt bevonult, fogadta mintegy 400 évvel azelőtt, 1526 július 20-án a kastély akkori ura, árkosházi Sárkány Ambrus pozsonyi főispán II. Lajos magyar királyt útján, mely Mohács felé vezetett. Innét vett búcsút a király nejétől, Mária királynétól, a csepeli szigeten; innét indult tovább július 23-án, hogy ifjú életét Istenért, a hazáért és a Nyugatért feláldozza, amint azt a mostani zárdakert sarkán elhelyezett emléktábla szépen hirdeti. Mária Margit nővér is azért jött ide, hogy az első magyarországi Visitatio-zárdában ifjú életét Istenért, hazájáért és nemcsak a Nyugatért, hanem az egész világért és az összes lelkekért áldozatul hozza.

Érd a Duna mellett, a legújabb „tusculanum”-i és ligeti telepek keletkezése után mintegy 13.500 lakost számláló, hosszúságában 12, szélességében pedig 10 km-re terjedő nagyközség, vegyes nyelvű és foglalkozású lakosokkal és négy vasúti megállóval, történelmi nevezetességű hely. II. Lajos említett tartózkodásán kívül Érd ugyancsak 1526 júliusának végén látta a Gnojenszky Lénárd lengyel főnemes vezérlete alatt átvonuló pápai segélyhadat, mely szintén Mohács síkján veszett el. Látta szeptember 11-én II. Szulejmánnak Ercsiből Buda felé vonuló

győztes seregét is; és az egykori török hódoltságról tesz tanúságot még most is az az oszlop, melynek tetejéről valamikor a müezzin kiáltotta a négy világtáj felé Allah és prófétája dicséretét. A kastélyban pedig török bégek ütötték fel lakásukat.

Ezt a kastélyt, mely egy domb oldalára támaszkodik és gyönyörű fekvésével az egész község fölött uralkodik, mai alakjában báró Sina építtette 1870 körül. A kastély magas terraszáról a kilátás a Dunára szinte elragadja a nézőt. Később a Károlyi, majd a Wimpffen grófok voltak a kastély tulajdonosai. 1920-ban a Jézustársaság magyar rendtartománya vette meg, és itt helyezte el a cseh megszállás következtében Nagyszombatból kiszorult noviciátusát. Mintegy hét évig volt a jézustársaságiak ujoncháza Érden, és a Jézus Szíve-tisztelet az ujoncok közt virágzásnak indult, és a Szívárdák révén a községre is kiterjesztette áldásos hatását. Mintha csak ez a hét év előkészítette volna a talajt, hogy majdan itt verje bele először gyökerét a magyar földbe az a szerzet, melynek szentélyében a Jézus Szíve-tisztelet megszületett.

A Visitatio Magyarországon

Az első magyar Visitatio-zárda keletkezésének története visszanyúlik három évtizedre. Thurnfeldben már a mult század utolsó éveiben felmerült egy magyar alapítás gondolata, de akkor a terv még nem látszott megvalósíthatónak. Később már határozottabb alakban került az új alapítás gondolata a boldog emlékü Prohászka püspök elé; de a nagy egyházfejedelem és apostol ezzel az ő egész lelkét jellemző szóval válaszolt: „Még nem érdemeltük meg, hogy Visitationk legyen.” Ő sem látta akkor még elérkezettnek az időpontot. Mintha mégis valamikép neki szánta volna Isten ezt az alapítást; mert épp az ő egyházmegyéjében és közvetlen halála után indult meg teljesen céltudatosan és valósult

meg egy év leforgása alatt a magyarországi zárda-alapításnak a műve. Prohászka püspök 1927 április 2-án halt meg; és ugyancsak április havában jelent meg, mint láttuk, Böhm anya kísérelésével először magyar földön, hogy az érdi kastélyt megtekintse. Mintha csak a szentéletű püspök lelke közbenjárt volna az alapítás érdekében az égből, hogy amit saját szemével látni nem volt megadva neki, legalább utódját örvendeztesse meg.

A Visitatio-rend letelepedésének gondolatát Böhm anya karolta fel legerélyesebben és ő tartott ki mellette a legszívósabban. Ez a gondolat mint atyai örökség, már rég megfogamzott lelkében, és ő csak az időpontra várt, hogy a Gondviselés tervei szerint megvalósíthassa. Ez az időpont akkor érkezett el, amikor az 1926. év folyamán egyesek, akiket egy magyarországi Visitatio-zárda alapítása közelről érdekelt, felkeresték a Jézustársaság magyar rendtartományának főnökét és kérték, hogy valamilyen módon tegye lehetővé a szerzet letelepedését Magyarországon. Az Imaapostolság szándékai közt már nem egyszer szerepelt a Visitatio-rend letelepedése Magyarországon. Isten meghallgatta az imákat. A jézustársasági tartományfőnök Thurnfeldbe írt, majd személyesen ellátogatott, és Böhm anyával elhatározták, hogy az alapítás érdekében megteszik az első lépéseket azzal, hogy a zárda részére megfelelő helyet keresnek.

Ekkor történt, hogy a tartományfőnök 1927 január havában, thurnfeldi útja után, meglátogatta a Jézustársaság érdi ujoncházát. A rend épp azzal a tervvel foglalkozott, hogy Érdet elhagyja és a noviciátust a Zugligetben épülő lelkigyakorlatos házzal kapcsolja össze. Ekkor a tartományfőnöknek a kápolnából kijövet az a gondolat jutott eszébe, hogy talán az érdi kastély volna alkalmas ház a Visitatio-rend magyarországi letelepedésére. Gondolatát közölte Böhm anyával, megküldte neki a kastély alaprajzát, és Thurnfeldben a gondolat tetszésre talált.

A további fejleményeket már egy előző fejezetben megírtuk.

Az első lelkigyakorlat

Az új zárda hivatalos megnyitását, az úgynevezett installatio-t, mely augusztus 26-án történt, egy nyolcnapos lelkigyakorlat előzte meg, melyet P. Pichler S. J. tartott. Ez a lelkigyakorlat ismét új fordulóponthoz jelent Mária Margit lelki életében, éspedig oly fordulóponthoz, mely áldozatának előkészítője volt. Ekkor ismét, de már egészen határozott alakban, jelentkezik az a mélységes vágy, mely azóta szinte égette a lelkét, a vágy „hazamenni” és Vele örökre egyesülni. Ez a vágy, melyet csak az engedelmesség szava szorított bizonyos korlátok közé, legjellemzőbb vonása lelki életének érdi tartózkodásától kezdve.

Augusztus 24-én írja: „Jézusom, ma van az utolsó napja egy 8 napos lelkigyakorlatnak. Ó Jézusom, emésztő a te Szívednek tüze! Igen, Jézusom, te már többet nem adhatsz, elborítottad az én kicsi lelkem kegyelmeid és szereteted egész árával. S én mit adjak, Jézusom? Nincs már semmim, ami nem volna már a tiéd. Csak a nyomorúságom még az enyém. Neked adom, hogy ne maradjon semmim. Ugye elveszed? Lásd, meg kell tenned, mert más-különben nem lehetek egészen nálad”.

**„Jézusom, ilyen még sohasem
voltál hozzám”**

És most írja le azt az érzést, mely neki is egészen újnak és különösnek tűnt fel, melyet most tapasztalt először ily alakban bensejében: „Jézusom, oly különös, megnevezhetetlen érzések égnek bennem. Jézusom, ilyen még sohasem voltál hozzám. Mintha sietni akarnál mindent nekem adni, mert rövid az idő... szinte fizikailag fáj, úgy éget szereteted

tüze... mindent föl akarsz égetni bennem ami nem te vagy”.

„A lelkiyakorlatot tartó páter oly különösen, jóslatszerűen beszélt hozzám... Ó Jézusom, én nem akarom kutatni a te szent terveidet, hisz tudod, egy pillanattal sem szeretnék előbb hozzád menni, mint ahogy te akarod, de valahogy úgy érzem, közelg életem hajnala... Ó Jézusom, az én életem hajnala... tudod, husvét hajnala... mikor a neven szólítasz: Mária!... S épp olyan csodálatosan ejted ki ezt a szót, mint az első húsvéti hajnalon... Jézusom, benne zeng minden... és én szomjazom erre a szóra... Jézusom, ugye hamar szólítasz így, ugye hamar hívsz... ó, ezért, ezért ég bennem úgy a vágy ez után az egy szó után...”

Mintha az Úr épp azzal is meg akarta volna mutatni, hogy ezt a tiszta lelket az új alapítás gyarapodásáért akarja magának áldozatul kiszemelni, hogy mindjárt idejövetelekor lelkébe adta ezt az epedő vágyat a vele való túlvilági egyesülés után. De azért mégis időt engedett neki, még majd öt évet, hogy az új alapításnak külsőleg is, munkáival és példájával hasznára legyen, és hogy saját lelke is a Jézushoz való hasonulás tökéletességét elérje az örök fogadalmak által.

„Én utánad megyek”

A vágy azonban növekedett. Szeptember 9-én írja: „Jézusom, beöltözésem előtt kérdezte tőlem lelkiatyám, hogy melyik szentet veszem példaképnek, kinek az élete buzdít. Mintegy álomból ocsudva eszméltem föl... Ó Jézusom, az utolsó három évben, ó, csak te voltál egyedül, akit magam előtt láttam, akinek élete vonzott ellenállhatatlan erővel, s aki mindenben mindenem vagy. Szinte észrevétlenül vontál így magadhoz. Lelkiatyám, látva álmélkodásomat, mosolyogva tette hozzá: Ugye az Úr Jézus után megy?”

„S ez a pár szó most utolsó lelkigyakorlatom alatt annyiszor eszembe jutott. Igen, Jézusom, én utánad megyek... utánad megyek, mint a kis pillangó az égő fény után, ellenállhatatlan erőből hajtva, s bár tudja, hogy bele kell vesznie, el kell égnie a lángokban, mégsem tehet másképp, hisz nem ötöle függ — neki nincs akarata, nincs ereje, a csodálatos tűz mágneses ereje uralkodik rajta teljesen.”

Advent

Adventben vágyai még magasabb fokra hágtak. A Szeplőtelen Fogantatás ünnepén így imádkozik: „A Szent Szűz által ostromollak ma, imádott Jézusom, hogy küldj, adj mindent, de mindent, ami hozzád közelebb visz, és végy el mindent, ami tőled távol tarthat vagy elszakíthat. Jézusom, egy nagy, uralkodó érzés, vágy ég bennem: agyonszeretni, agyonszenvedni magam, csak hogy a szívek mind a te Szíved tüzeiben égjének, s az én kis szívem is ebben a tűzben semmisüljön meg. Ó Jézusom, néha szinte félek, oly hatalmasan lobognak bennem a vágyak; esztelenségekre lennék képes, ha nem kötözne meg a szent engedelmesség. — Mosolyogsz rajta, Jézusom, hogy én a porszem, a nyomorúság mélysége mer akkora vágyak megvalósulására gondolni? De azt mondják, Jézusom, ahol a nyomorúság mélysége találkozik az irgalmasság mélységével, ott emelkedik fel az életszentség hegye. Jézusom, én vakon, határtalan bizalommal vetem magam a te irgalmasságod karjaiba, hogy te tégy velem, amit akarsz. Érzem, Jézusom, hogy te vagy a tűz, mely bennem ég, s tiéd a vágyak mind, melyek emésztően lángolnak bennem... a tiéd mind... csak ami nyomorúság van bennem, az vagyok én. Ó égess, isteni Szív, mindent föl bennem, ami nem te vagy!”

De vágyai tetőpontjukat mégis december 23-án érték el. Lehetséges, — egyes szavak naplójában

erte engednek következtetni — hogy az előző napokban a Boldogságos Szűz vágyakozásáról elmélkedett. Ez adja szívébe az érzelmeket, melyeknek kifejezést ad e szavakban: „Szűzanyám, melléd simulok szorosan, csendben, egy szó nélkül. Ádvent... ezt dobogja szívünk. Anyám, csak hozzád tudok menekülni. Anyám, csak te érted meg. Anyám, ez az idei ádvent nekem is valóságos ádvent, te ezt jól tudod. Szűzanyám, tedd kezedet szívemre, ugye érzed, mi van ott benne? Ez a szegény kis szerszám fizikailag lehetetlen, hogy sokáig kibírja. — Szűzanyám, veled várom őt... Hallgatjuk Szíve dobogását, itt van nálunk... s mégis, Anyám, én meghalok a vágytól, hogy veled együtt karjaimba ölelhessem őt valóságban is. Anyám, bocsáss meg merészségemért... én, a porszem... de nem tehetek róla, nem tudok másképen — Anyám, nagyon szeretem őt... mérhetetlenül vágyom eljövetele után. Szeretném őt karjaimba szorítani, hogy megvédjem minden bánattól, szeretetem tűzével elborítani, hogy ne érezze az emberek hidegségét, hogy ne halljon mást, csak szívem heves dobogását, ajkam halk szavát... Kérlek, Jézusom, nézz szemeimbe — a lelkem mélyéig látsz... azután... csókkal zárom le szemeidet, hogy ne láthass semmit a világból, ami neked fájna... aludj, Jézusom, én megyek szeretetet koldulni a szívekhez, hogy engedjék, hogy szeretetteddel, kegyelmeiddel, szellemeddel megszület-hessél lelkükben”.

A tűzpróba

Ezekről a vágyakról lelkivezetőjének is beszámolt. Egy hiányzott még: hogy az engedelmisség tűzpróbáját is kiállja. Mária Margit bevallotta, hogy ezek a vágyak testét is emésztik. Szinte ég ettől a tűztől. Lelkiatyja féltette egészségét, és meg akarta őt tartani még egy időre a zárda számára. Azért meghagyta neki, hogy mérsékelje érzelmeit. Mária Mar-

git készségesen engedelmeskedett; de ez volt talán életének legnagyobb áldozata. Erről számol be szent rendalapítójának ünnepén, 1929 január 29-én:

„Jézusom, ma megerősítem január 15-i felajánlásomat. Jézusom, én felajánlom neked magam *hosszú életre*, ha akarod. Jézusom, ez életem legnagyobb, legnehezebb áldozata, hisz te tudod... De ne nézd, kérlek, szívem, lelkem és egész valóm mint remeg, vajjon elfogadod-e? ... Jézusom, az akarat egész készséggel hozza meg az áldozatot, a többit ugye nem nézed, hiszen nem rendelkezhetünk szabadon felettük; én őszintén, igazán akarom a te akaratodat teljesíteni evvel, ha elfogadod. Jézusom, ez az utolsó, azt hiszem, amit felajánlhatok, de ne felejtse el, hogy az én erőm te vagy hozzá...”

„Jézusom, én kértelek, hogy minden szeretetted, amit visszautasítanak az emberek, add nekem, izzék, lángoljon bennem. És most engedelmességből kérnem kell, hogy enyhítsd, mérsékelj ezt a tüzet, mert én olyan nyomorult vagyok, hogy nem tudom elviselni; és nekem még élnem kell... élnem kell, hogy tovább szeresselek... ezért kell, hogy keresztre feszítsem minden vágyamat és hajlamomat, ezért szorítom sokszor csitítólag kezem a szívemre, hogy elnyomjak benne minden honvágyat utánad, mert evvel a gyötrő vággyal nem lehet élni... Jézusom, olyan különösen érzem magam, te érted — én nem. Mintha nem élnék többé... mintha az én haldokolna; elvágta az utolsó fonalat. Már sehogy sem ismerem ki magam, mi van velem. Te akarod, hogy ne is gondoljak, törődjem vele, hagyjam egészen reád... s ez oly jó így, oly jó...”

Mária Margit voltaképpen ezentúl már inkább csak engedelmességből élt. Azt hitte, azt várta, hogy ez az év már az ő „ádvent”-je is lesz; de Jézus az engedelmesség által mást akart. És ő készségesen alávetette magát. Ezzel mutatta meg erényeinek igaz voltát. Tehát engedelmességből tovább akart élni — sőt, amire az engedelmesség nem is kötelezte —

hosszú életre ajánlotta fel magát, ha Jézus úgy akarná. És ezt a felajánlást Jézus némileg el is fogadta; mert még több mint négy évig kellett a földön maradnia, hogy több érdemet szerezhessen és több lelket menthessen meg az égnek. Vágya ezentúl sem halt ki, de mondhatni, visszafojtva szunnyadt lelke mélyén. Betegségében is magával hordta, de megadással, minél tovább húzódott ki a szenvedés ideje.

Első fogadalma

Jézussal való egyesülésének vágya mégis bizonyos mértékben kielégítést nyert ebben az évben, mert május 16-án, a mennybemenetel ünnepének nyolcadnapján, letelhette első fogadalmát. Vágyai épp a legjobb előkészület voltak erre a nagy napra. Nem ment fel Jézusával a földöntúli mennyországba, de annál inkább megtalálta ezen a napon itt a földön az igazi mennyországot, a Jézussal és Istennel való teljes egységet akarátának és egész valójának tökéletes átadásában.

Négy nappal fogadalma előtt ezt a gyönyörű levelet írja édesanyjának: „Édes jó Mamám! Ötödik napja vagyok lelkigyakorlatban. Egyedüli Óvele. Még 3 nap, s egészen az Óvé vagyok. P. de la Colombie azt mondja, a fogadalom egy neme a halálnak; minden kapcsolatot, minden köteléket összetép, ami önmagunkhoz s a teremtményekhez fűz. Én is érzem ennek a misztikus halálnak lehelletét. Ó, hogy ujjong a lélek, minden bilincse lehull, szabadon szárnyalhat célja felé. Megszűnik a természetes élet, hogy egy természetfeletti vegye kezdetét. Mamám, és én érzem, hogy ebben az új életben a túlvilág levegőjéből is van valami. Édes jó Mamám, lehet, hogy nem érted ezt meg, de nem tudok másképp írni. Csordultig tele van a szívem s a lelkem Óvele”.

Fogadalma napján pedig ezt írja naplójába: „Engedelmesség, tisztaság, szegénység és szent sza-

bályaink pontos, hűséges magatartása P. de la Colombière példája szerint. A Szent Szűz, Szent József, Szent Nővérünk¹ és P. de la Colombière által ajánlom föl neked, Jézusomnak szent Szíve, az én négy fogadalmamat. Ő isteni Szív, én tőled remélem, hogy utolsó lehelletemig hű leszek hozzájuk. Ne engedd, ha bármibe kerül is, hogy a legkisebb szándékos tökéletlenséggel is valaha megbántsalak téged!"

„Imádandó Szentháromság, én édes Istenem, a te dicsőségedért, az Egyház diadaláért és a lelkek üdvösségéért kell nekem szentté lennem. Te magad mondtad, Jézusom, aki önmaga iránt bizalmatlan és minden bizalmát énbelém helyezi, annak semmi sem lehetetlen.”

„Én Istenem, én mindenem!”

Itt megszakad a naplója. Csak még két szót írt le három évre rá, hogy első fogadalmát letette, örök fogadalmának napján, 1932 május 16-án, pünkösd hétfőjén. És ez a két szó mutatja, hogy már nem is kellett és nem is igen lehetett többet írni, mint amit eddig írt. Csak meg kellett jobban és jobban valószínűsíteni mindazt, amire az isteni kegyelem addig is ösztönözte. A két szó, melyet akkor leírt, ez volt: „Én Istenem... én mindenem...” Kevés szó, és mégis oly sok, amit tartalmaz. Igen, Isten lett e három év alatt az ő mindene, és örök fogadalmának napján még jobban az ő mindene lett.

Mi is a következőkben a mindennapi életben akarjuk kis testvérünket szemlélni, hogyan ülteti át a gyakorlatba végtelenségbe nyúló vágyait, és hogyan teljesíti szent fogadalmát, mellyel magát önként a szabályok betartására kötelezte.

Boldog Colombière-ről mondják, hogy hősies fogadalmának betartása egyedül már bizonyítéka

¹ Alacoque Szent Margit.

életszentségének. Mária Margit nővéréről is kiállíthatjuk a bizonyítványt, hogy fogadalmát a leghűségesebben betartotta. Lelkiatyja mondja róla, hogy szavát tökéletesen beváltotta és soha teljes tudattal és szándékkal Istent még a legkisebb tökéletlenséggel sem bántotta meg. Ha hibázott, emberi gyarlóságból történt; de megfontoltan hibát elkövetni, ezt az ő szeretetével nem tudta megegyeztetni soha.

MEZEI MARGITVIRÁG AZ ÉRDI DOMB OLDALÁN

Jézus kis hősnője

Az érdi kastélyban, a hatalmas pincék egyik zugában élte a hagyomány szerint hőiesen áldozatos napjait a fogoly Szapáry gróf. Ebben a zárdává alakított kastélyban, annak szent rejtekében élte egyszerű, áldozatos életét mint Jézus szeretetének foglya, a kis Mária Margit nővér. Itt valósította meg vele az Úr Jézus azt, amiről az ő kis jegyese thurnfeldi első lelkigyakorlata alatt írt: „Te, a hatalmas király, a kicsi kis mezei margitvirággal egyedül akarsz lenni.” Befelé a bensőség, kifelé az egyszerűség. Kifelé mindent úgy, amint azt a szabály és a szokás előírta: befelé mindent Jézussal együtt és a leghősiesebb indítékok forrásából. Megvalósult benne az Énekek énekének szava: „Én a mező virága vagyok és a völgyek lilioma.” Megvalósult a zsoltár szava is: „A király leányának minden dicsősége belül vagyon.”

A legenda szerint a török bég Szapáryt igába fogta és ekét vontatott vele. Jézus is az ő igáját rakta rá szeretett arájára, és az ő terhével terhelte meg vállait. És Mária Margit saját magán tapasztalta, hogy az ő igája édes és az ő terhe könnyű; mert Mária Margit a boldog szerzetesnő mintaképe volt. Soha senki igazán szomorúnak nem látta őt, bár nem hiányzott életéből a kereszt és a szenvedés.

A tökéletes ujoncnő

Főnöknője azt vallja róla, hogy Isten a szerzet szellemét mintegy beléje öntötte. „Túl rövid ideig, és, amint az új alapításoknál lenni szokott, külső munkákkal túlterhelt időszakban élt, úgyhogy távolról sem volt képes a rend alapítóinak, Szalézi Szent Ferencnek és Chantal Szent Franciskának iratait még megközelítőleg sem a maguk teljességében olvasni és áttanulmányozni. Mégis a rend összes kérdéseiben otthonos volt. Értelmével megelőzte a betűt. De amit hallott vagy olvasott, azt mélyen szívébe véste és aszerint igazodott minden szűkeblúség nélkül; mert főirányítója és első szabálya a szeretet volt, és a szeretet által eleget tett mindennek.”

Az utolsó években örök fogadalma előtt megbízták azzal, hogy az ujoncoktatás után a mondottakat a magyar nővéreknek lefordítsa, mert az oktatásnak a mesternő anyanyelve miatt még német nyelven kellett történnie. Ekkor túláradó boldogsággal fűzte hozzá magyarázatait. Mily kiváló mesternő lett volna nemsokára, ha a jó Isten őt életben tartotta volna. De Mária Margit így is felhasználta az alkalmat, hogy apostoli buzgóságát és szeretetét a szerzet és a lelkek iránt bebizonyítsa. Mikor a szabályok és szokások szerint a nővérek egymást hibáikra figyelmeztették és buzdították, hogy a jóban előrehaladjanak, gyönyörű szavak és tanácsok jöttek Mária Margit ajkaira, melyeknek az adta meg erejüket és hatásukat, hogy szívének mélyéből fakadtak, és mindenki látta, hogy maga is hűségesen gyakorolta mindazt, amit másoknak mondott. Még betegségében is ellátogattak hozzá a nővérek és tanácsot vagy buzdítást kértek tőle.

A fogadalmas nővér mintaképe

A noviciátus után az ujoncnőből éppoly tökéletes fogadalmas nővér lett, aki mindenkinek példa-

képül, előjáróinak pedig vigaszul és örömmel szolgált. „Amit az ember nem tudott róla, azt sejtette, — mondja róla főnöknője — mert közönséges kegyelmek nem lettek volna elegendők ily szerzetesi élet folytatására, mely mindig egyformán hű és kitartó volt és az összes erényeket visszatükrözte.” És valóban az előbbi fejezetekben idézett naplója tesz tanúságot amellett, hogy Isten lelkét nem közönséges benső kegyelmekkel árasztotta el. Lelkiatyja nyugodtan elmondhatja róla, hogy az Úr Jézussal való legbensőbb egyesülésig eljutott. Némileg csak benne, csak általa és csak neki élt. Egy nővére azt a benyomást tette, hogy Istenen kívül semmi és senki sem érdekli. Ez azonban csak helyesen értve igaz. Mária Margit haláláig a legnagyobb érdeklődéssel kísérte az új alapítás minden ügyét; minden, ami a Visitatióra vagy az Egyházra és a lelkekre vonatkozott, érdekelte, tűzbe hozta; főnöknőjét gyermekded szeretettel vette körül, édesanyja és testvérei lelki előmeneteléért sokat imádkozott. De az igaz, hogy mindent csak Istenben tekintett és kizárólag reá vonatkoztatott.

Bizonyságul szolgáljon egyik levele, melyet legidősebb fivére halála alkalmával írt édesanyjának 1930 január 26-án: „Kicsi Mamám, mióta leveled megkaptam, egész lelkemmel köztetek vagyok az Úr Jézus szent Szíve által. Mamám, vigasztaljon bennünket az a tudat, hogy a mi szeretett, drága Pistánk célnál van. A Szent Szív nagyon szerette őt, azért vitte haza. S az égő fájdalom, amit nekünk hagyott, az is a Szent Szív drága ajándéka... Csütörtökön $\frac{1}{46}$ — $\frac{1}{47}$ -ig egészen a tabernákulum közelében tartottam a szentórát. Az Úr Jézus haláltusájának mindenegybes pillanatát egyesítettem a mi drága, szeretett Pistánk haláltusájával; mintha éreztem volna, hogy ott tart. Azt hiszem, meg kellett neki is éreznie ezt a szeretetet.” Pár nappal ezelőtt írta még: „Mamám, ha nem jön későn ez a pár sor, akkor nagyon kérlek, vigyék az Úr Jézust még egyszer

a mi drága betegünkhöz . . . Drága, szeretett Pistám, egész szívemmel nálad vagyok az Úr Jézus által; hisz ő tölti be az én helyemet melletted, tudod, ő becéz és simogat helyettem, ha nagyon szenvedsz. Csak légy kis türelemmel, ezeknek a szenvedéseknek nemsokára örülni fogsz. Isten veled, ne feledd, hogy egy boldog örökkévalóság vár reánk odaát!" Ez volt búcsúja bátyjától, akit három év múlva viszontlát majd az égben. Ez volt utolsó betegségében is egyik nagy öröme, hogy bátyját viszont fogja látni az égben.

Milyen gyöngéd figyelem, szeretet és együttérzés sugárzik ki többi leveléből is, melyeket rokonainak, ismerőseinek, nővértársainak írt! Rokonai, ismerősei közt állandóan apostolkodik. Menjetek áldozni, mondja nekik; aggódik vasárnapi misehallgatásuk, lelki életük, fivérei pályaválasztása miatt; keresztfia iránt állandóan érdeklődik, főleg első szentáldozásakor; a pogány gyermekekért buzgólkodik s nagyon lelkén viseli, hogy egyik ismerőse valamikép szentségek nélkül meg ne haljon. Mikor Thurnfeldből Érdre költöznek, magyarországi rokonainál gondoskodik, hogy a tisztelendő anyát és egyik nővértársának édesanyját figyelemben részesítsék. Egy betegség miatt eltávozott nővértársát levélben erősíti, saját betegsége alatt édesanyját a legönzetlenebb módon vigasztalja, minden ügy iránt érdeklődik, mindenkinek mindene akar lenni.

Egyik nővértársa említi, hogy belépésekor érte jött a kápolnába és oly melegen fogadta, mintha két jóbarát lettek volna, akik régen nem látták egymást. Azt mondta: „Az Úr Jézussal itt együtt leszünk.” Egyszer egy nővérnek valaki nehezebb munkát akart adni. Mária Margit közbe vetette magát e szavakkal: „Ne legyen már olyan kegyetlen, így is oly sok dolga van szegénynek!” Egyik távozó nővértársának főnöknője engedélyével legkedvesebb képét, égi pártfogóját, Alacoque Szent Margitnak ereklyés képét ajándékozta, hogy megvigasztalja.

Viszont mennyire természetfölötti volt szeretete édesanyja és rokonai iránt s mennyire szerette a zárdai életet, erre a következő eset jellemző. Érdre jövet a nővérek egy napot Budapesten töltöttek. Neki meg volt engedve, hogy édesanyjával legyen ebéden. Ez nagyon készült rá, hogy leánya utoljára vele lesz egészen; de nála a dolog ellenkező hatást váltott ki. Elszomorította, hogy a többi Thurnfeldből jött nővér nem volt szintén ott ebéden. Máskor vakbélgyanús volt és sok rábeszélés után beleegyezett, hogy Pestre vigyék vizsgálatra. Megvolt rá a pápai felmentés. „Sírva ült az autóba, — írja édesanyja — melyben Pestre vittük. Visszajövet, mikor megnyílt a klauzúra kapuja előtte, felém se nézett, csak úgy repült be s fátyla lobogott utána és hallottam hangját: Tisztelendő anya, ismét itthon vagyok!”

Jézus szeretete

De milyen volt a szeretete az Úr Jézus iránt! Nem egyszer, mikor róla beszélt, kezébe temette arcát és hallgatott; annyira elfogta a szeretet. Egyik-másik alkalommal megelevenedett előtte az Úr Jézus képe s mintegy szavát hallotta bensejében. Különösen feltűnő volt az az eset, amikor az első években a sok munka miatt neki is fát kellett hordania télen és kifáradt. Ekkor mintegy Jézust szemlélte, aki a folyosón vele haladt és segített neki. Mindezekről nem mondjuk, hogy igazi látomások voltak, de benső életének és Istennel való egyesülésének intenzitásáról tesznek tanúságot.

Arcának pírja, könnyes szeme nem egyszer elárulták a szeretetet, mely lelkében égett. Ha Istentől beszélt, hangja olykor megcsuklott és egész valójában mintegy megremegett a szeretet hevétől.

Thurnfeldből való megérkezésekor Budapesten egészen különös kegynek és Jézus különös figyelmességének tekinti, hogy a Szent Gellért-hegyi sziklabarlangba belépve, épp szentségi áldása-

val fogadta őt az Úr Jézus. Egyik levelében írja rokonának: „Képzeld, csak egy fal választ el tőle“, aláhúzva a dőlt betűkkel nyomtatott szavakat, arra célozva, hogy a szoba, melyben tartózkodott, közvetlen a kápolna közelében van. Thurnfeldbe írt egyik levelében arról az érzésről szól, mely elfogja, ha rágondol, hogy egészen Jézus közelében van. Mindebből látható, hogy Jézus szeretete egészen és állandóan betöltötte lelkét. Leveleiben folyton a Szent Szívről ír és annak buzgó apostola, P. Colombière boldoggáavatásáról, és egyik ismerősének ajánlja, hogy a születendő gyermekének a Mária nevet adja, még ha az fiú is lesz.

Épp azért szerette mindazt, ami az istentiszteletre vonatkozott. Mint sekrestyés nagy buzgósággal töltötte be hivatását. Egyik nővértársát szeretettel figyelmeztette, hogy betegsége után most már térdelhetne a kápolnában a Szentség előtt. Maga is beteg lábával letérdelt. Egyik levelében panaszkozik, hogy gyengesége miatt nem engedik a zsolozsmát énekelni; kedvesen hozzáfűzi: „hiába kapálódzom ellene erőlesen.“

Gyengélkedésével nem nagyon törődik. „Aggódóm, — írja — hogy úgy gyógyítanak, hogy száz évig kell majd élnem.“ „Csak beleim kellemetlenkednek, — írja máskor — ez meg nem baj.“

A Visitatio élete

A Visitatio elsősorban szemlélődő rend. A nővérek felkelés után elvégzik elmélkedésüket, majd a zsolozsmának első hóráját és aztán misét hallgatnak. Utána az egész nap a szent zsolozsmának elvégzésével, lelki olvasással, imádsággal, elmélkedéssel, munkával és üdüléssel telik el. A Visitatio jellemző vonása a szent egyszerűség, melyet alapítói mintegy örökségül hagytak neki. A szemlélődés mellett a nővérek, ahol szükséges, nevelő munkával is foglalkoznak. Ennek a nevelésnek is megvan a

maga kedves és a Visitatio-t jellemző sajátossága; mert a növendékek, bár külön laknak, mégis mintegy a Visitatio életében némileg résztvesznek.

Mária Margit is ezt a napirendet követte és ebben szentelte meg életét. A tanításból is kivette részét; a gyorsírást tanította kiváló ügyességgel, úgyhogy halála után helyét nehezen tudták betölteni. Kövessük őt napi munkájának végzésében és figyeljük meg a belső lelkületet, mely mindenegyes cselekedetének megadta a maga kedvességét és nagy értékét Isten előtt.

Mária Margit élete főnöknőjének szava szerint „annak a hűségnek volt állandó megnyilatkozása, mely a Visitatio gyermekétől már kora reggeltől megköveteli a kis lemondásokat, áldozatokat és minden pillanatban új és új kötelességeket ró reá. Ez az élet a szeretetnek volt élete az istenszeretet minden csodálatos árnyalatával és a testvéri szeretet minden remek színezetével. Gyengéden érző szíve sohasem túrt meg magában semmit, ami ellentétben lett volna a szeretettel, bár a maga részéről minden vétséget a szeretet ellen mélyen átértzett. Ahol csak tehette, szolgálatára volt testvéreinek. Egész élete a szakadatlan munkásságnak élete volt; mert minden elmulasztott perc az ő szemében vétség volt a szent szegénység ellen; hiszen az ő felfogása szerint „a visitatiós nővér csak akkor lehet boldog, ha este fáradtan hajtja le fejét a pihenésre.”

A szabály megtartásában maga a pontosság volt. Ha lent volt a fogadószobában, akár lekiatyjánál is, az idő leteltével vagy az adott jelre azonnal felkelt és távozott. De ezt oly egyszerűséggel és kedvességgel tette, hogy senkit meg nem sértett.

„Olyan szép szegénynek lenni!”

A szent szegénységet annyira szerette, hogy nemcsak szájából panaszt nem lehetett hallani, bár az új alapítás kezdetén és később is a nővéreknek

elég sok nélkülözésben volt részük, hanem örömmel is viselte a szegénység hatásait, örült a foltozott ruhának s ha a silányabbat adták neki. Édesanyjának nem akart gyakrabban írni, nehogy a szegénység ellen vétsen; de előljárói nem engedték, hogy ebben a szegénység szeretete a kellő mértéket túllépje. Mikor bátyja ajándékot küldött, levélben figyelmezteti, hogy „csupa finom dolgokat” küld, amik nem egy szegény kis apácának valók. Máskor édesanyja meleg alsóruhát vitt neki a zárdába, mire szerényen mondta: „De ez nem való egy szegény apácának, miért nem vettél egészen közönséges olcsót?” Egy másik levelében felujjong: „Olyan szép szegénynek lenni!” Még betegségében is tekintettel van a szegénység szellemére s mikor otthonról segíteni akarják, de a helyes formát nem találják meg, figyelmezteti őket, hogy „ne ilyen címen” juttassák segítségüket.

Mikor Thurnfeldből Budapesten át Érdre utazott, bátyja kint volt az állomáson és nagy doboz finom cukorkát adott neki. Utána megjegyezte édesanyjának: „Milyen drága lehetett; inkább vett volna seprüket, munkakosarakat, jobban örültem volna.” Egy látogatás alkalmával mondta unokanővérének: „Olyan mindegy, krumplilevest eszem-e vagy tortát.”

Feje egyszer tele volt ekcémával. Egy nővértársa volt megbízva ápolásával. Benzinnel kellett fejét mosni, s elképzelhető, mennyire égette a sebeket. De ő — mondja nővértársa — mint egy bárányka tartotta a fejét s egy arcizma sem rándult meg, mintha csak vízzel mosták volna.

„Csupa mosoly”

Egy társnője ezt jegyezte fel róla halála után: „Abban a kegyelemben volt részem, hogy Jézusnak ezzel a kis kiválasztottjával egy házban, egy közösségben élhettem. Sőt a hálóteremben közvetlen és egyetlen szomszédom volt. Milyennek ismertem,

milyennek láttam őt ez idő alatt? Jézus karjaiban élő gyermeknek ismertem őt. Ez a gyermeki lelkület véste rá minden cselekedetére, minden szavára bélyegét."

„Mindenekelőtt csupa mosoly, csupa derű volt mindig. Ő volt a rekreáció napsugara. Ha ő hiányzott, nem lehetett azt észre nem venni. Nem egyszer csodálkoztam, hogy tud olyan jót nevetni semmiségeken, hogy tudják érdekelni dolgok, melyek nekem oly unalmasak voltak. Később aztán megtudtam, hogy ilyenkor Jézusára gondolt és annak örült oly nagyon. Így tudta ő elrejteni minden érényét... Mikor halála után naplóját olvastam, csodálkoztam, hogy ilyen egyszerű kipett-kopott füzetbe öntötte remek szép lekének gondolatait... Mária Margit maga volt a hűség. Ez volt az ő hősiessége. És milyen vidáman, látszólag milyen könnyedén hozta meg rejtett kis áldozatainak szüntelen láncolatát. Csak aki ismeri a Visitatio életét, csak az értheti meg, csak az méltányolhatja, csak az tudhatja igazán, mit jelentett a kis Mária Margit hűsége. Többször hallottam őt örömtől sugárzó arccal mondani, hogy keresztyükön azért nincs corpus, mert ők lesznek arra ráfeszítve. Ő ráfeszítette magát — nem sírva, nem panaszkodva — mosolyogva... Egyszer láttam csak, hogy kissé kicsordult belőle a visszafojtott természet. Mikor erre gondolok, akkor értem meg igazán, mennyi, de mennyi önuralomra volt szüksége, hogy mindig oly szelíd és alázatos tudott lenni."

„Engem ért az öröm, hogy beteg lábán a cipőt reggelenként befűzhettem. Olyan gyermekded egyszerűséggel engedte ezt meg. Látszott rajta, hogy tudja, hogy Jézusnak teszem, és azért örül neki. Sokszor két kis kezébe vette a kezemet és édes, meleg tekintetével oly benső köszöneteket tudott mondani."

„Látszott rajta, hogy roppantul vágyódik a halál után. Sokszor mondta, hogy meglátjuk, ő lesz az

első. Az élete is olyan összhangban volt vágyódásával, hogy hittem neki. Igaza is lett."

"A legszebb, amit mondani tudok a kis Mária Margitról, az, hogy hogyan láttam őt imádkozni. Nem lehet elfeledni azt az Istenbe merült, átszellemült arcot, amellyel mindig imádkozott. Ez maga áhítatot gerjesztett. Többször megfigyeltem őt, például asztal előtt és után, Angelus-kor és hasonló alkalmakkor és feltűnt nekem az a mély elmerültség, mely arra engedett következtetni, hogy a legnagyobb könnyedséggel egyesül a külső munka után Istenével, hogy vele mindig együtt él. Így jutottam arra a meggyőződésre, hogy ez a gyermek milyen benső életet él." Saját fivérei mondták róla még életében: „Úgy tud imádkozni, hogy amit ő kér, mindig teljesül."

„Az Úr Jézus volt mindene"

"Tíz évig voltam lelkivezetője, írja róla feljegyzéseiben lelkiatyja, s ezalatt sohasem vettem észre, hogy bármely kötelesség vagy szabály ellen tudatosan, megfontoltan vétett volna. Nem egy nővértársát hallottam, mennyire vonzotta őket példája, mennyire buzdultak követésére. Mivel lelkét tíz éven át állandóan vezettem, teljesen ismertem lelki fejlődését. Így állíthatom, hogy nem volt nála soha lelki hanyatlás, hanem ellenkezőleg, állandó emelkedés, élete végéig."

Sohasem árult el tisztán természetes felfogást, mindent természetfölötti szempontból tekintett. Életszentségének titka volt, hogy állandóan Jézusban élt, jelenlétében járt, soha róla szemét le nem vette, mindent, még a legjelentéktelenebb dolgokat is, ha tréfált vagy nevetett is, rá vonatkoztatta. Emellett a szó legjobb értelmében igazán gyermek volt. Kis-korában, mint tanítónője szájából hallottuk, gyermekdedsége korát meghaladó okossággal, érettséggel és komolysággal egyesült. Viszont később lelkének mélységét s komolyságát páratlan gyermekded

báj vette körül, s ez a látszólagos ellentét, vagy jobban mondva az ellentétek egymásba olvadása tette lelkét oly vonzóvá azok előtt, akik őt közelebbről ismerték. Tanítónője kiskorában ezt írta róla: nem négy-ötéves gyermek, hanem kis öreg; halála előtt ezt lehetett volna róla írni: nem 28 éves hajadon, hanem igazi gyermek.

Egy idegen hölgyre, aki őt Érden csak egy alkalommal látta s azóta sem tudta elfelejteni, saját szavai szerint ezt a benyomást tette: „Az Úr Jézus volt mindene.”

A rouen-i főnöknő, aki mint vendég csak pár napot töltött Érden, Mária Margit halála után a következőkben foglalja össze benyomásait: „Isten előtt teljes igazsággal vallom, hogy szívem-lelkem még most is tele van azokkal a felemelő emlékekkel, melyek érdi tartózkodásom alatt Mária Margit nővérre nézve belém vésődtek. Amit azóta erényeire vonatkozólag hallottam vagy olvastam, csak megerősíti véleményemet, melyet életszentségére nézve magamban alkottam. Az a benyomásom volt, hogy kizárólag természetfölötti szempontok irányítják minden szavát, tettét, egész életét. Úgy látszott, hogy Isten szeretete egészen felemészti. Állandó vágya volt, hogy az Úr Jézust minél jobban megdicsőítse; a tökéletesség, mellyel legkisebb cselekedeteit is véghezvitte, azt bizonyították, hogy állandóan Isten jelenlétében járt. Változatlan egykedvűsége minden külső körülmény közt csakis teljes önfegyelmezettségéből és önlegyőzéséből származhatott. A szeretetet testvérei iránt oly jósággal gyakorolta, hogy az ember vágyott vele lenni. Örömet árasztott maga körül és példája az erény gyakorlására ösztönzött. Szóval Mária Margit nővérben mint élő mintaképben megvalósítva látom azt, amit Szalézi Szent Ferenc a Visitatio igazi leányára nézve írásba foglalt.”

Örök fogadalom

Örök fogadalmára nyolcnapos lelkigyakorlattal készült. Ezt a lelkigyakorlatot, mely utolsó volt életében, P. Grou nyomán tartotta. Mindennap egy-egy fejezetkét írt ki belőle és ezek a fejezetkék mind a teljes önátadásról és a tökéletes szeretetről szóltak. Csak a harmadik napon, a bűnbánat napján írta le saját érzelmeit és gondolatait: „Egész életem minden vétke, hibája, tökéletlensége előttem áll. Jézusom, hogy tudsz te engem ennyire szeretni mégis? Mindenegyes bűnt egész szívemből megbánnok, egyedül irántad való szeretetből... Kényszeríts bármilyen áron is úgy élni, hogy soha neked fájdalmat ne okozzak. Édes Istenem, kegyelmeid hosszú sorát is látom... életem első pillanatától egész a mai napig... Irgalmas szereteted műve az én egész kis életem, Istenem... én mindenem!...”

De nemcsak Istentől, hanem az emberektől is mély alázatossággal bocsánatot kér örök fogadalma előtt rég elkövetett hibái miatt. Édesanyjának írja még április 17-én: „Drága jó Mamám, már erősen közelít május 16-a, s egy kegyelmekkel teli, boldog, csodálatos valóság lesz az én esküvőm az isteni Jegyessel! Ő és én örökre egymásé leszünk. Mamuskám, szinte lázasán vágyom arra a napra, mely legnagyobb s legszentebb lesz életemben. Neked mindent megköszönni, tőled bocsánatot kérni nem találok szavakat.” Azután régi tanárnőire gondol és folytatja: „Tőlük is bocsánatot kérek, azért a sok gondért, amit az én mozgékony, higany-természetem néha nekik okozott.”

1932 május 16-án, püskösdhétfőn tette le örök fogadalmát. Ez volt életének utolsó ünnepe. Édesanyja, testvérei és lelkiatyja is jelen voltak. Ez utóbbi végezte a szertartást és tartotta a beszédet. Oly szép volt a menyasszonyi koszorúval, mely fejét ékesítette, — de testét már akkor emésztette a láz, mely egy évre rá sírba döntötte. Még jobban

emésztette a lelkét a szeretet tüze, melynek kifejezése volt az a szó, melyet akkor naplójába írt: „Én Istenem, én mindenem!”

„Drága kis Mamám, — írja június 3-án — a pünkösdhétfői, szinte földöntúli boldogság mint egy csodálatos valóság tovább ég a lelkemben. Úgy érzem, mint ahogy a Páter is mondta a prédikációjában, hogy azzal a nappal kezdődik s nem lesz vége az egész örökkévalóságon át soha annak a boldogságnak, hogy Jézus és én egészen egymásé vagyunk. Oly örömmel tölt el, hogy én egészen a lelkeké vagyok. Értük élek. És ha csak néhány megdermedt lélekbe tudnám a Szent Szív életadó melegét belopni az én elrejtett kis életem által, ez volna az én leggazdagabb jutalmam, akkor nem éltem hiába.”

Thurnfeld-be pedig örök fogadalmáról csak ezeket a mélyértelmű, rövid szavakat írja: „A régi vagyok, csak belül van valami, ami előbb nem volt.”

ILLATOZIK A MEZŐK LILIOMA

*Erényvirágok és emlékek csokra
Mária Margit életéből és szavaiból
a nővérek feljegyzései nyomán.*

Hűség a kicsiben

„Hogy megtesszük azt, amit a noviciátusban ajánlanak, az egészen természetes. Nem abban áll az igazi hűség. Mindenben és mindenkor szemünk előtt kell lebegnie előljáróink óhajának, mintegy el kell találnunk gondolataikat. — De tekintsünk csak egy napot! A tisztelendő Anya egész nap ott ír szobájában, a levelek egész tömege van az asztalán. Minden figyelmét munkájára fordítja — ír. Egyszerre csak leteszi a tollat — gondolkodik: Annyi munkám van, egész nap csak levelet írok, de mit tesznek nővéreim? Hűségesek? — mind? — Mit tesz most N. nővér? Hű? A legkisebbekben is? — Oly hűnek kell lennünk, hogy a tisztelendő Anya ilyenkor ismét nyugodtan kezébe vehesse a tollat.”

Jézus néz

„Minden, minden az Ő kezéből jön. Ő küldi nekünk a megpróbáltatásokat, a kicsi alkalmakat; mindennel megvannak tervei, mindennel megvan az Ő célja. Ha megpróbáltatást küld, adja hozzá kegyelmét is, hogy a lélek a kegyelemmel győzelmet arasson. Ő, úgy látom Őt, amint nézi a tabernákulumból a lelket, mintegy visszafojtva lélegzetét: szorongó szívvel lesi a döntő pillanatot... vajjon győz-e a lélek az Ő kegyelmével? S ha a lélek

csügged, kegyelmeinek egész áradatával siet erősítésére, csak hogy a kegyelem győzzön. Mert Ő tudja, hogy valahol épp erre a győzelemre van szükség, hogy egy lélek megmeneküljön.”

Bevallotta, hogy egyszer holtfáradt volt, mikor egy nővér valami szívességre kérte, ami új, nagyobb fáradságot jelentett számára. Pillanatra kísértést érzett, hogy visszautasítsa. De nyomban legyőzte magát ezzel a gondolattal: „Jézus aggódva lesi, hogyan szereti őt Mária Margit!”

A kis zsolozsma

Egy alkalommal a zsolozsmáról beszélgettem vele. Szó volt arról, hogy mi csak a kis zsolozsmát végezzük, nem a nagyot, mint más szerzetesrendek. „Szent alapítónk — mondta ő — kieszközölte, hogy csak a kis zsolozsmát végezzük, s mikor ellenvetéseket hoztak fel neki, azt felelte, hogy az ő leányai majd szeretettel pótolják a nagy zsolozsmát. Azért, amikor a zsolozsmát végzem, mindig gondolok arra, hogy alapítónk számít rá, hogy szeretettel fogom végezni.”

Végezte is, betegségében is az utolsó napokig, mígcsak a gyengeség és elöljárójának szava ki nem vette kezéből a könyvet.

Csendhallgatás alatt

Ha elhaladtunk mellette, vagy ha valami közös munka végzésénél együtt voltunk, sugárzó arccal szorította magához a szíve fölött függő kis ezüsteresztet, nem szólt, de megértettük kis apostoli szíve refrénjét: „Jézusom, szeretlek! Teérted és a lelkekért!” „Ily alkalmakkor oly buzgóságot, oly erőt merítettem, — mondja egyik nővértársa — mert láttam rendíthetetlen hűségét és a lelkek megmentése után vágyódó szeretetét, melynek sugarai itt is, ott is előtörték lelkéből, hogy mi is lángra gyuladjunk és égünk a vágytól a lelkek után.”

„A csendhallgatás idején — mondta — teljesen át kell adni magunkat az Úrnak. Ez az az idő, amikor az Ő óhaját közli a lélekkel. Ne akadályozzuk meg Őt szándékaiban. Minden fölösleges gondolatot ki kell zárni lelkünkéből, hogy semmi se zavarja ezt a titokzatos csendet. Hagyjuk az Úr Jézust szóhoz jutni!”

„Legyünk vidámak!”

— mondta egy alkalommal. „Az Úr Jézus annyira szereti a vidám lelket! Mosollyal arcunkon szolgáljunk neki; a boldogságnak ki kell sugároznia a szemünkből. — Higgye el, oly jól esik vidám nővért látni, aki sugárzó szemmel tudatában van hivatásának és mosolygó arccal szolgál az Istennek. Ezt oly kevesen értik meg. Pedig nem a komorságban rejlik az életszentség. A vidám lélek találékony, figyelmes, s így könnyű lendülettel emelkedik a nehézségek fölé. Az ilyen lélek akadályt nem ismer. A vidámság barátja a nagylelkűségnek. — Kedvel tessük meg másokkal a szerzetesi életet, mutassuk azt meg nekik igazi szépségében!”

Szent üdülés

Ha társalgásra összejöttünk, ő volt a napsugár. Mindig talált egy-egy példát, egy kis missziós történetet, hogy a nővérek lelkét felüdítse és jókedvvel kezdjenek ismét a munkához. Hányszor tapasztaltam, ha a nővérek vidám beszélgetése kissé szünetelt, mily tapintattal és buzgósággal kereste a társalgásnak azt a fonalát, mely a nővérek figyelmét leköthette.

Egyszer megkérdeztem, honnan meríti ezt az erőt és mi indítja arra, hogy az üdülés alatt oly nagy súlyt fektet a helyes társalgásra. „Ó! — válaszolta — mielőtt az üdülésre megyek, elmondok kis felajánló imánkat, azután egy pillantást vetek a tabernákulumra, összenézünk és megértjük egymást. Tudom, hogy most ez az Ő óhaja, hogy ezáltal

szerzek neki most legnagyobb örömet és ezáltal mentek meg legtöbb lelket. Ó mennyi alkalom van az üdülés alatt a lelkek megmentésére! Csak figyel-mesebbnek kell lennünk, hány alkalom nyílik az önmehtagadásra, az önlegyőzésre, sőt még a meg-aláztatásra is."

Apostoli tüzek

Egy forró nyári estén boldogan segített meg-öntözni a zöldséges ágyakat. Egész sereg káposzta-fejet megöntözött már nagy örömmel és buzgósággal. A tisztelendő Anya az ablakból nézte. Amikor Mária Margit ezt észrevette, örömtől sugárzó arccal felkiáltott: „Ó, tisztelendő Anya, hány kínai gyermekeket kereszteltem most!” Ez a gondolat elfeledtette vele a hőséget és a fáradságot.

„Egy visitatiós nővér missziós telepének nincsenek határai” — mondotta egy alkalommal. „Ma Kínában, holnap Amerikában keresztelvek s hintem a lelkekbe az igaz hitet. De a belföldi missziókat is segítem. Ma itt, holnap ott, — de amerre a visitatiós nővér elhalad, mint a lámpák a sötétségben, lángra gyulladnak a szívek. Be kell járnia a földet, és pici áldozatokkal a lelkeket keresnie és Jézushoz vezetnie. Az Úr Jézus számít ránk. Ne engedjük, hogy csalódják. Neki reánk kell ismernie a lelkekben. A mi hivatásunk lélekmentés legyen!”

Betegsége alatt arra tanított, mikép kell a nővérek szentelt ruháit javítani. „Tudja, kedves nővérem, mikor én a nővérek ruháit varrtam vagy javítottam, mindig azért a nővérért ajánlottam fel minden öltést, akié volt a ruha.” „S miért nem a lelkekért?” — kérdeztem bizalmasan. „Azért nem, — válaszolta — mert ha egy nővér szívében gyullad még erősebb lángra az apostoli szeretet tüze, akkor ez többet jelent, akkor már egy lélekkel többben keressük a lelkeket.” — Egy nővérnek mondta: „Mikor sürolni láttam, azt gondoltam magamban, most így sürolja le azokat a rút bűnöket”.

Missziós vágyai különösen Kína felé irányultak. Csodálatos buzgósággal gyűjtötte az elhasznált bélyegeket, levelezőlapokat és staniolt. Egyik napon a tisztelendő Anyától egy kis darab staniolba burkolt csokoládét kapott. Gyermekded örömmel kezdte bontogatni a staniolt. „Ha tudnám, mondta, hogy egy kis copfos (csak így nevezte a kis kínaiakat) találná meg, felét benne hagynám, megosztanám vele örömmel.” — Egyik napon arra kért, ha jónak látom és beleegyezem, szívesen figyelmeztet napközben és irányítja figyelmemet munka közben a „kis copfosok” felé. Aztán hozzáfűzte komolyan: „De ez az emlékeztetés kölcsönös legyen!” Ha a rendesenél több munkám volt, odasúgta: „Ma az ő napjuk van”. Máskor meg: „Mi csinálnak a kis copfosok?”

Égő vágyak

Egyik napon a lelkek szeretetéről beszélgettünk. Elöntötte arcát a lelkek utáni vágy, égő, sugárzó tekintettel kért: „Ő ne tagadjunk meg a lelkektől semmit, semmit! Minden pillanatban lelkeket kell adnunk az Úr Jézusnak! — A mi életünk oly egyszerűnek látszik. Igen, egyszerűségébe van elrejtve fönsége”. Mikor megkérdeztem, mi történik éjjel, akkor szünetel talán a lélekmentés? — tágra nyitotta élénk, lelkeket kereső szemeit. „Ő nem! — mondotta — minden este megújítom forró vágyaimat, hogy minden lélekzétvételem egy lelki áldozás legyen, szívem minden dobbanása egy-egy kis szikra, mely új életet ad a lelkeknek.” — „Áldozunk egymásból. Minden ilyen lelki áldozás új életet ad a lelkeknek.”

„Azt hiszem, nem lesz nagyobb boldogság az égben, mint szemlélni Őt, színről-színre látni nagyságát és dicsőségét s látni örömét, mikor végigtekint az általunk megszentelt lelkek sokasága fölött. Magunk előtt látni a lelkek égi tömegét, mint sietnek felénk hálától égő szívvel, s hallani, mint mondják:

Neked köszönjük megmentésünket! Ó, és még hány és hány lélek vár reánk, hogy megmentjük őket! S mily szomorú lenne, ha egy lélekkel is kevesebb dicsőítené Őt az egész örökkévalóságon át a mi hanyagságunk miatt!"

„Az Úr Jézus szenteket akar nevelni az égnek, szenteket, akik növelik az Ő örömét és dicsőségét, kik koronái lesznek az égben. Ó, érzem és tudom, hogy Ő minden visitatiós nővérnek megadná azokat a kegyelmeket, melyeket Alacoque Szent Margitnak s a többi szentéletű nővérünknek adott; csak éljen szívünkben a vágy az életszentség után. Szentekké kell lennünk! Alapjaivá, oszlopaivá kell lennünk a rendnek!"

Lélektabernákulumok

„Minden lélekben Őt kell látnunk, Őt kell szeretnünk.” „Szeressük a lelkeket akkor is, ha hidegek és nem akarják befogadni a világosságot, ha bezárják tabernákulumuk ajtaját.” „Szeressük a lelket akkor is, ha tabernákuluma el van hanyagolva, ha kopott. Diszítsuk fel, szeressük mi benne az Istent, s buzdítsuk lassan, lépésről-lépésre a tudatos szeretetre.”

Egyszer ő vitte a póttabernákulumot, melyben a nagyheti szertartások alatt elhelyezik az Oltáriszentséget. Szívéhez ölelte és azt mondta: „Igy kell szeretnem testvéreimet is, mert azok is az Ő tabernákulumai”. Kedvességekkel is elárasztotta a tabernákulumot, és a kérdésre, hogy miért teszi, azt válaszolta: „Pár nap mulva ebbe a tabernákulumba fog átköltözni az Úr Jézus. Most körülveszem és betöltöm szívem szeretetének melegével, s ha majd Ő jön, már nem lesz többé hideg és idegen”.

Gyöngéd szeretete az Oltáriszentségben lakozó Úr Jézus iránt annyira ment, hogy még a folyosó falán is kis monstranciával jelölte meg a helyet, amely mögött Jézus lakik a tabernákulumban. Át-

haladva azután, testvéreit is figyelmeztette, hogy ott lakik Ő.

A főnöknő

„Egy visitatiós nővér lelkének egyesülve kell élnie főnöknőjével, s ez az egyesülés gyermeki bizalommal párosul. Ő, mily boldogan él hivatásának magaslatára emelkedve az a visitatiós nővér, aki ezt megértve, átadja lelkét Istennek és főnöknőjének, s így kisgyermek módjára, gond nélkül halad a biztos úton!”

A tisztelendő Anya iránt a legnagyobb bizalommal és gyermeki szeretettel viseltetett. De ez a szeretet és ragaszkodás erényes és természetfölötti volt. Jézust látta benne. Ebben a szeretetben és bizalomban is megnyilvánult gyermekded lelkülete. Ha látta, elébe szaladt és iparkodott még óhaját is szeméből kiolvasni. Ezt a szeretetét és ragaszkodását utolsó óráig megőrizte, hiszen végső szava, mintegy félórával halála előtt, főnöknőjének szólt. Ágyához hívta és ezt suttogta: „Köszönöm!”

„Jézusnak nem lesz szíve hozzá...”

Egyik napon a társalgóban szemben ültem vele. A nővérek a halálról, az Úr Jézus szentségéről és igazságosságáról beszéltek. Ekkor Mária Margit az ég felé emelte arcát és oly lelki nyugalommal mondta: „Oly kicsi vagyok, a jó Istennek nem lesz szíve hozzá, hogy engem a tűzbe dobjon!”

Egyik nővérhez így szólt: „Miért nyugtalan? Mitől fél? Simuljon gyorsan isteni Völegényéhez. Ő majd betakarja palástjával és megvédi mindenkitől. Ne veszítse el kedvét hibái miatt. Tegyen úgy, mint a kisgyermek, aki ha elesik s látja, hogy sáros lett a keze, megtörli köténykéjébe s azután nevetve továbbfut”.

Más alkalommal: „Ha hibát követünk el, mint a kisgyermek, oda kell szaladnunk mindjárt Jézus-

hoz, odasímulni hozzá, és gyermeki bizalommal mondani: Édes Jézusom, ez én voltam megint; kérlek, bocsáss meg; nagyon fogok vigyázni, hogy többé elő ne forduljon! Kérlek, felejts el mindent, ugye nem fáj többé?"

„Úgy kell tennünk, mint a kisgyermek, aki ha elesik, felsír, édesanyjához szalad, ez megsimogatja, már rendben is van minden, továbbbszalad, nem gondol a történetekre, csak a játéokra.”

Jézuska párnája

A szent szegénység gyakorlására tanácsolták, használjuk fel a legkisebb pamutszálakat is. Itt is kitűnt hűségével. Azokat a rövid, pici szálakat pedig, melyeket lehetetlen volt elhasználni, összegyűjtögette és egy használt levélborítékba tette. Egyik napon kis selyem fejpárnát készített, megtöltötte kis fonalmaradékkal, és elhozta a noviciátusba. Ott a jászolban fekvő kis Jézus feje alá helyezte, hogy a szalma helyett ezen a kis párnán pihenjen meg Jézuskának a feje. Azután hűségesen gondoskodott, hogy a kis Jézus jászolát erényeivel be-melegítse.

„Ő nem szól érte soha”

Egy alkalommal helyettesítenem kellett az ebédlős nővért. Megtanított, hogyan osszam ki a kenyeret. Mikor Mária Margit nővér helyéhez értünk, így szólt: „Mária Margit nővérnek adhatja a maradék kenyeret, ő nem szól érte soha, sőt szívesen eszi meg”.

A kísértet

Egyszer kísértetektől és halottjelenésekről is beszéltek. Mária Margit tréfásan meg komolyan is odavetette: „Halálom után bejárom az összes Visitationok, és ahol valami nincs rendben, ott mint kísértet fogok megjelenni”.

„Ezt is Óérte!”

NAPNYUGTA A DOMBOK FÖLÖTT

Szeretetbe temetkezve

Gyönyörű látvány tavaszi vagy nyári estéken az érdi dombokról szemlélni a napnyugtát. Bíborba temetkezve válik meg a napok fényes csillagzata a földtől és sokáig maga után hagyja ittvoltának emlékét a piros alkonyati fényben, melyben az egész ég még hosszú időn át úszik lemenetele után.

Ilyen volt Mária Margit távozása a földi életből. Szeretetbe temetkezve hagyta el rövid tartózkodásának helyét, de emléke még sokáig kíséri azok lelkét, akik földi életében ismerték és szerették. Erényeinek, természetfölötti lelki bájának ragyogása mint egy visszfény, mely örök boldogságának hazájából felénk árad, áttörve a fátylat, mely a mulandó életet elválasztja az örökkévalóságtól.

A betegség letöri

Körülbelül egy hétre örök fogadalma után, 1932 május végén, egyik napon a közösség üdülés idejére felment a dombra. Mária Margit, úgy látszik, nem vette észre, hogy elindultak. De nemsokára égő arccal jön föl, kimerülve, mert beteg lába miatt nehéz volt neki a hegymászás. Az egyik nővér szavá is tette, hogy miért erőlteti annyira. De ő kedvesen, mosolyogva válaszolt: „Szeretek ott lenni, ahol a közösség van”. Ekkor már erős láza volt. Ezt természetesen előbb senki sem tudta; csak kipirosodott arcáról következtették, hogy láza van, és azonnal megmérték. A hőmérő 39 fokot mutatott. Mária

Margit ágyba került, még nem ugyan mindenkorra, de azért ágyát már csak kisebb időszakokra hagyta el — a tüdőbaj erőt vett rajta, és július közepén az orvos kimondta, hogy állapota reménytelen. Szeptember 10-én vette föl lelkiatyja kezéből az utolsó kenetet. De az Úr nem sietett. Mária Margitnak — mint első példaképének, Kis Szent Teréznek — a hosszú szenvedés kelyhét kellett kiürítenie.

„Ezt is Óértel!”

Épp egy évig szenvedett. Május 16-án, örök fogadalmának napján már rosszul érezte magát és egy évre rá, május 15-én temették. Betegségében mindig egyformán vidám, nyájas, sőt tréfás volt. Csak az utolsó időkben, mikor fájdalmai már elviselhetetlenek voltak, esedezett kis enyhülésért, de ezt is teljes megadással. Mihelyt kissé jobban érezte magát, ismét a régi volt; érdeklődött a ház minden ügye-baja iránt, szeretetből, nem kíváncsisággal. Soha türelmetlennek vagy követelődzőnek nem látta őt senki.

Édesanyját, rokonait refrénszerűleg ezekkel a szavakkal vigasztalja: „Legjobb mindent a Szent Szívre bízni”. És hozzáfűzi: „Ha látnád, mily vidám vagyok!” Főnöknője írja: „Igazi élvezet nála lenni, oly vidám, oly derűs; de sok része van ebben az erénynek”.

Bár minden öröme az Oltáriszentség volt, mégsem panaszkodott soha, hogy nem mehet misére vagy imádásra. A miatt sem, hogy üdülés ideje alatt nem mehet a közösséghez. „Ezt is . . . ezt is Óértel!” ismételte, és szórta égi Jegyese lábaihoz az áldozat piros virágait.

Tökéletes megadás

Szeptember 15-én, a fájdalmas Szűz ünnepén, ezt írta neki lelkiatyja: „Legyen egészen nyugodt, mint aki Jézus kezében van. Nem kell semmi mást

tennie; mint minden percét megszentelni; így készül legjobban akár a gyógyulásra, akár az elköltözésre. Ha Óbenne pihen, akkor bárhova viszi is, mindig nála és vele van. Legyen egészen nyugodt!" Ezt a tanácsot követte is egész hosszú betegsége alatt. Mikor majd jobban, majd rosszabbul érezte magát, mondta: „Úgy érzem magam, mint a labda; majd fent vagyok, majd lent". És akkor Kis Szent Terézzel Jézusra gondolt, aki az ő labdájával játszik.

Engedelmességből megtett mindent, hogy egészséges legyen, bár nyár óta már tudta, hogy nem fog meggyógyulni. Akkor ugyanis egy alkalommal megjelent lelke előtt Jézus képe, és arcáról azt vélte leolvasni, hogy már nem fog meggyógyulni. Főnöknője mondta neki, hogy imádkozzék felgyógyulásáért, mert megmaradása szükséges az új alapításnak; de Jézus megértette vele, hogy az Ő tetszése az első. Azért mégis engedelmességből buzgón végezte a kilencedeket és itta naponként a lurdi vizet.

A mennyország utáni minden vágya mellett kész volt a földön maradni, és nem egyszer mondta egy elvégzett kilenced után: „Ha még ma meggyógyulok, akkor azonnal felkelünk és elmegyünk az esti zsolozsmára; nem baj, hogy már elmondtam". Más alkalommal: „Ha egészséges leszek, akkor az Úr Jézus lábamat is bizonyára meggyógyítja, hogy a többi nővérral együtt a szentmisénél a földön térdelhessek". Ennyire szerette a szerzet szokásainak legkisebb pontját is.

Isten különféleképp megpróbálta. Nemcsak egy, hanem több nyavalya is kínozta. Végso napjai nagyon szenvedésteliak voltak. Egy éjjel az a gondolat vett erőt lelkén, hogy édesanyja az ő betegsége fölött érzett fájdalmába belehalt. Alig bírták meggyőzni, hogy nem úgy van. Az Úr ezt az áldozatot is megkívánta tőle.

„Nem tudok félni a haláltól“

Közvetlenül halála előtt azt mondta valakinek: „Sohasem gondolok a mennyországra, nem vigasztalom magam azzal, mert soha semmit nem tettem a mennyország elnyeréséért, hanem mindent egyedül Érte, hogy Ő örüljön, hogy Őt vigasztaljam”. — „Bár tudom, mily gyarló vagyok, mondta lelkiatyjának, mégsem tudok félni a haláltól.” — „Én egy nyomorúságos kis teremtmény vagyok, és nem vagyok már jó semmire”, mondta nem sokkal elköltözése előtt.

A szentáldozásban mindennap részesült. — Az egyik napon, a hó első péntekén, egy nővér, aki őt betegségében gondozta, szentségimádásról visszatérve mondta neki: „Oly szép volt, oly jól lehetett látni (a kórusról) a szentostyát!” Mária Margit nagy nyomatékkal és sugárzó arccal válaszolta: „Ó, nem-sokára még szebbet fogok látni!” — „Csak egy örömöm volt életemben, mondta ugyanannak a nővérnek, úgy tűnök fel magam előtt, mint egy azok közül a kis férgek közül, melyek életüket az illatos rózsaszirmok közt töltik el, nem mint azok, melyek a kellemetlen szagú sajtban tartózkodnak.”

Apostoli tüzek

Ha fejfájásai nagyok voltak, az izzó éghajlat alatt fáradozó hittérítőkre gondolt, és felajánlotta értük, hogy enyhítse fáradalmaikat. Vagy ha a láz gyötörte, azt mondta: „Bárcsak kissé melegíthetném őket ezzel a forrósággal a jéghideg vidékeken! Egy eleven kemence vagyok; bárcsak megmelegíthetném az emberek jéghideg szívét!”

Egyik kívánsága azt volt, hogy ibolyát ültessenek sírjára. „De vigyázzanak, mondta, ha kiássák, nehogy a körüllevőket eltapossák!”

Mikor főnöknője figyelmeztette, hogy örök fogadalmának évfordulója közeledik, azt mondta:

„Ezt már az égben szeretném megülni”. Az Úr teljesítette vágyát.

Az utolsó nap

Pár nappal halála előtt egy házinővér betekintett a betegszobába s látta, amint a feszületet maga felé fordítva, leírhatatlan arckifejezéssel suttogetta: Szeretlek!

Május 13-ra virradó éjtszaka mondta: „Ez lesz az utolsó napom!” Elgondolhatjuk, milyen érzelmekkel vette magához reggel szeretett Üdvözítőjét a szentáldozásban. Egy órával később isszonyú kínok vettek erőt rajta, talán a legnagyobbak egész betegsége alatt. „Embertelen kínokat szenvedek”, mondotta és kérte az orvos segítségét. De sikerült fájdalmait csillapítani, még mielőtt az orvos eljött volna. Utána végig csendes maradt és nem beszélt semmit.

Délután félnégy táján mégegyszer felkereste gyóntatója és feloldozta. Ennek megígérte, hogy legényeiért imádkozni fog. Megüzente ő általa lelkiatyjának is, hogy az égben imádkozni fog érte. Az orvosnak, aki nemsokára rá belépett, ugyancsak megígérte, hogy fiáért imádkozni fog. Ot óra után mondta főnöknőjének: „Már nem látok többé!” Majd rövidesen rá nagy erőködéssel suttogetta: „Köszönöm!” Ez volt az utolsó szava. Ezentúl mozdulatlanul feküdt, s egyik lélegzetvétele olyan volt, mint a másik. „Negyedórával halála előtt láttam őt utoljára — mondja egyik nővértársa. — Csak pár percig voltam nála. Egyszerre csak észrevettem, hogy szeme megtörik és a közelgő halál megváltoztatja vonásait. Ekkor úgy láttam, hogy arca egy pillanatra mintha átszellemült volna, és békés mosollyal nézett egy pontra, mintha valami nagyon vigasztos dolgot látott volna, ami lelkét örömmel töltötte el. Utána ismét visszatért arcára a halál ábrázata”.

A tisztelendő Anya kezébe adta és tartotta a haldoklók gyertyáját és fohászokat mondott. A nő-

vérek, akik épp a kóruson végezték esti elmélkedésüket, összegyűltek a haldokló ágya körül — s ekkor, valamivel félhat óra után — egyik lélegzete az utolsó volt; lelke felröppent Ahhoz, aki után oly régóta epedve vágyott, akit életében oly nagyon szeretett. Az esti nap, mely csak ritkán sütött be szobájába, hirtelen belövelte búcsúsugarait, mintha csak jelezni akarta volna, hogy a földi nap leáldozott Mária Margit számára, de fölkelte az örök nap, melynek sugarai nem halványulnak el soha. Szombat volt, Szűz Mária havának szombatja, az a nap, melyen 1917-ben a Boldogságos Szűz először jelent meg Fatimában, a portugál Lourdes-ban; az a nap, melyen épp 50 évvel azelőtt lisieux-i Kis Szent Teréznek is megjelent gyermekkorában és meggyógyította; az a nap, melyen nagy védőszentjét és szerzetbeli testvérét, Alacoque Margit Máriát 1920-ban, az Úr mennybemenetelének ünnepén szentté avatták. Az ő lelkét az égben Jézus és a Szűzanya fogadta.

A „szép halott”

Mélységes béke feküdt rá a halott megdicsőült arcára. Gyönyörű látvány volt szemlélni őt a ravatalon. Az enyészetnek nyoma sem látszott meg rajta. A hívek seregestül jöttek nézni a „szép halottat”. Mintha csak áhítat szállta volna meg a lelkeket az elhunyt földi maradványainak szemlélésénél. Virágözön vette körül ezt a szűzi porhüvelyt és a nővérek a rend szokása szerint, megszakítás nélkül hangosan imádkozták ravatalánál a zsoltárokat.

Május 15-én délelőtt volt a temetés. Édesanyja és testvérei is jelen voltak. A kápolna megtelt hívekkel. Közvetlenül a koporsó lezárása előtt rendi szokás szerint ezüstkeresztjét felcserélték egy egyszerűbbel, a tisztelendő Anya fehér gyolccsal letakarta a halott arcát és ráborította a fekete fátyolt, majd a viszontlátás csendes búcsúszavával ráerősítették a koporsó fedelét. Mária Margit eltűnt a földi szemek

látása elől, de Jézus most vetette rá először isteni tekintetét, melyre Mária Margit évek óta várt, mely magába rejti az ég minden boldogságát. Belenézett ő is először azokba az isteni szemekbe, melyekbe a szemlélődés szent óráiban, a tabernákulum előtt már ezen a földön is annyiszor beletekintett.

Alighogy a koporsót a rács ablakán át kiadták, máris virágoktól eltakarva ott állt az oltár, a tabernákulum előtt. „Szeretetből meghalni”, ezt írta hat évvel ezelőtt naplójába ezen a napon. Egy év előtt pedig, lelkigyakorlatának utolsó napján, örök fogadalma előestéjén, Grou könyvéből, melynek fonalán végezte elmélkedéseit, ezt jegyezte ki: „Az én nem adhatja meg magának a halált; Istennek kell magára vállalnia ezt a feladatot, neki kell hatni rám és szeretete tüzésnek kell megemésztienie az áldozatot”. Mindez beteljesedett ezen a napon.

A fájdalomtól megtört édesanya két fiára támaszkodva követte a koporsót, mikor az újonnan beszentelt temetőbe vitték a zárda első halottját; és ő hagyta el azt mint utolsó, ahol ezentúl ott pihen „a kicsike” az érdi domb oldalán, a zárdába vezető út fölött. Róla szerelnők elmondani, amit rendjének szent alapítója mondott első leányáról, aki 1611-ben hagyta el a földet: „Első az én leányaim közül, aki felszállt az égbe, hogy lássa, mit készített az Úr a többinek”.

A FELKELOŐ ÖRÖK NAP RAGYOGÁSA

A szentség illata

Mária Margit földi napja halálával leáldozott, de ekkor kelt fel a túlvilágon égi napja, mely nem ismer többé alkonyatot. Mindig fényesebben, ragyogóbban emelkedik fel az a nap a mi számunkra is, akik mennyei dicsőségének örvendünk, mert bizvást reméljük, hogy már Annál van, aki az ő szentjeinek világossága és fénylő napja mindörökre. Onnét árasztja le ránk Mária Margit mindig bőségesebb és boldogítóbb áradatban dicsőségének és boldogságának sugarait. Szentségének híre halála óta mondhatni napról-napra növekedőben van.

A levelek, melyek tiszteletének terjedéséről, imameghallgatásokról, feltűnő gyógyulásokról számolnak be, sokszázra mennek s számuk állandóan növekszik. Az imádság boldoggáavatásáért sokezer példányban közkézen forog. Legnagyobbrészt maguk a hívek kérik. Az egyik helyre nyolcszáz darabot kértek egyszerre.

Ereklyéit sokan magukon hordják és kérik közbenjárását. Főleg egyes nagyobb imameghallgatások után, melyek köztudomásúak lesznek, számosan kérik ereklyéit; már több ezret osztottak szét.

Egy vidéki városban egy fényképész valóságos üzletet csinált fényképével; az első képek elkészítése után 180 darabot kellett utánakészítenie. Az egyik fővárosi intézet növendékei képét jelvényként magukon viselve zarándokoltak ki sírjához Érdre.

Tisztelete messze az ország határain túl elterjedt: Ausztriában, Németországban, Belgiumban, Angliában, Francia- és Olaszországban, Kínában, Amerikában. Életrajzát magyar, német, francia, olasz és horvát nyelven adták ki; az imádságot boldoggáavatásáért szintén öt nyelven. Kilencedeket tartanak hozzá különféle kegyelmek elnyeréséért. Hazánkban és külföldön nem is mindig keresztény irányú napilapok hasábos cikkeket írtak róla. Több folyóirat foglalkozott életével nálunk és határainkon túl.

Egyházi és világi előkelőségek ismerik és tisztelik. Maga a pápai nuncius egyik levelében bizalmát fejezi ki közbenjárásában; reméli, „hogy ez a választott lélek az isteni Szívtől kiváló kegyelmeket eszközöl ki majd részére”. Életrajza a Szentséges Atyának is kezébe jutott, és ő államtitkára által megköszönte s a megboldogult édesanyjának képével együtt külön apostoli áldását küldte.

Boldoggáavatási perének lebonyolítására igen sokan és bőkezűen adakoztak.

Előadásokban és beszédekben ismertetik szent életét, éneket írtak róla, melyet nagyon kedvelnek, levelekben „szent”-nek, a „kis szent”-nek, „magyar Kis Szent Teréz”-nek nevezik. Hódmezővásárhelyen egy oltárterítőn a magyar szentekkel együtt Mária Margit és Kaszap István képét is megörökítették. Adonyban 1934 augusztus 11-én egy előadás alkalmával a „magyar szentek” közt szerepelt ő is, s rövid beszédben ismertették életét s szentségének titkát.

Boldoggáavatási perében az informatív eljárást az eucharisztikus szentév folyamán, 1937 december havában vezette be hivatalosan Svoy Lajos székesfehérvári megyéspüspök, tekintettel Mária Margit rendkívüli tiszteletére az Oltáriszentség iránt. A Nemzeti Ujságnak azt a számát, melyben ezt a hírt a megboldogult képével együtt leközlik, egy vidéki városban szinte szétkapkodták, még utána is kellett

rendelni s nem is jutott mindenkinek. Boldoggá-
avatási perének megindítását sokszáz tisztelője, a
magyar apácarendek főnöknői, több külföldi apáca-
rend és zárda, egyházi és világi előkelőségek kérték.
A budapesti Eucharisztikus Világkongresszus alkal-
mából maga Pacelli bíboros, pápai legátus a kon-
gresszust megnyitó beszédében a magyar szentekről
való megemlékezés után így folytatja: „És milyen
nagy örömmel csatlakozunk a székesfehérvári egy-
házmegye jámbor reményéhez, amely felmagasztal-
tatását óhajtja egy nagyon tiszta léleknek, Bogner
Mária Margitnak, Isten szolgálóleányának, akit
éppen napjainkban az eucharisztikus buzgóság veze-
tett fel a szentség magaslatára”.

De már közvetlenül halála után a beérkezett
levelek tanúságot tesznek, hogy kezdettől fogva so-
kan inkább pártfogót láttak benne, akihez imádkozni
lehet, mint szenvedő lelket, akiért engesztelő kö-
nyörgéseket kell végezni itt a földön.

„Van okom gondolni, hogy halála után már
segített lelkipásztori munkáimban”, — írja egy szer-
zetes, aki őt jól ismerte és többször lelkigyakorlatot
adott érden. „Örülök előre a napnak, írja tovább,
amelyen sírjánál áldást fogok kérni a lelkigyakor-
latokra, melyeket ő most először nem fog velünk
együtt végezni.”

„Érd angyla nincs többé”

írja egy nővér, aki egy évig vele élt a zárdában.
„Felszállt az égbe és most Annál van, akit a földön
oly lángolóan szeretett és aki után vágyakozásban
felemésztette magát. A napsugár, mely az érdi kis
zárdában Isten világosságát és szeretetét ragyog-
tatta, eltűnt szemünk elől, hogy a boldogok egén
mint fénylő nap jelenjék meg.”

A zárda egyik volt lelkésze írja: „Mélyen meg-
hatódva olvastam a hírt a mi kis szentünk haláláról.
Azt hiszem, eléggé biztos vagyok abban, hogy már
halálának pillanatában igen közel volt az éghez. Ne

szomorkodjanak Mária Margit miatt; az égből jobban fog segíteni, mint azt a földön tehetné". A szentmisét pedig azért ajánlja fel, „hogy az Úr Jézusnak megköszönje a sok elrejtett és mégis oly értékes kegyelemkincset, melyet ebben az alázatos lélekben felhalmozott". „Nagyon akarjuk az ő közbenjárását kérni, folytatja, hogy az Úr Jézusnak alkalma legyen megmutatni, mily kedves volt neki ez a kis lélek."

Egy francia zárda főnöknője, aki csak rövid időt töltött Érden, így ír róla: „Mint egy szenthez imádkozunk hozzá... egy szent járt ott maguk közt, hisz az új alapításoknak szentek csontjait kell őrizniök".

A lelkek titkos érintése

Mikor lelkiatyja először állott frissen hantolt sírjánál, különös sejtelme volt és lelkében ösztönzést érzett életrajzának megírására: mert — úgy érezte — sokak hasznára és nagyobb dolgok kezdete lesz ez az életrajz. Sejtelme nem csalta meg. Mert amióta az életrajz megjelent, a nyilatkozatok száma is egyre szaporodott, melyekben leírják azt a hatást, melyet életrajza a lelkekre gyakorolt. Boldognak nevezik magukat azok, akik őt életében ismerték. Növekedik azok száma is, akik elzarándokolnak „a sírhoz a Duna fölött", hogy lássák a helyet, ahol a „kicsike", a „szent testvérke" pihen, és ott előadják kéréseiket. Ime, kis virágcsokor a beérkezett levelekből:

„Én is kint voltam Érden Mária Margit sírjánál. Elsoroltam összes kéréseimet és nap-nap mellett kérem az ő közbenjárását egyik szándékomra. Örülök, hogy életében én is láthattam." (Cs. E.)

„Mária Margit nővér életét olvastam, közbenjárását is kértem és segített. Úgy örülök, hogy személyesen ismertem, így legalább több reményem lehet, hogy segítségemre lesz." (T. M. N.)

„Engedje meg, hogy köszönő levelet írjak azért

a jótéteményért, melyet az „Egy sír a Duna fölött” című könyvecskével okozott. Milyen szerencsés gondolat volt ezt megírni és kiadni! Az „egy év előtt” közelebb van hozzánk, mint Kis Terézke kora, és a „magyar szent” beljebb furakodik szívünkbe. De ez az életkép kellett is! Kérem, mondja meg Mária Margitnak, hogy engem vegyen pártfogásába és pici leányomat vigye a Visitatio-ba.” (V. D.)

„Egy sír a Duna felett” című munkát meghatottan olvastam s lélekben megcsókoltam a lába nyomát a kedves Margit nővérnek.” (B. B.)

„Ha szeretsz, eljuttatod nekem naplódát”

Megható a következő kis eset, melyben Mária Margit maga gondoskodott, hogy életrajza egy lélekhez eljusson.

„Nagyon vágyakoztam olvasni Margit nővér naplóját, de pénzem nem volt, hogy megvegyem. Mindig kértem Margit nővért: Ha szeretsz, eljuttatod nekem naplódát. Mikor ide jöttem a M. intézetbe, mindjárt gondoltam, hogy meg fogom venni. De Margit nővér megelőzött. Az egyik kedves nővér u. i. épp egy könyvet olvasott. Megnéztem a címét, gondolva, hogy az a könyv, melyre én vadászom. Csálódtam. De az illető kedves nővér kérdezi: Mondja, akarja ezt a könyvet? Szívesen odaadom. — Ó, köszönöm, kedves nővér, mondtam én, azt hittem, hogy „Egy sír a Duna fölött”. — Azt is szívesen megszerzem magának! — És tényleg, május 21-én, pünkösöd másnapján, amely napon Margit nővér örök fogadalmat tett, kaptam meg a könyvet. És még írjak valamit? Tavaly említettem, hogy Margit nővér álomban megállt az ágyamnál és nézett rám. Az arcára nem tudtam visszaemlékezni, csak azt mondtam akkor, hogy fehér gallérban és fekete fátyolban volt, és én fent ülve ágyamban kb. háromszor hangosan mondtam: Margit nővér! Aki velem volt,

azt is mondotta, hogy hallotta, hogy Margitot hívtam. Most pünkösd másnapján, hogy megláttam a könyvben Margit nővér fényképét, nem akarok túlozni, de a jó Isten látja lelkemet, ezt a szeretetteljes, mosolygós arcot láttam. Egy és ugyanaz az öltözet és arc, mint tavaly láttam. Hogy mit éreztem és azóta min mentem keresztül, azt csak élőszóval fogom elmondani. Most csak annyit írok, hogy nagyon, nagyon boldog vagyok." (B. J.)

„Kezem reszket”

írja másvalaki, „szívem sír és örül egyszerre, nem is tudom, hol kezdjem az írást, hiszen egy egész könyvet lehetne arról írni, amit a szent kis Bogner Etuska életrajza kiváltott lelkemből. A napokban jutott hozzám, nem az én hibámból ily későn, mert ha csak tőlem függött volna, már megrendeltem volna, mielőtt a nyomdából kikerült. Hogy ezt a valóban szent Mária Margit nővért megismerhettem, ez nekem nemcsak ösztönzés az előhaladásra, hanem mintha az én gyöngeségembe erő ment volna át, és lelkem felbátorítva fölemelkedett, közelebb jutott Jézushoz, akiből mintha egy olyan szeretetszíkra pattant volna szívembe, mely a 'kicsike' életét felemésztette". (M. L.)

„Nem tudom letenni”

„Etus életét nem tudom letenni”, vallja meg ismét másvalaki. „Már Sz.-on is olvassák. Bácsikámmal megosztottam a kapott ereklyét. Nagyon örült neki. Etuskámmal együtt, akihez oly közel érzem magam, imáinkkal segíteni fogjuk annyira üldözött egyházmegyéjét és papjait.¹ Április 22-én befejezek Etushoz egy novénát két pedagógiai vizsga sikeréért; május 15-én és 16-án alap- és szakvizsgázó testvéreimért. A bentlakó VIII. oszt. növendékeinket,

¹ Az illető nagybácsi u. i. püspök.

akiknek szintén májusban kezdődik az írásbelijük, buzdítani fogom, hogy kérjék Etus segítségét.” (W. M. T.)

A magyar Kis Szent Teréz

„Olvastam kedves kis testvérük, Mária Margit életrajzát”, írja valaki az érdi zárdába. „Hogy milyen hatást tett rám, azt jobban ki nem fejezhetem, mint ha azt írom, az lesz ő nekünk magyaroknak, ami Kis Teréz az egész világnak. Leghőbb kívánságom, hogy az Úr Jézus minél előbb megdicsőítse magát ebben a szeretett lélekben, és mihamarabb oltárainkon tisztelhezzük a mi kis magyar szentünket. Ajánljanak e kedves kis szentnek pártfogásába. Magyar szívem egész szeretetével vettem körül az egyetlen magyar Visitatio-zárdát, és oly nagy az örömöm, hogy mindjárt ily kedves kis szentet adott nekünk.” (S. M.)

Szentté akarok lenni

Egy budapesti úrnak is kezébe jutott az „Egy sír a Duna felett”. „Még soha könyv ily hatást nem gyakorolt rám”, mondotta. „Más ember akarok lenni. Ha ez a fiatal teremtés ily szent tudott lenni, én is az akarok lenni. Erős akarattal az ember mindenre képes.”

„Ez nem volt véletlen”

„Mária Margit csodálatosan segített”, írja valaki, aki megszállott területre utazott. „Közbenjárása szinte kézzelfogható volt. 33 kötet könyvet hoztam át magammal, olyanokat is, melyek még fel sem voltak vágva. Az ő életrajzából is 10 példányt. Itthonról pedig legutóbb azt írták, ne vigyek magammal könyveket, mert nagyon szigorúan vizsgálának s nem engedik át. Valóban a határon útítársam csomagját alaposan át is kutatták, engem pedig oly felületesen, hogy azt a bőröndömet, melyben éppen

a könyvek voltak, fel sem nyitották. Ez nem volt véletlen!" (N. A.)

Egy szerzetes teológus, aki ismerte Etus rokonságát, ezt a szép vallomást teszi:

„Igazán nagy lelki haszonnal olvastam Etus életét. Annyira megragadott az ő gyermekded szeretete az Úr Jézus iránt, hogy azóta valahányszor eszembe jut, mindig kérem, esdje ki számomra az Úr Jézus minél nagyobb áldozatos szeretetét. A többiek is, akik olvasták, úgy tették le a könyvet, mint egy szenttéavatandónak az életét.” (G. T.)

„Édesanyja pedig írja:

„Az életrajzot elolvastam; le sem írhatom, milyen hatással volt rám. Hiszen mások is csodásnak tartják. Én úgy éreztem, aki elolvassa, jobba, majdnem szentté lesz tőle. Ha elgondolom, milyen lelkülettel élt itt mellettem, s én ezt nem tudtam. Milyen kincs nekem ez a könyv!”

Hasonló hatást gyakorolt a legújabban megjelent olasz kiadás még papi körökben is.

„Ennek a földi angyalnak emléke felejtethetlen marad”

A legszebb azonban az, amit a thurnfeldi nővérek írnak, akik az életrajzot német fordításban olvasták. „Épp most fejeztük be az ebédelőben a mi kedves Érdünk angyali lelkületű választottjának életrajzát, mely oly szép és épületes. Élénken ösztönözve érezzük magunkat, hogy eljőjjünk megköszönni ft. Atyának, hogy a jámbor lelkeknek és a Visitatio-nak ezt a drága kincsébányát megnyitotta és megmutatta egy lélek hű tükrét, akit Jézus szeretete egészen fölemésztett. Mily sok magasztos oktatás, hány „sursum corda”, hány égő szikra rejlik ezekben a lapokban, melyeket az ember mindig újból és újból szeretne olvasni a nélkül, hogy belefáradna! Való-

ban a mi kis szentünk magasra vitte a tökéletességben, és mintha éreznők hatalmas ösztönzését, hogy őt kövessük. Ha Érdnek jutott is az a kegyelem, hogy ennek a balzsamtelt virágnak teljes megnyílását láthatta, mely túl szép volt a mi nyomorult földünk számára, akkor mi is boldogok vagyunk, hogy legalább kissé magunkban szívhattuk illatát. Ennek a földi angyalnak emléke felejthetetlen marad előttünk és bizalommal számíthatunk hathatós pártfogására a mi Thurnfeldünk számára, melyet ő oly hűséges szeretettel szeretett.”

Zarándoklások

De megindultak a látogatások és zarándoklások is az érdi sírhalomhoz. Mária Margit volt főnöknője írja halálának évfordulóján: „Ma a kedves sír valódi búcsújáróhely. Reggeltől kezdve látogatják. Mi nővérek mise után mentünk és már ott találtuk az embereket. Mikor később a gyermekek ott imádkoztak, megérkezett a kocsi a ‚kicsike‘ rokonaival, akik örültek ennek, és fivére mint egy gyermek, úgy sírt a társalgóban, amikor M. M. nővér ismét elmondta neki a ‚kicsike‘ halálát. Később egy szomorkodó édesanya jött fel, hogy beteg fiáért, aki leendő ferencrendi szerzetes, imádkozzék, hogy tanulmányait befejezhesse. Azt mondta, hogy egészen megnyugodva hagyta el a sírt. Ugyanazt mondta egy protestáns leány is, aki véletlenül feljött”.

Ugyanaznap írja egy másik zarándokcsoport: „Hatan mentünk tegnap: egy nem működő hitoktató, egy rokonunk, két nagyleány, volt tanítványunk — egyik, akit megsegített Mária Margit — és mi ketten. A községben virág után érdeklődtünk, és ekkor egy Sz.-né nevezetű asszony nagy szeretettel és rajongással szólt Mária Margitról. Elmondta, hogy ismerte, hogy szent volt, ő is felkészült másnap a sírhoz. A zárdában a portás-nővér kedvesen fogadott. Először a kápolnába, utána a sírhoz mentünk. Ide jött utánunk a portás és figyelmeztetett, hogy

1. Thurnfeld. 2. Születési háza Melencén. 3. A piaristák háza Nagybecskerekén.
4. Erd. 5. Sir a Duna felett.

egy negyedóra múlva $1\frac{1}{26}$, Mária Margit halálának ideje. Körültérdeltük a sírt és mindnyájan kiöntöttük a lelkünket. L.-nak velünk üzenték, hogy Mária Margit fivére elé küldött kocsival jöjjön másnap”.

„Nesze egy kis útiköltség”

Ennek a L.-nak látogatása különösen érdekes. Ő mondja el annak előzményeit. „1934 április hónapban olvastam el Mária Margit nővér életrajzát, és nagyon megszerettem őt. Úgy éreztem, hogy nincs semmi olyan az életében, amiben nem követhetném. De még közelebb jutott a lelkemhez, amikor azt láttam, hogy életünknek több külső körülménye is teljesen egyezik. Ugyanabban az évben jártam én is szerencsétlenül a lábammal, és ez akadályozott engem is, hogy hivatásomat követhessem. Nagyon vágytam a sírját felkeresni, de mivel szerény anyagi körülmények közöt élő egyetemi hallgató vagyok, arra kértem Mária Margit nővért, hogy ha ez neki kedves, akkor feltűnő módon, amelyből észrevehetem, hogy ő segít, küldjön pénzbeli segítséget. Meglátogattam egyik nagybátyámat, akiről az egész rokonság úgy beszél, mint „nagy fősvényről” és aki eddig még soha semmivel sem segített. Most búcsúzásnál egy 10 P-st nyújtott át e szavakkal: „Nesze egy kis útiköltség”. Boldog voltam, hogy Mária Margit ily gyorsan és ily érthetően válaszolt kérésemre.” Erről a fiatalemberről írja előbb idézett levelében a tisztelendő anyja: „Az egyetemi hallgató is itt van, és itt akar maradni egész nap”.

Tisztelete kiterjed édesanyjára is. Megtörtént, hogy sírjánál sírva térdeltek eléje és kérték áldását. „Sírjánál sok bizalmat és szeretetet láttam”, írja ő maga. „Egyes-egyedül mentem sírjához s ott láttam egy fiatal hölgyet, ott térdelt és átfonta karjaival a keresztet; megkapott a látvány. Sok boldog percet töltöttem már sírjánál, nem láttam ott senkit közömbösen. Az évenként ismétlődő zarándoklatoknál

még az idősebb hölgyek is gyalog teszik meg az egyórási utat, nem akarnak autóba ülni. De mily szépek és mélyen meghatóak is ezek a zarándoklatok! A zarándokok mind hangosan imádkozzák a rózsafüzért, minden tized után énekelnek, majd a zárdához érve szentmisét hallgatnak s a legtöbben szentáldozáshoz járulnak. A hívek nem is férnek be a kápolnába, egy részük kívül áll. Utána a sírnál beszéd van. Ez mélyen megható, és a zarándokok mind átérzik, könnyeznek, boldogok és nagy bizalommal kérik a sírnál Mária Margit segítségét." A kis tábla a kereszten fényes-foltosra volt lekoptatva a bizakodók csókjaitól; most újra átfestették.

Nemcsak egy, hanem több zarándoklat is indul májusban sírjához, leginkább halálának évfordulója körül. 1938-ban maga Anna főhercegnő is felkereste a sírt és pár órát töltött Érden. A faluból gyermekcsapatok jönnek és virágot hoznak sírjára, letérdelnek és imádkoznak, kedves apróságait játékaikat a sírra helyezik. A hívek szentképeket kötnek a sirkereszthez, melyeknek hátlapjára aláírások, kérések vannak írva. Sőt leveleket is írnak és a sír földjébe ássák bizalmuk jeléül.

„M. bizonyára megírta, hogy Érden voltam vele, írja Mária Margit egyik volt ismerőse, s igen boldog napot töltöttünk együtt. Sokat imádkoztunk a 'kis' Etus sírjánál, elmondtam neki mindent, vágyaimat, lelkem állapotát s kértem, tegye magáévá s imádkozzék értem főleg azért, hogy szent legyek.”

Makón élő volt tanítónőjére is kiterjesztik sokan tiszteletüket, szeretetüket Mária Margit iránt. „Ha Makóra megyek, írja édesanyja, úgy érzem, mintha egy nagy család körében lennék. Mikor a tanítónője tavaly Pesten volt, az egyik otthonban úgy nyilatkoztak, bár szállt volna hozzájuk, szívesen adtak volna neki ingyen lakást és ellátást.”

Sőt még Thurnfeldt is felkeresik, hogy lássák Mária Margit szerzeteséletének bölcsőjét. Egy insbrucki teológus jelzi egy lapon az aacheni tó

partjáról: „Visszamenet holnap a jó Isten segítségével megnézzük a kis kedves Mária Margit nővér „bölcsőjét” Thurnfeldben. Igen kérem közbenjárását”.

Nem csalja meg a benne bízókat

Mária Margit nem hazudtolja meg a beléje vetett bizalmat. Az imameghallgatások száma igen nagy. Lelki nehézségekben felvilágosítást és vigaszt nyújt, vizsgákon átsegít, nagy kellemetlenségekből kiutat nyit, esőt ad a szárazságban, szép időt derít azokra, akik őt kérik, betegségből kiragad és meggyógyítja a lelki sebeket. Még anyagi ügyekben is segít. A sok imameghallgatás közül álljon itt egy pár, hogy bebizonyítsa nekünk, mily hathatós Isten előtt és mily kedves neki Mária Margit közbenjárása.

„NEM FELEJTEK EL SEMMIT”

Már több mint három éve, hogy Mária Margit életrajza: „Egy sír a Duna felett” második kiadásban megjelent. Ebben több imameghallgatásról volt szó, melyek közül egyiket-másikat részletesen is közölt az életrajz.

Azóta számtalan más kisebb-nagyobb imameghallgatás, sőt csodával határos dolgok is történtek, amelyekről, mondhatni, nap-nap után beérkező levelek tanuskodnak.

Ezekből a legfeltűnőbbeket és legkedvesebbeket kiválasztottuk, amennyiben a dolog természete megengedte; mert voltak olyan esetek is, melyeket a diszkréció miatt még a nevek elhallgatásával sem lehetett közölni.¹ A régebbi imameghallgatásokat ebben a kiadásban elhagyjuk.

Az imameghallgatásokat, melyeket itt közlünk, legtöbbször az illetők saját szavával írjuk le, némi kis stílárius változtatással a mondatszerkezetben, rövidítéssel, vagy esetleg kis változtatással a sorrendben, de sohasem a történeti igazság rovására vagy

¹ Célunk ezeknek az imameghallgatásoknak közlésével, hogy a bizalmat Mária Margit iránt fokozzuk; mert ettől a bizalomtól függ leginkább az imameghallgatások száma, nagysága. Isten meg szokta jutalmazni a bizalmat. Azért nincs sokszor imameghallgatás, mert a szentek közbenjárásában s Isten jószágában nem eléggé bízunk. — Még egy kérésünk van. Ha valaki bármiféle imameghallgatásban részesült Mária Margit közbenjárása által, írja le részletesen és pontos adatokkal s küldje meg e könyvecske szerzőjének. Ha feltűnő gyógyulásról van szó, mindig nagyon kíváncsok, hogy az orvosok írásbeli nyilatkozatát megszerezzük a beteg állapotáról a gyógyulás előtt és után s magáról a gyógyulásról és ezt is mellékeljük. Igazi

megmásításával. Az egyes esetek végén zárójelben közölt évszám és sorszám Mária Margitra vonatkozó irattárban őrzött levelekre vonatkozik, melyekben a szereplő személyek neve és az esetek időpontja, helye is megtalálható. Ezeket az adatokat azonban érthető okokból a könyvecskében nem közöljük, ami a könyv célját tekintve, nem is szükséges. Hivatalos eljárásnál úgyis mindent adatokkal kell majd bizonyítani.

Említenünk sem kell, hogy az itt közölt eseteknek tisztán emberi hitet tulajdonítunk, nem is nevezük azokat csodáknak, mert egyes esetek nem is tekinthetők ilyeneknek, másoknál pedig csak az Egyház hivatott dönten, vajjon a segítség minősége a természetes erőket meghaladja-e vagy sem.

Erről mi most nem ítélünk.

Mária Margit halála előtt, akár tréfásan természetes feledékenységre célozva, akár komolyan, nagy felebaráti szeretetétől indítva mondotta: „Nem felejték el semmit”. Valóban ezek az imameghallgatások mind bizonyítják, hogy szavát az égből is betartja s nem felejt el semmit, amit imádságban bizalommal szeretetébe ajánlunk.

A kilenced utolsó napján este

Kisleányom, Mária, elvégezte a tanítónőképzőt, utána a fővárosi pedagógiai szemináriumot és dacára annak, hogy igazán nyomós és befolyásos protektora volt, nem tudott állás-

csodának csak az számít, ha valaki vagy gyógyíthatatlan bajból, vagy ha nem is épp gyógyíthatatlan bajból, de gyógyszer alkalmazása nélkül, vagy azok elégtelen volta kimutatásával hirtelen, egy pillanat alatt meggyógyul. Mindezeket a pontos adatokat, okmányokat be kell szolgáltatni, különben az esetet a boldoggáavatás céljából nem lehet bizonyítani. Erre nagyon kell ügyelnünk. — Fontos az is, hogy az esetből, melyet leírunk, kitűnjék, hogy a segítség, gyógyulás valóban Mária Margit közbenjárására történt. Tehát le kell írunk: imádkoztunk-e hozzá? Végeztünk-e közbenjárását kérve kilencedet? Mikor kezdtük, mikor fejeztük be? Mikor jött a segítség? Használtunk-e ereklét?

hoz jutni. Múltak a hónapok, sőt az év is elmúlt, eredmény nélkül. Végre egy újabb félévi várás után eszembe jutott a kis Mária Margit, akinek boldoggáavatásáért az imát tavaly kaptam hűsvétkor az úrinők kongregációjának lelki gyakorlatán. Kilencedet kezdtem tehát, melyen elmondtam a fent említett imát és buzgón kértem a kis Mária Margit segítségét.

Leányomon kívül még egy egyetemi hallgató fiam van, akit özvegyi nyugdíjamból tanítatok s így leányom elhelyezése igazán fontos volt számomra.

A kilencedik napon délután 4 óra után fejeztem be a kilencedet és ugyanaznap este félkilenckor jött a városházáról az értesítés, hogy Mária leányomat felvették a fővároszhoz helyettes tanítónőnek, másnap reggel jelentkezzék.

Tessék elhinni, olyan megdöbbenő volt ez a váratlan teljesedése kérésünknek, szemmel látható volt a drága lélek segítése. Természetesen elmondtam rokonaimnak is ezt a csodás segítséget és most örömmel jelenthetem, hogy Magyaróvárt lakó két rokonom kezdeményezésére ott is sokan és közösen imádkoznak velünk együtt Mária Margit boldoggáavatásáért. (1936. 72.)

Állás és tandíj

Testvérem igen ügyes, tehetséges. Szeretett volna tovább tanulni, de szüleim anyagi körülményei nem engedték. A nyáron elhatározta, hogy beiratkozik mégis az iparművészeti iskolába s ha küzdve is, de tanul. Kis keresményét összegyűjtötte és régi rajztanára segítségével készült a felvételi vizsgára. A vizsga sikerült, de beiratkozni már nem tudott, mert lakást és ételmet is fizetnie kellett, Pesten pedig senkije sincs s pénze is csak igen kevés volt. A sikertelenség elszomorította, szeretett volna most már valami keresethez jutni, ha tanulni nem sikerült.

Amint helyzetéről értesültem, kilencedet kezdtem Mária Margit nővérhez, testvéremnek is küldtem ereklét és a boldoggáavatási imát, hogy bizalommal kérje a kis szent közbenjárását. December 8-án (ez volt a kilenced utolsó napja) kaptam a hírt, hogy öcsém álláshoz jutott. De csak két hétig dolgozott ott, mert segélyt kapott s az egész évi tandíját kifizették. Most már tanulhat, ha küzdelmesen is, mert lakásról, élelemről magának kell gondoskodnia. Mária Margit meghallgatta kérésünket. Azóta is kértem közbenjárását és mindig segített (1938.)

„Mit akar ott a város?”

1918-ban én sem tettem le a szerb esküt s itthon maradtam. 1919-től miniszteri engedéllyel M-n tanítottam az állami elemi iskolában. 1922-ben, mert községi iskolai tanítónő vol-

tam, B-listára kerültem. Nyugdíjaztak. Kárpótlásul trafikot kaptam. A trafik felépítésére a város ingyen adott helyet, de felépíteni nekem kellett.

1932-ben eszébe jut a városnak, hogy térfoglalási díjat szed, de úgy, hogy a hadiárva, hadiözvegy, hadirokkant nem fizet csak évi 1 P-t, míg a többi m²-enkint havi 1 P-t. A „többi” egyedül én voltam. Kértem a várost, vegyen ugyanolyan elbírálás alá, mint a többit; hiszen én is azért kaptam a trafikot, mert a szerb megszállás miatt állásomat vesztettem. De az ügy csak húzódott és romlott. Újabb beadványomat a polgármester már el sem fogadta s értesített, hogy nem terjeszti a gyűlés elé, mert az már zaklatásnak tekinti a dolgot. A megye jobb indulattal kezelte s ezt a beadványomat is visszatette a városhoz letárgyalásra.

Igaz, hogy a letárgyalás elutasítás volt, de legalább húzni lehetett az ügyet. Minden gyűlés előtt Etust kértem. Az eredmény azonban mindig rosszabb lett. 1937 januárban volt a város részéről az utolsó s egyúttal a legsúlyosabb határozat. Két napig nagyon fájt; azután, ahogy Etus képére néztem, megnyugodtam. Valahogy úgy éreztem, Etus segíteni fog. Pedig üzenetet is kaptam, ne is vigyem tovább az ügyet, úgyis hiába, a városnál nincs mit keresnem, semmi irgalomra ne számítsak.

Természetesen megfellebbeztem a határozatot a megyéhez. Elmult két hónap, a város a fellebbezést nem tette át. Egy megyei hivatalnoknőt kértem, figyelje ő is, mikor teszi át a város beadványomat a megyéhez, és szóljon nekem.

Ez a hivatalnoknő egyik délután engedélyt kért főnökeitől, hogy a városhoz átmenjen. Főnöke megkérdi, hogy miért. Ő nem akarja részletezni, de főnöke faggatja, míg végre meg kell mondania, hogy az én ügyemről van szó. Főnöke nagyot néz és kérdi: „Mit akar ott a város? Hisz az a terület nem is a városé, hanem törvényhatósági terület.” Örömmel sietett hozzám ezt elmondani. Nem mertem hinni.

Másnap felmentem a megyére, s a mérnök úr megmutatta a térképet: igenis megyei út, s hozzáfűzte, hogy a városnak nem ez az első ilyen tévedése. Most már ilyen értelemben kértem a városi határozatok megsemmisítését. Mikor a megyei főügyésznek megmutattam, nagyon örült, s bár református ember, azt mondta: „Tudja, hogy ez nagyon nagy isteni segítség magának!” Később, mikor már a javamra szóló határozatot megkaptam, azt mondta a főügyész, nem is hiszem, milyen derűtséget váltott ki a közgyűlésen az ügyem.

Mikor ügyem nagyon rosszul állt sokszor ránéztem Etus képére s mondogattam: „Etuskám, érzem, te segítesz; de hogyan találsz még utat-módot, hiszen olyan reménytelen a helyzet?” S jött a segítség. Épp a mérnök úrnak kellett ott lennie, mikor az a hivatalnoknő engedélyt kért, hogy a városhoz átmehessen. Különben sohasem tudták volna meg, hogy

az a terület nem a városé; mert azt sem a városi, sem a megyei urak nem tudták. S ez volt az oka, hogy az ügy évekig húzódott. (1937. 82. 113.)

„Ne eposszed magad...”

1935 október 19-én kiutasítottak a szerbek D-ről, hol már 29 évi szolgálati időm volt egy uradalomban, de birtokeladás folytán két birtokosnál.

Ennek az uradalomnak második birtokosa gróf D. G. volt, kinél kiutasításom napjáig 19 szolgálati esztendő¹t töltöttem egyhuzamban, és én voltam ennek a 11.000 kat. holdas erdőbirtoknak vezetője. Szolgálati megállapodásomban félévi felmondás és nyugdíj volt biztosítva számomra. Kiutasításom után azonban volt birtokosom sem a félévi fizetésemet nem akarta kiutalni, sem hallani nem akart nyugdíjamról. Sajnos, perelni kellett volna birtokosomat.

A bírósághoz benyújtott keresetemre alperes külön iratában a legalaptalanabb kifogásokkal és vádakkal felelt csak azért, hogy vállalt kötelezettségétől szabaduljon. Mindezeket könnyű volt bizonyítékokkal megdöntennem, bár volt a különiratnak egy szintén alaptalan, de súlyos pontja a következő szószerinti szöveggel: „Amikor személyesen voltam Belgrádban a jugoszláv belügyminiszternél, Korosecnél, aki pedig közismerten nem viseltetik gyűlölettel az idegen állampolgárok iránt, a miniszter arra kért, hogy jöjjek el másnap, mert az ügyet nem ismeri, akkor meg fogja mondani az eredményt. Másnap el is mentem. Ekkor maga a belügyminiszter személyesen közölte velem, hogy felperest azért kellett kiutasítani, mert bebizonyosodott róla, hogy kém, s örüljön neki, hogy csak ki lett utasítva, mert le kellett volna őt tartóztatni.”

Az idézett pont megdöntésére nem volt kézzelfogható bizonyítékom, csupán a jó Istenben bízhattam és kértem, engedje meg Mária Margit közbenjárására, hogy ez az alaptalan és lelkiismeretlen vád tisztázódjék. Sokat imádkoztam, fogadalmakat tettem és nem eredménytelenül.

1936 június 7-ről 8-ra virradó éjszakán álmomban megjelent előttem a kis „Etus”¹ és a következőket mondta nekem: „Károly, ne eposszed magad. Az a Korosec pap, katolikus pap, neki nem szabad hazudnia. Ha udvarias akarsz lenni, úgy a Korosecnek szánt leveled másolatát megküldheted előbb grófodnak, és eléred az általad óhajtott eredményt.”

Álmom után, kb. 1 óra tájban azonnal felébredtem, elmeséltem a dolgot feleségemnek, reggel 6 óra tájban már készen volt a Korosecnek szánt levelem s ezt másolatban megküldtem grófomnak. Alig egy héttel levelem elküldése

¹ A sorok írójának közeli rokona.

után, grófom reagált és sikerült vele oly kedvező egyességet kötnöm, mely felülmulta a várakozásomat, úgyhogy a Koro-secnek szánt levelemet címzettnek nem is kellett elküldenem. (1937. 19.)

„Mint református ember is hiszek”

Olvastam családommal együtt „Egy sír a Duna felett” című könyvet Mária Margitról. A könyv tartalma mély hatást váltott ki bennünk. Családom azóta többször fordult imában Mária Margithoz, hogy mostoha sorsunkon segítsen.

Magam hihetetlennek tartottam az ilyenféle segítséget, de mivel nálunk mégis segítség történt, kötelességemnek tartom az alábbi eset közlését:

Évek óta küzdelmes, nehéz életet élek feleségemmel és három nagyobb gyermekünkkel. 1936 május végén hirtelen jött alkalmi motorkerékpárral T-ra mentem mint biztosítási ügynök, abban a biztos tudatban, hogy M-n keresztül este 10 órára hazatérhetek. A visszautazási költséget úgy szedtük össze utolsó filléreinkből. Három pengővel a zsebemben indultam el, és valami rendkívüli erő hajtott oda, hogy ott üzletet köthetek.

T-n délután egy szerény üzletet csináltam s megelégedve ballagtam a vasúti állomásra azzal, hogy a M. felé menő vonattal haza fogok utazni. Csak a jegyváltásnál tudtam meg, hogy május 15-e óta a vonatnak M-n keresztül nincs csatlakozása, s így csak reggel érhetek haza.

Tele gonddal hagytam ott a vasúti állomást és indultam vissza a községbe. Tervem az volt, hogy a szállóban lefekszem és reggel hazaindulok gyalog, mert 3 pengő öszvagyonom nem fedezte volna a visszautazás és szálloda költségeit.

Ahogy a szállóba lépek, három régi ismerőssel találkozom, akik a vidéken szokásos esti kártyajátékukkal szórakoztak. Én üdvözlésük után le akartam feküdni, de ők nem engedtek el. Erőszakkal nekem is kártyaasztalhoz kellett ül-nöm. Húsz éve nem volt kártya a kezemben; a háborúban a katonaságnál kártyáztam ugyan, de azóta soha. Elképzelhető, mily érzéssel utasítottam vissza a kiosztott lapokat, hiszen kártyára nekem pénzem nem volt. De mivel láttam, hogy a társaság minden egyes tagja megsértődik magatartásom miatt, s mivel nekem, mint biztosítási ügynöknek velük a jövőszonyt fenn kellett tartanom, hirtelen jött gondolattal 10 fillért meg-resztkiroztam és ezekből a 10 filléres tétekből 2—3 órai játék után 50 pengőn felüli összeget nyertem. Ekkor megszólalt a társaság legbölcsebb tagja, hogy most már „eredj és feküdj le, mert így reggelig elnyered az egész pénzünket”. Én természetesen szót fogadtam és a szállodai szobámban lefeküdtem, de egész éjjel nem aludtam, és gondolatom Mária Margithoz szállt, mert úgy éreztem, hogy ez az ő segítsége.

Másnap korán keltem s annak ellenére, hogy nem aludtam, mégsem voltam fáradt s friss erővel hozzáfogtam üzletet kötni. Nyugodtan mehettem, mert már volt reggelire, ebédre, visszautazásra bőségesen pénzem. Soha olyan könnyen üzletet nem kötöttem, mint aznap és sikerült mintegy 300 pengőt kitevő jutalékot a délutáni visszautazásig keresnem.

Ha elinduláskor tudom, hogy este nincs összeköttetésem a hazautazásra, úgy ki sem megyek az alkalmilag jött motorkerékpárral T-ra s épp azért csodát látok a tényekben, melyek velem történtek. Habár az 50 pengőt szerencsejátékon, kártyán nyertem, mégis mérlegelni kell a tényt, hogy én máskor sohasem kártyáztam s azóta sem kártyázom. Ha pedig nem nyertem volna a kártyán, másnap gyalog kellett volna hazajönnöm s akkor nem csinálhattam volna meg az üzletet. Azóta úgy érzem, hogy könnyebb az élet s nem olyan küzdelmes, mint eddig volt, mintha csak valami láthatatlan dolog segítségemre lenne. A velem történt esetből, mint református ember is feltétlenül hiszek abban, hogy vannak szentek, akik könyörgésükkel közbenjárnak és segítségünkre lehetnek. (1936. 100.)

Harminc pengő a kazettában

A legszűkösebb anyagi viszonyok között éltünk. Nem volt 5—6-a után annyi bevétel az üzletben, hogy a napi megélhetést biztosítsa. Késébebe voltunk esve és ebben az időben állandóan Mária Margitot kértük közbenjáróként, hogy ebből a rettenetes anyagi helyzetből kikerüljünk.

Van kis vaskazettánk, melybe 1—5-e között szoktuk az üzleti bevételt összegyűjteni, de ahogy a havi folyószámlák abból részben rendezve vannak, a hó végéig nem marad egy fillér sem benne. Többször elővesszük kíváncsiságból, de bizony az üres marad.

Most is úgy történt, sőt pár napig a kazettát nem találtuk sehol. Épp akkor akadtunk rá, amikor igen-igen sürgősen pénzt kellett teremteni s már sorba jártuk a jó szomszédokat, de a hó vége lévén, nem bírtuk összehozni a szükséges összeget. Véletlenül a szekrényben már napok óta használatlan kulccsal kinyitottuk a kazettát és majd felkiáltottunk a meglepetéstől: 30, azaz harminc pengőt találtunk benne 3 drb. 10 pengős bankjegyben akkor, amikor az egész házban 30 fillért sem lehetett találni. Hálát adtunk a jó Istennek és megköszöntük Mária Margitnak nem elsőízben tapasztalt közbenjárását.

Eddig a szerencsés család vallomása, melyet esküvel is megerősített. A kérdésekre pedig, melyeket ez ügyben hozzájuk intéztünk, sorban a következő válaszokat adták:

1. Az esemény a hó utolsó napjaiban történt, amikor a kérdéses kazettában már pénz nemigen szokott lenni, mert az 1—5-e közt a kazettába összegyűjtött pénzt mindig a havi

számlák rendezésére fordítjuk és ez legtöbbször nem is elég. Az esemény előtt 8—10 nappal magam néztem meg a kazettát, a kulcs benne volt, de üresen találtam. A kulcsot hol a szobában, hol az üzleti pultban szoktuk elhelyezni. A kazetta állandóan kulccsal van zárva. A megnézés után most is be lett zárva és a kulcs valahová elkeveredett.

2. A kazetta néha az ágyban a párna alatt (ha pénz van benne), de legtöbbször a szobában lévő ruhaszekrény legfelső vagy ezalatti polcán szokott állni. Az előbb említett megnézés után naponkint láttuk a kazettát a szekrényben, mert a felsőruhák és a fehérnemű is ott vannak elhelyezve a szekrényben.

3. A kazettát el nem vitte senki, de nem is vihette el, mert a család tagjain kívül annak létezéséről és különösen arról, hogy a pénz abban szokott állni, nem tudott senki. Ki sem nyithatta senki a kazettát, mert a kulcs mindig más helyen volt, vagy a boltban lévő pultban, vagy a család tagjainál, esetleg az ágy mellett lévő éjjeliszekrény kis fiókjában, ahol az esemény megtörténtekor is mást keresve, véletlenül került elő. A család tagjain kívül a nagy szükségéről tudomása senkinek sem volt, bár azt sokan tudták a városban, hogy férjem, illetve vőm állástalan volta miatt nehéz helyzetben vagyunk, de hogy teljes pénztelenség és kétségbeejtő anyagi gondok gyötörnek bennünket, arról csak az imák tanuskodhattak.

4. A hónap vége felé, nagymosás után a kivasalt fehérneműt raktam be a szekrénybe és nem látván a kazettát, kérdeztem öcsémet, nem tudja-e hol van? Nem tudott róla, de nem is kereste, mert ilyenkor amúgysem szokott pénz állni benne. A kérdéses napon azonban öcsém ingei mellett, a felső polcon volt s mikor már sehol sem tudtunk pénzt teremteni, az éjjeliszekrény fiókjában mást keresve megtaláltam a kazetta kulcsát és a szekrényben lévő kazettát csupán ösztönszerűen, kíváncsiságból nyitottam ki. Akkor fedeztem fel a 3 db. 10 pengős bankjegyet és szaladtam ki örömmel a konyhába anyámhoz, hogy megörvendeztessem. Öcsém a boltban volt, őt onnan hívtuk be s mondtuk neki a csodálatos dolgot. El sem akarta hinni, míg a pénzt nem látta.

5. Csupán ösztönszerűen, kíváncsiságból néztem meg újból a kazettát, bár tudtam, hogy nincs benne pénz. A kulcs hol-létéről nem tudhatott a család tagjain kívül senki, nem is ismerhették, mert a házban 8—10 kulcs használatos. Tehát el nem vihette senki.

Ezeket a válaszokat is mind esküvel erősítették a család tagjai. Ha az eset bizonyítása sikerül, akkor a dolgot csoda nélkül magyarázni nem lehet; mert akár új pénzt teremtett Isten jósága, akár valahonnét odahozta, mindkét eset csak csoda által lehetséges. Ezt eldönteni az egyházi bíróság lesz hivatott. (Az eset aktáiból.)

Veszélyes szánkázás

Gyönyörű havas idő van, amilyen január 6-a óta nem volt. Hogy sokat legyek a levegőn, elengedtek szánkázni, mert sétálni nem bírok sokat. Két nővérrel s az egyik kisgyerekkel az árvaházból elindultunk vígan P. felé. A P.-hegyek völgyében elég sok lejtős út van s már az elsőn a lovaink úgy csúsztak lefelé, hogy nem lehetett őket megfékezni, hanem nagy sebességgel száguldottak; majd kirepültünk a szánból. — Visszafelé már óvatosabbak voltunk s a lejtőnél mind leszálltunk, a kocsis pedig vezette a lovakat. A velünk szembe jövő T. gróf még mosolygott a képen, hogy lovainkat így kell vezetni, mi meg bandukolunk utánuk. Gyalog mentünk, míg csak egész síma országútra nem értünk, aztán újra felszálltunk s lassú lépésben mentek lovaink. — Alig mentek így 1—2 percet, úgy megvadultak, hogy a kocsis minden erőfeszítése mellett sem volt képes fékezni, elszakították a szánzámot s örült iramban vágattak, lábukból csorgott a vér, úgy összetörték magukat. A kocsis ordított: „Segítsenek, nem bírom tovább!” A nővérek is félelmükben hangosan fohászkodtak: „Istenem! Szüzanyám! csak most segíts, végünk van!” Erre mondtam, ugorjanak ki a szánból s elsőnek ki is repültem s utána a kisgyereket akartam kikapni, azonban úgy végigvágódtam az országúton, térdeimet alaposan összeütve, horzsolva, hogy mire fel tudtam állni, már messze száguldottak.

Most ijedtem meg nagyon, hogy a magam életét megmentettem, de mi lesz a többiekkel, ez végtelenül bántott. Legjobban a kisgyerekért aggódtam. Teljes szívemből fohászkodtam: „Édes Mária Margit segíts! A te közbenjárásodra biztosan megsegít Jézus és a Szüzanyai!” Érdekes, hogy nem jutott eszembe tökéletes bánatot indítani a veszedelemben, annyira bíztam Mária Margit segítségében.

És segített is azonnal! Olyan csodálatos volt: a lovak hirtelen megtorpantak s épp az útszéli nagy fakeresztnél álltak meg, ahol délelőtt sétáltam s a hóba nagy betűkkel beleírtam: „Jézus”, hogy az arramenők gondoljanak Őreá. — S mindannyian megmenekültünk. Más baj nem történt, mint a lovak lábainak sérülése s a szerszám elszakadása. Ha Mária Margit nem segít, biztosan nem kerültünk volna így ki a veszedelemből! Ugye örül, hogy az Úr annyiszor tanujelét adja, hogy mily kedves előtte Mária Margit lelke! (1935. 15.)

A kis gyöngykereső

Most valóban csodálatos dolgot írok, ami velem történt. Tessék elképzelni: hétfőn délután 4 óra körül egyik kis tanítványomnál voltam a szükséges hospitálást végezve, amikor hirtelen a kezemre téved a tekintetem és látom, hogy a gyű-

rúmból kiesett a kő. Hát őszintén szólva nagyon megijedtem. Hol, mikor eshetett ki, sejtelmem sem volt. Nem annyira a kő értéke, hanem más érték! Annyira fájt! Hazarohantam, kisépertem a szobát, kerestem a rések között, az udvaron. De nem találtam. Mindenki azt mondta, nevetséges, hogy azt a kicsi valamit keresem. Képtelenség!

Egész éjjel nem aludtam, folyton csak azt mondtam: Fiat, Domine! Semmi ékszerhez nem ragaszkodom, nekem legdrágább ékszerem az Úr kegyelme; nem az fájt, hogy 100 pengős étitket elvesztettem, de az, hogy ez a legdrágább szimbólum — megáldva, megszentelve, hogy épp ezt vesztettem el. S mindenki azt mondja, hogy még a keresése is reménytelen.

Kedden egyszerre szentáldozás után, az jutott eszembe, hogy a kis Mária Margit közbenjárását kérem. Ő biztosan megért! Nem hiúságból, nem az ékszerhez való ragaszkodásból kérem, csak mert szimbólum!

Elmegyek az iskolába. Az igazgatóm 200 tanulóval az osztályok padlórései közt kerestette, 2 pengőt ígért annak a fiúnak, aki megtalálja. De bizony nem lett meg. A 9 órai tízpercben ott ülök a fiókom előtt, épp ki akarom szedni a könyveket, hogy megnézzem, de nem hittem, hogy ott lesz, amikor valami megcsillan — hát ott volt a könyvek közt az apró kő! Hát meglett! Az igazgató a fejét csóválta. Hát ez valóban csoda, — mondta — kihez imádkozott, mert az világos, hogy itt az ima segített! (1936. 18.)

Második Szent Antal

Ígéretemhez akarok hű maradni, mikor megírom, hogy Mária Margit nővér közbenjárására nagyon sok imameghallgatásban részesültem.

3—4 héttel ezelőtt olvastam az „Egy sír a Duna fölött” című könyvet és ennek nyomán bensőségesen kezdtem tisztelni a kis Mária Margit nővért. Ez a tisztület mindjobban fokozódik nemcsak bennem, hanem mindazokban, akik már hallottak róla, mert tapasztaljuk, hogy az Úr Jézus oly nagyon szereti őt, hogy bármit kértünk eddig az ő közbenjárására, megadta nekünk. Én magamról elmondhatom, hogy bármit kértem eddig az Úr Jézustól e szavakkal: „Mutasd meg Uram, mennyire szereted Mária Margit nővért”, minden alkalommal azonnal teljesítette kérésemet.

Egyik kongreganista testvérem nemrég nagy lelki harcon ment keresztül s ez annyira megviselte, hogy sem aludni, sem enni nem volt képes s állandóan sírt és bánkódott. De a megboldogult Mária Margit nővér közbenjárására az Úr Jézus „parancsolt a viharak és csendesség lett”. Testvérünk azonnal és teljesen megnyugodott. A szomorúság oka nem szűnt meg ugyan, de oly lelki erővel viseli, hogy azóta senki sem látja szomorúnak, sőt kimondottan vidám, derűs mindig.

Ez a kis Mária Margit nővér egy második Pádúi Szent Antal. Ha valami elvész, csak az ő érdemeire kell hivatkozni, s az Úr Jézus azonnal teljesíti kérésünket s megkerül a kérés tárgy. (1936. 44.)

Tíz pengővel többet fizetett

Az a-i postamesternő egy alkalommal a reggeli kifizetésekor valakinek 10 pengővel többet adott. Később észrevette a hibát. Nem is tudott ebédelni. Mária Margitot kérte, segítse vissza a pénzét.

Eltelt a délután eredmény nélkül. Alig evett, este sírt, imádkozott és Mária Margit ereklényét szorongatta s könyörgött hozzá, segítsen neki imádkozni, világosítsa meg az illető lelkét, támassza fel benne a lelkiismeretet, hiszen az ő 110 pengő fizetéséből nem tud 10 pengőt még rá is fizetni. Másnap egész délelőtt, munkája közben is csak őrá gondolt és hozzá fohászzkodott.

Este későn az illető visszahozta a pénzt s mondta, hogy észrevette, de csak most tudta visszaadni. (1938.)

„Két élő gyíkra volna szükségem”

Bámulatos, hogy Etusunk mit művel nálunk. Sok kisebb imameghallgatás történt már. Ezek közül csak egyet említek. M. N. ezzel a fohással zárta be a szertár ajtaját: „Etuskám, holnap két élő gyíkra volna szükségem a szemléltetéshez.” Másnap csodálatos módon egy tanítványa két élő gyíkot hozott, pedig nem tudott a növendék M. N. óhajáról. Annyira megghatódott, hogy szertárát egészen Etusra bízta. (1935. 62.)

„Havat küld a földre, hogy megnyugtasson

Egy látogatással kapcsolatban arra kérte valaki Mária Margitot, hogy minden úgy rendeződjék, amint Isten tetszése szerint van. És hogy valóban Isten akarata szerint van minden, biztosításul kérte, hogy a látogatás napján, vasárnap hó fedje a vidéket. „Mária Margitnak újra hálálkodom, mert megint oly kézzelfoghatóan segített. Őt kértem, hogy szervezzon, rendezzen meg mindent, mert voltak akadályok. Elhárított minden nehézséget s kézzel fogható válasz volt a hó, annál is inkább, mert pénteken este kértem, amikor még egy szem sem esett, szombaton reggelre esett és hétfőn már a hegyeken és fákon ismét nem volt s kezdett feketedni a táj.” (1935. 6.)

„Igaz, még az ibolyáról is kell írnom!”

Ezt írja valaki és így folytatja: „Tavaly egyszer anélkül, hogy a kis Mária Margitra vagy az ibolyára gondoltam volna, bent imádkoztam egyedül az oratoriumban. Egyszerre csak nagyon kellemes virágillatot éreztem. Szerettem volna mindig érezni, olyan kellemes illat volt és találgattam, milyen virágé? Ibolya volt. Az ibolyáról eszembe jutott a kis Mária Margit. Űgye ő nagyon szerette? Űgy éreztem, hogy az ő lelke volt közelemben.

A télen beteg voltam. Mária Margit életét olvastam. Eszembe jutott a tavalyi ibolyaillat. Vágytam megint érezni és úgy gondoltam, ha közel van a lelke, most is érezhetem. Alighogy ezt elgondoltam, egy szál ibolyát kaptam, kedvesen illatosat, az idén az első ibolyát. Megjegyzem, a tavalyi eset olyan idősokban volt, amikor híre sincs az ibolyának és növendékek sem voltak az intézetben, hogy az ő illatszerükre gondolhattam volna, ez egészen biztos. Emlékszem jól, hogy éppen azon csodálkoztam, honnan jön hát akkor az illat?” (1936. 35.)

„Etuskám, ha te most homlokodon végighúznád a kezedet...”

Mikor a közelmúlt napokban kinn 20 fokon felül mértük a hideget, írja Etus egyik volt tanítónője, én ugyancsak 20 fokon felüli meleg helyiségből, hol huzamosabb ideig tartózkodtam, födetlen fejjel mentem, bár csak 3—4 ház távolságra, de egymásután kétnapon. A második háznál már éreztem, nagyon keményen fog a hideg. Délután már tompa főfájást éreztem, másnap merev, görcsös volt. A harmadik napon az arcom, a homlokom, az egész fejem csupa merevség, csupa görcsös fájás.

Aznap délben hazamenet rettentően kínzó fejfájással, de szokásom szerint bementem a kápolnába, mely egész nap nyitva van. A Mária-oltár elé térdelve elmondtam rövid kis imámat, de párhuzamban mindig mondogattam is: Jaj, de fáj a fejem! Azután az elrekesztő rácsos ajtóhoz mentem, a küszöbön letérdeltem s a főoltárra nézve imádkoztam.

Nagyon fájt a fejem. Etusra gondoltam. Etuskám, ha te most a M. néni homlokán végighúznád a kezed egy imával, mindjárt jó lenne! Ekkor eszembe jutott egy rég elfeledett kedves délután, melyet Etuséknál töltöttem s amire tán azóta sem gondoltam. Etus kínzó fejfájással ágyban feküdt s édesanyja borogatta a fejét. Mikor négy óra után átmentem hozzájuk, kérte, tegyem a hideg kezem a fejére. Ez nagyon jól esett neki. Azután én borogattam késő estig, amíg csak ott voltam. Akkor különösnek éreztem ezt az ő kívánságát:

melegen érző kis szíve lemondott az édesanyai gyöngéd kezek simogató borogatásáról, hogy a M. néninek örömet szerezhesen. Most ez egy pillanat alatt mind eszembe jutott.

Fejem rettentően fáj. Két tenyerembe szorítva mondogattam: Etuskám, de fáj a M. néni feje. Neked oly jól esett akkor régen, ahogy M. néni borogatta a fejed. Most add vissza M. néninek. Csak egy borogatást adj vissza s én érzem, megszűnik ez a rettentő fejfájás. S tovább mondtam: Most elmondok egy Miatyánkot s a Szent Szívet kérem, engedje meg Etus érdemeiért, hogy egyik pillanatról a másikra szűnjék meg kínzó fejfájásom.

Abban a pillanatban éreztem, illetve nem éreztem semmit: oly könnyű volt a fejem, semmi merevség, semmi görcs. Majdnem megjedtem a gyors segítségtől s tovább mondtam magamban: Most gyorsan elmondok még egy Miatyánkot, hogy ez ne csak képzelődés, hanem maradandó is legyen. Mire a második Miatyánk végére értem, teljesen jól éreztem magam, csak a meghiúsultságtól hullottak könnyeim. (1938.)

Részeses férj megtérése

Ma úgy szerettem volna arról is beszámolni — írja egy jámbor fiatal leány —, hogyan hallgatott meg drága jó Mária Margit nővér. Egy ismerősömnek igen részeses ura van s ha részes, nagyon goromba vele. Már többször úgy megverte, hogy a doktor kezelte. Szegény asszonyka igen félt a karácsonyi ünnepektől. Sírva panaszkodott, hogy most itt a sok ünnep s ura folyton részes lesz majd. Én igen megsajnáltam s drága kis szentünkhöz fordultam és kértem, segítse meg ezt a sokat szenvedő édesanyát. És tessék elképzelni, tőlem kéretett az ura könyveket az ünnepek alatt és az ünnepek elmúltak s ő nem volt sehol, otthon töltötte azokat családja körében. A pénteki szentbeszéd után pedig, mikor hazament, azt mondta feleségének, nem tudja, de ő oly nyugtalan. Tegnap is elment a szentbeszédre s mikor hazament, azt mondta, most már nyugodt, „mert ma meggyóntam — mondta — s ezentúl minden elsőpénteken veled megyek áldozni, ha csak olyan munkám nem lesz, hogy nem tudok elmenni.” — Ezt Mária Margit nővérnek köszönjük. (1935. 2.)

Békítő

Egy nagyon régi ismerősöm keresett fel s elpanaszolta, hogy édesanyja halála után húgával, kivel azelőtt a legszebb testvéri szeretetben éltek, a vagyonelosztás miatt összekülönböztek s most halálosan gyűlölik egymást. Próbáltam rábeszélni, hogy béküljenek ki, de hiába. Húgát is felkerestem,

kértem, szeressék egymást, úgy, mint azelőtt. Minden fáradtságom hiábavaló volt. Nagyon fájt és bántott a sikertelenség és elhatároztam, hogy Mária Margit nővérhez fordulok, eszközölje ki a két testvér kibékülését. Kilecedet tartottam többek imájának támogatásával. Kis pártfogónk meghallgatott, mert pár hónap múlva levelet kaptam ismerősömtől, melyben tudatta, hogy a régi szerető viszony közöttük helyreállt. (1936. 46.)

Elkerülhetetlen párbaj

Egy orvostanhallgatót sértés címén egy kollégája párbajra hívott ki. A párbaj elkerülhetetlennek látszott. Az orvostanhallgató nővére ijedelmében Mária Margithoz fordult s kérte, akadályozza meg a párbajt. S íme néhány nap múlva levél jött Budapestről a katonai ügyosztálytól, mely a kihívónak a párbajozást megtiltotta. (1937. 16)

Megtalálta az utat az Egyházba

Hála, ezerszer hála a drága jó Szűzanyának, minden kegyelem közvetítőjének és a kis Margit nővérnek, hogy kérsemet oly gyorsan és szószerint meghallgatták, vagyis kieszközltek azt a kegyelmet, hogy sógornóm áttért a katolikus vallásra és első kisgyermekével együtt tagjai lettek édes Anyaszentegyházunknak. Én minden kétkedés nélkül hiszem, hogy nekik köszönhetem ezt a meghallgattatást, mert az első pillanattól kezdve az ő kezükbe helyeztem az ügyet. (1935. 17.)

Testi-lelki nyomorból kisegít

Egyik asszonyismerősöm nagyon elkeseredve panaszkolta, hogy ő már nem bírja tovább az életet. Szüntelen öngyilkossági gondolatokat forgatott az eszében. Hiába bátorítottam. Vallásunk vigasztalásaival szemben is érzéketlen maradt. Végül gondoltam, teszsek még egy kísérletet. Mária Margit nővért hívtam segítségül és nem csalódtam, mert életrajzának olvasása meghozta a szegény asszony számára a lelki gyógyulást. Tizenöt év után töredelmesen meggyőnt s attól kezdve hű tisztelője maradt Mária Margitnak. Nap-nap után kéri, segítse, hogy élete végéig a jó úton kitartsa. (1937. 15.)

„Nagyon boldog vagyok!”

Egy előkelő úriember súlyos betegségben feküdt. Rosszindulatú daganat minden órában halálát idézhette elő. Húga

imádságban ostromolta az eget Mária Margit közbenjárásával, hogy fivére felvegye a haldoklók szentségeit. Igen jószívű ember volt, de egyházilag érvénytelen házasságban élt s a nő mindenképp megakadályozta, hogy a pap közelébe férhesen. A helyzet kétségbeesítő volt s a vég már közelgett. „Már-már reménytelen volt a helyzet — írja húga —, hogy sógornóm drága betegünkhöz papot engedjen. Nem tudom, de meg vagyok győződve, hogy a mozgósítottakat egyizben sem engedte be. Azonban két igen buzgó irodakisasszonya, akik sokat voltak a beteg mellett, sógornóm tudta nélkül X. kanonok úrhoz utat találtak és őt mindenről informálták. El is jött hamarosan, de sógornóm őt sem engedte be. Ám ez a két jó lélek nem nyugodott és az egyik beszélt a sógornómmal, hogy a kanonok urat mégsem lett volna szabad elutasítani és ha még egyszer eljönne, okvetlenül be kellene engedni. El is jött újból. Előzőleg sógornómmal beszélt, azután szegény fivéremnek hozta elő, hogy legjobb alkalom lenne most a házasságot rendezni, de előbb gyónni és áldozni is kell. És az én jó fivérem nagyon örült és boldog volt. Mindjárt meggyönt, utána a sógornóm is, azután elhozta a kanonok úr a Szentséget és megáldoztak. De jó fivérem olyan kegyelmet kapott, hogy mikor utána reggelivel kínálták, azt felelte: „Hagyjanak, én imádkozni és elmélyedni akarok!” Később azt mondta: „Nagyon boldog vagyok, nagyon megkönnyebbültem és megnyugodtam.” Csodálatos nagy kegyelem volt ez, óriási az ima ereje! Óriási a jó Isten irgalma! Beteljesedett, hogy az irgalmas irgalmasságot nyer tőle. Hozzá kell még fűznöm, hogy ez volt utolsó éber napja, mert azt éppen egy héttel élte túl, de már oly gyenge és apatikus állapotban, hogy ilyen szentgyónást többé végezni nem tudott volna.”

Dupla fogás

A „kicsi”-vel kapcsolatban szeretnék valamit elmondani, írja egy hitoktatónő. „Húsvétvasárnap délután sirva állított be hozzám egy IV. osztályos kislányom, hogy édesapja, aki tüdővész, nagyon rosszul van. A gyerek, mióta az apja betegsége súlyos volt, állandóan azért imádkozott, hogy a szentségekkel ellátva haljon meg. Az édesanyja nem tartotta fontosnak. A legfurcsább a dologban, hogy nagyszombat délután nagyon rosszul lett s ők úgy látták, hogy meghalt. Még az állát is felkötötték s letakarták lepedővel a „halottat”, aki egy idő múlva magához tért, s megértve a helyzetet, sirva fakadt. Másnap délelőtt a gyerek újból kérte az anyját, hogy hívjanak papot, s a mamája is gyónjon meg. Az anyja ezért megpófozta s ráadásul a főzőkanállal is elverte. Abba beleegyezett, hogy másnap reggel az édesapjához papot hívjanak. Ilyen előzmények után jött vasárnap délután hozzám a kislány. Nem mondhattam mást, mint hogy ne várjanak egy napot, ki tudja,

megéri-e a beteg a holnapot, rögtön hívja a tisztelendő urat, mert ha már ott lesz, a mamája úgysem dobja ki.

A gyerek elment, s én az ügyet a „testvérkém” gondjaiba ajánlottam s kértem, hogy szépen haljon meg az a szegény ember. S dupla fogás lett belőle. — A lelkészünk rögtön ment. Kiderült, hogy csak polgári házasságban éltek, s hogy a halálos ágyon összeeskethesse őket, az asszonynak is gyónnia kellett, aki kezesbárány módjára még csak nem is ellenkezett. A lelkészünk mélyen meghatva mondta el utólag nekem, milyen hálátelt szívvel köszönte meg neki a beteg, hogy kibékülhetett — hosszú évek után — a jó Istennel. A felesége másnap reggel, húsvéthétfőn áldozott, s mikor a pap a szentostyával közeledett feléje, csak úgy hullotak a könnyek szeméből, az arca pedig olyan átszellemült volt, hogy egész nap ennek a hatása alatt állott. S a „kicsi” nem végez félmunkát: vasárnap az asszony ott volt a kismisén is, pedig azelőtt tájára sem jött a templomnak, s a kislányát arra kérte, figyelmeztesse őt minden pénteken, nehogy húst főzzön ebédre. — A férje húsvéthétfő reggelén már nem tudott beszélni, délután pedig csendesen meghalt.”

„Először és utoljára”

„Nővérem kisfia első szentáldozáshoz készült. Kőzombős környezete miatt semmi buzgóságot sem mutatott, sőt egy alkalommal ki is jelentette, hogy ez lesz életében első és utolsó áldozása. Édesanyja is már 8 éve nem járult a szentiségekhez és most a plébániáról felhívást kapott, hogy elsőáldozó gyermekükkel együtt a szülők is fogadják az Úr Jézust lelkükbe. De ő hallani sem akart erről. Ekkor én kilencedet kezdtem Mária Margit nővérhez, eszközölje ki a jó Istennél, hogy nővérem elvégezze szentgyónását és áldozását, és kis öcsém buzgón fogadja szívébe az Úr Jézust. Mivel eleinte nem vettem észre, hogy megváltoznának, szinte kétségbeesve mondtam Mária Margit nővérnek: Ha szent vagy, meg kell hallgatnod! — Elérkezett a szentgyónás napja. Nővérem velem együtt meggyónt. Utána nagyon sírt és azt mondta, hogy figyelmeztessem az első-péntekre, mert el akarja végezni a nagykilencedet. Kisöcsém is buzgón, meghatódva végezte első szentáldozását. Május 12-én Mária Margit sirjánál mondtam köszönetet.”

Lehetetlennek látszó hivatás

Egy buzgó, tökéletességre törekvő leány minden vágya az volt, hogy zárdába kerüljön. Éveken át küzdött, hogy célját elérje. De nem sikerült, sőt még biztatást sem kapott, lelkiatyja is azt mondta, ilyen körülmények között mondjon le vágyáról, nem Isten akarata ez. Ugyanis gyenge, beteges test

mellett még egyéb igen súlyos körülmények is egészen kilátástalannak tüntették fel óhajának teljesedését.

A leány azonban rendületlenül bízott és Mária Margithoz fordult, aki hasonló helyzetben mégiscsak elérte életének egyedüli vágyát. És Mária Margit szinte csodálatosan meghallgatta kérését. „Tessék elképzelni, — írja lelkiatyjának — megkaptam a felvételt! Úgye szinte hihetetlen és mégis így van.”

„Mária Margit, a mi kis szentünk érdeme és munkája, — írja a leánynak egyik pártfogója —, aki vele együtt imádkozott. A felvétel híre épp Mária Margit halála évfordulójának nyolcadán jött meg.”

A meghallgatás biztosítéka gyanánt már előbb kérte, hogy egy súlyosan beteg kislány gyógyuljon meg. Ez legyen biztosítéka annak, hogy Mária Margit kérését meghallgatja. A kislány szinte máról-holnapra meggyógyult, bár betegsége némi elötte gyógyíthatatlannak látszott. „Úgye hihetem már, — írja a boldog jelölt —, hogy a kis Mária Margit nővér gyógyította meg azt a kis beteg növendéket, mert íme, teljesült az, amiért azt kértem?” (1935. 34., 36., 46.)

Enyhülés súlyos idegbajban

Egyik ismerősöm valamely helybeli családnak odaadta Etus életrajzát s ereklyét is hozzá. Kérésére én is beszéltem az illetővel, boldoggáavatási imát is adtam neki. A fiatalasszony ugyanis évek óta beteg volt s most legutóbb idegeivel volt legtöbb baja. Kedélyállapota reménytelen volt. Most jókedvű, egészséges. Etus ereklyéjét állandóan magánál hordja kis aranytartóban és életrajzát naponta használja imakönyvül. Hallom, édesanyja is most naponta jár templomba, pedig már házassága óta nem járult szentségekhez. (1935. 5.)

„Küldjön egy szál virágot még ma”

„Nagyon boldog vagyok! — írja 1937 május 14-én egy apácajelölt. — Mária Margitkám, az én drága jó testvérkém meghallgatta kérésemet és meggyógyított.

Tegnap szentmisén önkénytelenül imádkozni kezdtem hozzá, hogy gyógyítson meg. Már egy hónapja egészen ferde voltam, a jobb csipőm kiállt és mindig jobban fájt a lábam. 8 éves koromban éppily fájdalmakat éreztem, a csipőm el volt ferdülve azzal a különbséggel, hogy még 5 centivel hosszabb is volt a jobblábam. Akkor 6 hétig fájt és minden orvos megállapította, hogy nem tudnak rajtam segíteni, Édesanyám sírva panaszkodott a Sacré Coeur-ben, mire az ottani nővérek

szent kilencedet adtak Jézus Szent Szívéhez és ereklyét Boldog (most már Szent) Barát Magdolna Zsófiához. A kilenced harmadik napján egyenesen álltam. Azóta mostanáig semmi bajom se volt.

Most úgy éreztem szentáldozás után, hogy Mária Margit itt van Jézussal együtt velem. Kértem a „kicsit”, gyógyítson meg. Ha meghallgat, küldjön egy szál virágot még ma. A kilencedet rögtön elkezdtem. Mikor a szentmiséről kijöttem, kérdeztem, milyen ünnepe van Mária Margitnak? Nagy örömet jelentett nekem, hogy valóban ünnepe van, éspedig égi születésnapja.

Hogy virágot kértem, már el is felejtettem. Délben ebédnél egyik testvérem egészen véletlenül kérdezi, nem szeretnék-e Mária Margit sírjáról virágot? Le sem írhatom boldogságomat s a lelkemben kigyúlt nagy szeretetet és bizalmat. Rögön elmondta tisztelendő mesternőmnnek, hogy Margitkám meghallgatott és hogy most megkérem őt, ha valóban ő gyógyít meg, akkor holnap, május 14-én legyen egészséges, egyenes. Csodálatos, hogy még aznap délután üzent nekem egy tisztelendő nővér, hogy a szentmisén kilencedet kezdett értem Mária Margithoz. Ez még fokozta bizalmamat.

Este a tisztelendő mesternő és társnőim közül is sokan megnézték és megtapogatták csipőmet, mely ugyancsak jól kiállt. A küldött virágból egy ibolyalevelet rákötöttem csipőmre, drága Margitkám ereklyéjét meg kezemben szorongattam. Egész éjjel nem aludtam, nagyon fájt a lábam. Imádkoztam és az ereklyét rakosgattam oda, ahol fájt. Kértem a Szűzanyát, hogy Mária Margit közbenjárására gyógyítson meg, hogy ezzel is nagyobb legyen a jó Isten dicsősége, másrészt hogy egészségesen hasznos tagja lehessen szerzetünknek.

Végre elérkezett a reggel. Kábultan keltem fel s úgy éreztem, mintha falábam volna. Megnéztem, egyenes vagyok-e? Mise után mindenki megnézte és nem csalódtam. Mária Margit meggyógyított.”

A közlés hitelessége- és kiegészítésként írjuk ide a kis jelölt mesternőjének szavait is: „Belépése óta kissé ferdének találtam őt. Húsvét után otthon volt, s ekkor nővére vette észre, hogy ez a ferdeség erősebb. Az ő figyelmeztetésére én is, a jelöltek is észrevették, hogy jobb csipőjén cipőszerű domborodás van. Ekkor már szaggatásos fájdalemakról panaszkodott: ha keveset térdelt, vagy egy emelet lépcsőt ment, fájt. Napokig fektettem, térdeléstől, járástól, minden munkától eltiltottam, de nem javult. Ekkor kezdte a kilencedet. Mint elmondta, azon az éjszakán keveset aludt, izgatott is volt, folyton az ereklyét igazgatta csipőjén és sokat imádkozott. Reggel már reggeli ima alatt feltűnt nekem, hogy nem látom csipőjén a dudorodást. Később elmondta, hogy reggel olyan merev, zsibbadt volt a lába, mintha fából lett volna. A dudorodás azóta se jött vissza. (1937. 105.)

Megszűnt a tüdővérzés

„A főtisztelendő Péter által ajánlott könyvet (Egy sir a Duna felett) mindjárt az első kiadás megjelenése után megvettem, sok lelki örömet találtam annak szépségeiben. A jó kis Mária Margit megsegített engem egy bajomban, melynek jótékony hatását még most is érzem, mégpedig egészen csodálatosan, 1934 novemberében. Ha a jó Isten megengedi, talán még egyszer szóval is elmondhatom, most csak annyit, ha meg is újulna régi bajom, én ezért az időért is nagyon, nagyon hálás vagyok neki.”

1936 február 2-án elmondja nekem ez a családanya, hogy azelőtt körülbelül havonta szenvedett tüdővérzésben, 1934 november havában egyik napon a leányaért szolgáltatandó misére kellett volna mennie. Reggel ismét tüdővérzést kapott. Mária Margithoz fohászkodott, hogy legalább csak a misére el tudjon menni. El is tudott menni s azóta már 14 hónapja nem volt tüdővérzése. (1936. 1.)

A negyedik kilencedet a templomban fejezte be

Hónapokon keresztül súlyos tüdőbetegségben fektött egy fiatal leány. Hozzátartozói féltő gonddal ápolták, ugyanis azt hitték, hogy a testvérenék sorsára fog jutni, aki két év előtt halt meg tüdőbajban. Egyik látogatója elvitte a betegnek Mária Margit életrajzát és ereklýjét. Kivánságára papot hívtak, kilencedet kezdett szentgyónással és áldozással és teljes bizalommal kérte Mária Margit közbenjárását Jézus Szent Szívénél. Buzgó, kitartó imádsága meghallgatásra talált. A negyedik kilencedet már nem a betegágyban, hanem a templomban, az oltár előtt fejezte be. Hálatelt szívvel mondott köszönetet a jó Istennek, hogy Mária Margit közbenjárására meggyógyította. (1937. 17.)

Nem kell operáció

A thurnfeldi Visitatio-zárdából közlik: „Szíves elnézését kérve, hogy soraimmal terhelem, bátor vagyok előljáróim engedélyével és megbízásából egy nagyon kedves, szinte csodaszzerű imameghallgatást közölni, mely itt Thurnfeldben kedves kis Mária Margit nővérünk közbenjárására intézetünk egyik növendékével történt.

Egy budapesti úri család egyetlen 15 éves leánykáját helyezték el az ősszel intézetünkben. Legfőképpen egészségi szempontok voltak a szülőknél irányadók, hogy ezt az áldozatot meghozták; mert a leányka fejlődő korban lévén, szükségesnek találták a magaslati levegőt.

November végén erős toroklobot kapott igen magas lázzal. Mivel a leányka nemcsak sok természetes jó hajlammal megáldott, hanem rendkívül jól nevelt, vallásos gyermek is, aki a lelki élet iránt sok érzékkel bír, odaadtam neki a mi kedves nővérünk életrajzát olvasni, ami rá igen nagy hatással volt. Nem győzött eleget érdeklődni és beszélni róla, annál is inkább, mert szüleinek Erdlígeten villájuk van és a nyarat ott töltik, s így a zárda nem ismeretlen előtte.

Betegsége olyan arányokat öltött, hogy intézetünk igazgatónöje két más orvos látogatása után már egy híres innsbrucki orvostanárral tárgyalt telefonon, hogy esetleg a mandulákat ki kellene venni. Ekkor ötlött eszembe, látva a leányka nagy lelkesedését és szeretetét Mária Margit iránt: Próbáljuk meg, mondtam neki, és forduljunk teljes bizalommal Mária Margit nővérünkhöz, hogy segítsen meg és ne kelljen műtétet végezni.

A szegény kislány már azon siránkozott, hogy ha be kell mennie a szanatóriumba, csekély német nyelvtudásával, távol a szüleitől, mi lesz majd vele. Ez november 21-e, Szűz Mária bemutatásának ünnepe volt. Kértem és kaptam jó tiszteendő anyánktól kis ereklyét a „kicsikétől”. A jó Szízanya közbenjárását kérve, akinek kezei által szeretett mindent felajánlani a „kicsike” is, felkötöttem a gyermek nyakára az ereklyét és mondtam neki: Imádkozunk és legfőképp bízunk erősen, és ígérje meg, hogy a nyáron elmegy a kis nővér sírjához.

Másnap a magas láz már alábbhagyott, és estefelé a genyefolyás magától megindult, minden orvosi beavatkozás nélkül. Szépen, simán folyt le az egész. Harmadnap reggel fél hét órakor, mikor a hálóteremben, hol a gyermek feküdt, a növendékek a csöngetésre felkeltek és öltözködtek, felébredt a beteg leányka is és az ágya melletti széken, így állítja, látott egy nővért ülni. Egészen világosan látta az ezüstkeresztet, a fekete fátyolt, a fehér gallért, csak az arcát nem látta tisztán, hanem mintegy ködben. Kicsi, alacsony volt, mint a mi betegápoló nővérünk, úgyhogy a gyermek azt hitte, ez jött el hozzá ily korán, és még gondolta, mily furcsa, hogy ily korán jött ma, hiszen már nincs láza. Azt hitte ugyanis, hogy ezt jött mérni. Erre felült az ágyban és azt akarta mondani: „Kedves nővér, miért tetszett ma ily korán jönni, hiszen már nincs lázam?” De ahogy előrehajolt, hogy ezt neki megmondja, abban a percben eltűnt az alak a függöny mögött, mint a gyermek megjegyzi, oly gyorsasággal, hogy szerinte földi lény így el nem tűnhet. És még kedves naívsággal megjegyezte: „Csak azt szeretném tudni, vajjon egész éjjel itt ült-e mellettem, vagy csak abban a percben, mikor felébredtem?”

A gyermek szülei nem győznek hálátkodni, édesanyja megígérte, hogy felmegy a sírhoz, hogy megköszönje a gyógyulást.” (1936. 4.)

„Jelölje meg keresztalakban ott, ahol legjobban fáj”

„1937 augusztus 7-én kis torokfájást éreztem. Vasárnap már nagyon rosszul voltam, egész nap nem ettem. Hétfőn orvoshoz kellett mennem, 40 fokos lázam volt, s az orvos erősfokú mandulagyulladás és 165 fokos vérnyomást állapított meg. Tovább feküdtem nagy lázban. Az orvos utasításait betartottam, de rosszullétem egyre fokozódott.

Tíz nap múlva betegségem már annyira elviselhetetlenné vált, hogy újra orvost hívtunk. Lábam megmerevedtek s óriási fájdalmakat éreztem. Meg sem tudtam mozdulni. Az orvos borogatást rendelt lábaimra és tablettát szedtem. Mindez semmit sem használt. Az orvos újabb gyógyszert rendelt, mert a láz szívemet tönkretette és ennek következtében a szívburok kiszáradt. Betegségem rohamosan súlyosbodott. Manduláim elgyesedtek, ízületeimre savas víz rakódott le. Lábam újra megmerevedtek s az ízületeknél megdagadtak. Fájdalmaim mind erősebbek lettek. Az orvos injekciókkal akart segíteni, de hatásuk csak két napig tartott. Utána a betegség még súlyosabban kitört. Az orvos már csak fájdalomcsillapítót rendelt.

Mikor megláttam az utasításon, hogy az csak fájdalomcsillapító, teljesen elcsüggedtem. Megmondtam az orvosnak, ne ámtson engem, hanem mondja meg a valót, mert úgyis tudom, hogy nem leszek jobban. Ő azt felelte, használjam csak a csillapítót és feküdjek nyugodtan. De én ebbe nem nyugodtam bele és más orvost hívtam, mert már megúntam a majd kéthavi ágybanfekvést, meg a nagy kínokat, melyeket szenvedtem, legjobban azonban négy fejletlen gyermekemet sajnáltam, mert nem volt, aki őket gondozza.

Ez az orvos nyíltan megmondta, hogy nem lehet segíteni, nem is adott semiféle orvosságot, hanem azt tanácsolta, menjek kórházba, ott talán megfelelő kezelés mellett 2—3 hónap múlva annyira javulok, hogy felkelhetek, de teljesen nem gyógyulok meg soha. Ez szeptember 22-én volt.

Erről a súlyos állapotomról tudomást szereztek a tisztelendő nővérek és Mária Margit ruhájából pici darabot küldtek, hogy imádkozzam hozzá és érintsem vele testemet keresztalakban ott, ahol a legjobban fáj. Ezt a kis ruhadarabot szombaton, szeptember 25-én kaptam és igen megörültem neki. Ekor hallotam először Mária Margitról.

Leányom úgy déli 1 óra tájban hozta a zárdából az ereklyét. „Jól van, lányom, mondtam neki, ad ide. Ti csak menjetek ebédelni, én majd addig imádkozom.” Papírba hajtottam az ereklyét és az éjjeliszekrényre tettem. Az ereklye felé fordulva meghatódva imádkoztam Mária Margithoz, könyöröggön értem az Úr Jézusnál, hogy gyermekeim miatt egészségemet visszakapjam.

Ekkor egy fiatal női alak jelent meg az ajtóban, fátýol a fején, keze össze volt téve. Kérdeztem tőle, ki ő? Teljesen ébren voltam, hiszen alighogy kimentek a gyermekeim. Ő nem felelt, hanem eltűnt. Újból imádkozni kezdtem és ő újból megjelent. Ekkor felültem s kérdeztem, mit kíván tőlem, hogy a jó Istentől a gyógyulás kegyelmét megnyerjem. Erre a két kezét összetette, alázatosan rámnézett és fejét keze fölé hajtotta, mintha azt akarta volna mondani, hogy imádkozzam; erre újból eltűnt.

En erre vettem az ereklyét és keresztalakban érintettem látamat ott, ahol legjobban fájt. S mi történt? A hideg meg-rázott és megszűnt minden fájdalom. Mire a gyermekeim ebéd után bejöttek, már lábamat mozgatni tudtam, egészen egészségesnek éreztem magam, nem volt maradásom az ágyban, fel akartam kelni, de férjem és gyermekeim nem engedtek. Másnap reggel azért felkeltem, magam megágyaztam és a mosakodásnál láttam, hogy a daganatok a lábamról mind eltűntek. Uram nem engedte most sem, hogy fent legyek, de tudta nélkül mindennap felkeltem, mikor hazulról elment. Október 1-e óta minden munkát végez. A betegség semmi nyomot sem hagyott hátra, fájdalmaim végleg megszűntek s akár-milyen időjárás volt is, sohasem tértek vissza többé. Az orvos szeptember 28-án meglátogatott s azt mondta: „Már nincs semmi baja, nincs láza, a daganatok eltűntek, nem is kell már gyógyszer.”

Eddig a gyógyult asszony vallomása, melyet eskűvel megerősített. Hirtelen gyógyulásának tanul férje és gyermekei, sőt az orvosok maguk. Az egyik orvos nyilatkozata a következő: „Igazolom, hogy K. S.-né 1937 szeptember 28-án megvizsgáltam és hogy őt súlyos betegsége után teljesen egészségesnek, láztalannak találtam. Az ízületi gyulladásból származó ízületi duzzanatai teljesen elmúltak és így további gyógyszeres gyógykezelést fölöslegesnek találtam.” Ugyanaz az orvos a gyógyulás előtti állapotról pedig a következőben nyilatkozik: „K. S.-né 1937 szeptember havában 2 hétig állt kezelésem alatt súlyos, lázas ízületi csúsz (polyarthr. rheum. acuta) miatt, melyhez még mellhártyagyulladás járult. Teljes gyógyulásához 8 hétre volt szüksége.”

Még határozottabb a másik orvos nyilatkozata. A beteg gyógyulás előtti állapotáról azt mondja: „Igazolom, hogy K. S.-né ez év szeptember 22-én vizsgáltam meg s nála sok-izületi gyulladást találtam. Betegsége vizsgálatkor azt a benyomást keltette, hogy gyógyulása hónapokig is eltart, annál inkább, mivel betegsége már idült volt”. A beteg gyógyulásáról pedig a következő véleményyt adta le írásban: „Véleményem szerint az általam talált ízületi elváltozások olyan súlyosak voltak, hogy azoknak ilyen gyors eltűnése az alkalmazott gyógykezeléssel nem magyarázható. Kellott valami rendkívüli dolgnak közbejönni, ami a gyors gyógyulást meghozta.”

Valóban ez az eset az igazi csodának minden jellegét magán látszik viselni. Mindamellett a döntést erre az esetre nézve is csak az egyházi bíróság nyilatkozatától várhatjuk. Addig nem áll módunkban az esetet csodának minősíteni, de bizalmunk az Isten jóságában és Mária Margit közbenjárásának erejében csak fokozódik, ha ily rendkívüli eseteket is emberi bizonyossággal igazolva látunk. (A gyógyulás aktáiból véve.)

„Laci, nem adtam volna őt fillért az életedért”

K. László 7 éves gyermeket súlyos mellhártyagyulladással és magas lázzal hozták be 1936 április 9-én a városi kórházba. Május 2-án kisebb műtétet végeztek rajta, mely után még rosszabbul lett. Belső vérzést kapott, táplálékot nem bírt magához venni és annyira legyengült, hogy állapota május végefelé teljesen reménytelen lett. A kezelőorvosok vizit és kötözés alkalmával többször mondogatták: Ez teljesen elvesztett eset.

Május 30-án ismét a műtőbe vitték s újra megoperálták. Műtét előtt a kezelőorvos a következőket mondta a kórház egyik főorvosának és a műtős nővérnek: „Ez egészen elveszett kázus, legszívesebben nem csinálnám, de kötelességem az utolsó percg mindent megtenni, ha azt látom is, hogy minden hiába van”.

Műtét után a beteg nagyon nyugtalan lett, pulzusa rossz volt. Életbenmaradásához nem volt semmi remény. Május 31-én reggel a kórteremben a betegek áldoztak, a kis László is kérte a főtisztelendő urat, hogy áldoztassa meg. Ekkor meggyónt, megáldozott és felvette a szentkenetet. Utána pár napig egyformán nyugtalan, állapota pedig reménytelen volt.

Szentáldozás után kb. 3—4 nappal feje alá tették Mária Margit nővér erekléjét és az ápoló nővér kilencedet kezdett hozzá. Kis betegünk mindjárt a kilenced első napján nyugodtabb lett, kezdte magát jobban érezni, jobban táplálkozott, s mikor a nővér június 23-án az imát befejezte, már fönt járt. Június 27-én gyógyultan hagyta el a kórházat. Búcsúzáskor a kezelőorvos tréfásan mondta neki: „No Laci, nem adtam volna őt fillért az életedért”. (A gyógyulás aktáiból.)

„Gyógyulása csodával határos”

S. József laikus testvér 1935 júniusában gennyes vakbélgyulladást kapott 66 éves korában. A műtétnél kiderült, hogy a nyúlvány már kifakadt és a geny a hasüregbe kiömlött. Állapota a műtét után napokon át életveszélyes volt. Hozzájárult még, hogy a beteg nyugtalanságában ágyát többízben

elhagyta. A betegápoló testvér Mária Margithoz fordult és ereklyéjét odaadta a betegnek. Ez minden várakozás ellenére felgyógyult. A kezelőorvos a következő nyilatkozatot adta az esetről:

„Alulírott, mint az események közvetlen szemlélője, megerősítem, hogy S. József ágyát nemcsak egy-, hanem több ízben elhagyta, ami elegendő lett volna arra egyes esetenként is, hogy gyógyulását rossz irányba terelje, úgyhogy gyógyulása valóban a csodával határosnak mondható, mert orvosi számítás szerint neki nem lehetett meggyógyulni.” (A gyógyulás aktáiból.)

„Kettétört a létra, hanyatt estem”

1935 tavaszán az OTI székházában 4 darab szellőzőt szereltünk. Létrán, 6—7 m. magasságban dolgoztunk. Lejövet ráléptem a 6-ik fokra s e pillanatban kettétört a létra. Hanyatt estem a szögvas sarkára és másnap a röntgen 5—6 csigolyafölötti zúzódást állapított meg.

Hazamentem, közöltem feleségemmel, ő pedig a helybeli orvossal közölte az esetet. „Ez 1—2 évi gipszkötést jelent”, mondta az orvos. Rettenetes fájdalmaim voltak, nem is lehetett hozzám nyúlni.

A baleset után harmadnapra a zárdából egy nővér ideadta Mária Margit ereklyéjét és ajánlotta, végezzek hozzá kilencedet. Feleségem az ereklyével a fájós részre keresztet vetett. Szombaton kezdtem a kilencedet, vasárnap már az előző naphoz képest nagyon jól éreztem magam, hétfőn felkeltem és csodálatos, nem éreztem az előbbi fájdalmakat, sőt még a kinti zúzódási helyek sem látszóttak. Nyugodtan tovább dolgoztam. Röntgenre mentem, ahol teljesen egészségesnek nyilvánítottak. (A gyógyulás aktáiból.)

Meggyógyult a sírnál

Tegnap — 1936 május 13-án, a kis Mária Margit halála napján — Erden voltunk, fél hat órákor — halála órájában — a drága sírnál térdeltünk. Igmándról is volt ott ebben az időben egy nő s egyszerre félig sirva megszólalt, hogy ő most itt meggyógyult; hónapok óta fájnak a lábai, két orvos is kezelte s most le tudott térdelni a sírnál s utána a litániát is végigtérdelte. (1936. 73.)

Itt se kell műtét

Kis unokám influenzába esett. Felgyógyulása már küszöbön volt, amikor egyszerre mindkét oldali középfülgyulladást kapott. A szegény kis 6 éves gyermek rettenetes kínokat állott ki.

Mikor megtudtam a bajt, naponta megérintettem ima közben füleit Mária Margit ereklyéjével s azt a párnája alá tettem, kérve közbenjárását.

A baj kitörése után harmadnapra már műtéti beavatkozásra jelent meg az orvos s csodálkozva mondotta, hogy erre már szükség nincs, a használt orvosság meglepő gyorsan eloszlatta a bajt. Kis unokám rövidesen felgyógyult.

Mária Margit nővér hathatós támogatásának tulajdonítottam a meglepő isteni segítséget, akit azóta sem szünök meg kérni, hogy részesítsen továbbra is ebben a jóságos és hathatós támogatásban. Szenttéavatásáért naponta imádkozom.

Ezeket közli egy járásbírósné elnök. (1938.)

Többszöri műtét után

„1937 május hó közepén súlyos, egy epeműtét következtében előállott hasfali sérv-műtéten estem keresztül. Annak ellenére, hogy európaszerte híres professzor személyesen végezte a műtétet és külön szobában, elsőosztályú ápolásban részesültem, a műtét helye elgenyесedett. Május végén mint gyógyultat hazaengedtek, egy-két napra rá magas lázzal a szepsis tünetei mutatkoztak, úgyhogy négy nap múlva visszaszállítottak a klinikára. Július hó 22. napjáig tartott újabb hasonló ápolás és többszöri műtét után újból hazaengedtek mint olyant, akinek kórházi ápolásra már nincs szüksége.

Az előbb említett tünetek között július hó 28. napján ismét felszállítottak a klinikára, ahol még odaérkezésem éjjelén műtét alá estem, de már másnap — csövekkel ellátott nagy gennyes sebbel hazajöttem, ahol teljesen legyöngült állapotban háziorvosi kezelés alá kerültem. Javulásom nem igen haladt előre, a gennyесedés s ezzel kapcsolatos veszély továbbra is fennállott.

Ilyen körülmények között kaptam meg augusztus hó első napjaiban Mária Margit nővér ereklyéjét s ezt a seben lévő kötésre helyezve kértem az ő közbenjárását s erre való tekintettel a jó Isten segítségét. A jó Istennek hála legyen s köszönet Mária Margit nővérnek, szeptember hó első felére a gondos, elővigyázatos, minden orvosilag elképzelhető kezelés és ápolás ellenére ismételten és ismételten kiújuló seb megtisztult s begyógyult annyira, hogy szeptember hónapban már hozzáfoghattam súlyos gond- meg zaklatásteljes hivataloskodásomhoz.”

Az esethez még hozzá kell fűznünk, hogy az illető urat a klinikáról azzal küldték haza, hogy nem tudnak rajta segíteni és 6 hétig talán még élhet. Állapota augusztus első napjaiban oly súlyos volt, hogy a beteg egyik barátja, a város állampénztári igazgatója, valamint egy zsidó orvosnő sürgősen kértek egy magasabb hivatalban levő szentferencendi szer-

zetes közvetítésével ereklyét Mária Margittól, akinek közbenjáró erejéről hallottak, s a zsidó orvosnő kijelentette, ha valóban csoda történik, maga is katolikus lesz. (1937. 127. 178. — 1938.)

Elmebajból gyógyulás

Egy fiatalember súlyos elmebajban szenvedett. Az orvosok kevés reményt fűztek a gyógyulásához. Környezetére nézve a helyzet kétségbeejtő volt. Edesanyja sokáig sirt és bánkódott ugyan, hogy nem tudta rávenni, hogy legalább meggyónjon, mielőtt elméje egészen elborul. Ez utóbbi ugyanis véleménye szerint elkerülhetetlennek látszott.

A fiatalember edesanyjával együtt többen kilencedet kezdtek Mária Magithoz és ereklyéjét a beteg ruhájába varrták. Ettől kezdve feltűnő, szinte csodálatos módon derengeni kezdett elméje s egyik napon, tíz év után először, elvégezte szentgyónását. Ma már teljesen meggyógyult és alkalmazásban van. (1937. 18.)

Súlyos cukormérgezés

Egy úrinő hirtelen fellépő, nem megelőző cukorbetegségből keletkezett 90%-os cukormérgezés következtében halálosan megbetegedett. Rendkívüli szívgyengeség állt be, a beteg eszméletét veszítette és feladták neki a haldoklók szentségét. Leánya nagy szorongatásában Mária Margit ereklyéjét tette beteg edesanyja párnája alá. Ettől kezdve állapota jobbra fordult. A beteg lassankint meggyógyult és mindennapi kötelességeinek eleget tudott tenni. Az orvos azt állította, hogy orvosi gyakorlatában 20 év óta ez a második eset, hogy valaki ily súlyos betegségből meggyógyult. A család maga Mária Margit tiszteletének buzgó terjesztője előkelőbb társadalmi körökben. A meggyógyult leánya mondja, hogy Mária Margittól mindent megkap. Maga is fiatalasszony. Úgy látszott, nem lehet gyermeke. Mária Margithoz imádkozott és kérése szerint szombati napon feltűnően erős, egészséges fiúgyermeknek adott életet, bár ő maga gyenge szervezetű. (1937. 8., 13.)

Két súlyos vakbél-eset

F. Mária 6 éves, elemi I. osztályú tanuló a vakbélgyulladásunk már végső stádiumában volt, mikor orvosi kezelés alá került. Mikor a hasüreget felnyitották, ez már egészen bűzös volt, úgyhogy az orvosok a műtétet csak a kétséges eset szülők megnyugtatóására folytatták. Operáció után érdeklődésünkre azt a feleletet kaptuk: Mindent megtettünk, ami

emberileg lehetséges, de őrajta már csak az Isten segíthet. Hozzáfogtunk tehát és Mária Margit közbenjárását kértük.

Hosszabb időn keresztül sem kaptunk biztató feleletet a beteg felgyógyulását illetőleg, annyira reménytelen volt állapota. Mi azért folytattuk az imát s végre is győztünk, mert kis betegünk 7 hét múlva megjelent az iskolában és év végén minden nehézség nélkül a többiekkel levizsgázott.

Alig egy hétre előbbi kis betegünk után egy másik tanítványunk, H. Cecilia 10 éves, elemi IV. oszt. tanuló szintén vakbélgyulladásban feküdt élet-halál között. A féregnyúlvány már átlukadt s a genny a hasüreget előntötte. Ennek következtében hashártyagyulladás is fellépett. Az orvosok véleménye szerint gyógyulásról szó sem lehetett. A láz folyton ugrált, hol le, hol föl. A műtét után ötödik napon is csak az volt a főorvos válasza érdeklődésünkre: Ma még van. Mariskához vajmi kevés reményt fűztek az orvosok, Cilihez általában semmit.

Mi ennek ellenére is kitartóan esedeztünk Mária Margit nővérhez s az eredmény az lett, hogy Cili 6 hét után jelentkezett és úgy megerősödött, hogy a betegségnek semmi nyomát sem lehetett észrevenni. Az évvégi vizsgálatot ő is sikerrel letette. (1937. 139.)

„Uram, dicsőítsd meg Mária Margitot!”

Társnőmet, F. Ilonkát, írja egy hitoktatónő, Mária Margit több ízben csodálatosan megsegítette. Mikor tavaly karácsonykor édesanyja halálosan megbetegedett, abban a pillanatban, mikor az orvos megmondta, hogy a beteg állapota reménytelen, azonnal hozzá fordult. Mikor újév után több barátnőjével meglátogattuk, csak annyit mondott nekik: Imádkozzatok Mária Margithoz. Mivel azok még nem hallottak róla, csodálkozva kérdezték, ki az, és miért kell hozzá fordulni. Azt felelte: Ne kérdezzetek most semmit, majd később elmondom, de addig is kérjétek őt, mert már csak benne bízom.

Meglátogattam a beteget, akiről a kórházban is azt állapították meg, hogy menthetetlen. Halottra váltan feküdt. Én is nagyon kértem a „kicsit”, akit magam is jól ismertem; hiszen tudtam, hogy a családnak még igen nagy szüksége van az édesanyára.

Pár nap múlva, mikor a legnagyobb aggodalmak közt a legrosszabb hírt vártam, minden átmenet nélkül hallottam, hogy a néni jobban van, étvágya van és alig lehet őt az ágyban tartani, pedig az orvos előírása szerint mozdulatlanul kell feküdnie. Pár hét múlva a kórházból hazajött és annak ellenére, hogy az orvos utasítására kb. egy évig feküdnie kellett, dolgozni kezdett és akármilyen rossz időben is elment hazulról. Egész nyáron oly friss volt, hogy évekkal azelőtt sem érezte magát így jól. Tízperces meredek hegyiutat naponta többször

is megjárt és egész háztartását kevés segítséggel egyedül látta el.

Ezeket írja a hitoktatónő. De halljuk a beteg leányát magát.

Édesanyám, mondja, 1935 karácsony délutánján rosszul lett, de szokása szerint sem orvost nem hívott, se le nem feküdt. Másnap, péntekről szombatra virradó éjjel azonban hirtelen sikoltozni kezdett, borzasztóan rosszul érezte magát, szíve körül szörnyű fájdalmakat érzett, melyeket sehogy sem tudtunk enyhíteni.

Azonnal orvost hívtunk, aki megállapította, hogy szív-trombózis lépett fel, tüdő- és mellhártyagyulladásal együtt, sőt tüdővizenyő is észlelhető. Édesanyám 67 éves volt. Az orvos előkészítette a legrosszabbra. Szomorúan virrasztottunk bátyámal együtt. Anyuska is érezte, hogy ez már a vég. Én előkészítettem utolsó útjára.

Együtt imádkoztunk, közben fohászkodtam a jó Istenhez, hogy tartsa meg édesanyámat. De állapota nemhogy nem javult, hanem mindig rosszabb lett. Vigyázva tettük egyik üld-helyzetből a másikba. Közben az asztalra tekintve ott láttam az „Egy sír a Duna fölött” című könyvet. Ekkor mély, élő hitből fakadó fohászt küldtem az Úrhoz: Uram, dicsőítsd meg Mária Margitot, a te szolgáldat és kedvéért gyógyítsd meg az én anyuskámat!

Tovább imádkoztunk. Egyszerre megkönnyebbült, lélekzetvétele jobb lett, maga is úgy érezte, hogy jobban van. 5 óra felé el is aludt. Mikor az orvos reggel újra eljött, nagyon csodálkozott a beteg állapotán. De azért megkívánta, hogy szállítsuk a kórházba. Ott az orvos csak fejét csóválta és kérdezősködésünkre azt mondta, hogy embólia-rohama van és semmit sem vár az orvosság erejétől. Ez a diagnózis a Rókus-kórházból írásban is kezem között van.

Már csak Istentől reméltem mindent. Mindenkit, aki csak anyuskám felől érdeklődött, megkértem, forduljon Mária Margithoz. Meg is tette. Pár hét múlva hazahoztuk a kórházból. A háziorvos szerint a gyógyulás természetes módon is magyarázható — így mondja most utólag; én azonban az Úristen csodás közbelépését látom benne, különösen abban, hogy anyuskám rövid idő múlva oly egészségesnek és fiatalnak érezte magát, amilyen már évekkal ezelőtt nem volt. El sem hitte, mily nagy beteg volt, bár a kórházi orvosok megparancsolták, hogy még hónapokon át mozdulatlanul kell feküdnie. (1937. 226.)

Keljünk föl, én már tudok járni!”

H. J. tanítóképzős növendék az 1936—37-es iskolaév első felében influenza következtében agyvelőgyulladást kapott, úgyhogy abbahagyta tanulmányait, a tanító képző IV. osztályát.

A betegség akkor különösen a szemekre húzódott, úgyhogy J. nem látott, másodsorban a lábaira, nem tudott járni, térdai remegtek. Hazaszállították és szülei gyógykezelték. Egészsége annyira helyreállt, hogy az orvos megengedte a továbbtanulást. Az 1937—38. iskolaévben, késő ősszel visszajött és folytatta a tanítóképző IV. osztályát. A jobb tanulók közé tartozott, csak félénk volt.

Az első félét akadály nélkül befejezte. Január utolsó napjaiban kezdett újra jelentkezni a tavalyi betegség, ugyanazokkal a jelenségekkel: nem látott és nem tudott járni. Mindjárt az első napokban átszállították a betegháza. Injekciókat kapott, úgy mint tavaly. A látási zavar most nem tartott olyan sokáig, mint a múlt évben, inkább a lábak és gerinc gyengeségében mutatkozott a betegség hatása. Átfeküdt az egész februárt és március első hetét. Kedélye jó volt, mindennap áldozott. Édesanyja többször meglátogatta és meg akarta várni a kedvezőbb időt, hogy hazavigye. S meg kellett várni, míg járni tud. A járás nem ment. Az orvos mindig próbálta járattatni. Térdai jobbra-balra elcsuklottak, remegtek. Tartani kellett, mert összerogyott. Egy lépést sem tudott rendesen megtenni. Nem tudott egyenesen megállni, gerince hajladozott. Ha végigment a szobán, bútorokba kapaszkodott, szinte csúszva tudott csak menni. Édesanyja mikor utoljára nála volt, nagyon megijedt, hogy nyomorék marad a leánya. A doktor úr is komolyan aggódott.

Március 9-én különösen szánalmas állapotban volt. Meglátogatták volt társai, az idén V. évesek. Látták J. kínos próbálkozásait. Többen sirtak, annyira lehangolta őket társuk állapota. Aznap nem volt benn az orvos, csak este telefonon érdeklődött a beteg állapota felől. Azt mondta, hogy másnap délelőtt P. főorvossal jön és konzíliumot tartanak.

Aznap délután tisztelendő anyánk ereklyét küldött neki Margit nővértől és J. elkezdte olvasni „Egy sír a Duna fölött” című könyvet. A betegápoló nővér buzdította, hogy imádkozzon Margit nővérhez. J. többször egymásután elmondta az imát Margit nővér boldoggáavatásáért. Este próbálkozott a járással, de még nem ment. Azt mondta, hogy másnap a szentáldozás után meg fog gyógyulni. Korán reggel ugyancsak sikertelenek voltak a járási próbák.

Szentáldozás után a térdére és hátul a nyakára tette az ereklyét és imádkozott. Mikor a nővér bevitte a reggelit, J. mellén keresztbetett kézzel, mélyen elmerülve imádkozott. Egyszer csak azt mondta:

— Tisztelendő nővér, keljünk föl, én már tudok járni.

— Most mindjárt?

A nővér félt, hátha csalódik. Erre J. az ágy szélére ült, felvette a pongyolát és felállt. Máskor mindig fogni kellett, mikor a pongyolát felöltötte. Most egyenesen állt, megkötötte a szalagot.

— Készen vagyok, menjünk!
— Isten nevében! — mondja a nővér.
J. előre nyújtott karral megindult.
— Megyek, megyek!

A szoba közepéig ment, akkor egyedül letérdelt és imádkozott. Mindketten könnyeztek. A nővér először egy világi tanárnőt hívott, hogy nézze meg, mi történt. Azután persze másoknak is szólt, mind siettek hozzá, a doktor és a hittanár úr is. Délben mind a két orvos együtt jött. P. különböző gyakorlatokat végeztetett vele.

— Térdeljen le, álljon fel, húnyja be a szemét és forduljon meg a sarkán! stb.

J. mindent megtett. Dobási gyakorlatot is csinált, illetve golyót gurított.

A kezelőorvos szerint a baj oka ugyan nem szűnt meg a betegnél s azért a további tanulástól el is tiltotta, de amint személyesen az életrajz írója előtt ki is fejezte, a járási képesség ilymódon való hirtelen visszanyerése orvosilag megmagyarázhatatlan előtte. (A gyógyulás aktáiból.)

Hashártyagyulladásból hirtelen gyógyulás

Cs. J. Szegeden pünkösd előtti szombaton, június 4-én reggel megbetegedett, erős epehányása, utána hidegrázása és magas, 40—41 fokok láza volt. A betegség első rohama után volt nap, melyen a hidegrázás és epehányás kétszer is megismétlődött s ez így tartott június 21-ig. Ezen a napon is délelőtt még epét hányt és hidegrázása volt.

Az őt látogató apácafőnöknő úgy vélekedett, hogy pár nap alatt befejezi, hasonlóképp a kezelőorvos is. Mikor injekciót adott neki, úgy nyilatkozott, hogy „ez megint két napra kihúzza az életét s ha meggyógyul, az csak isteni csoda lesz”. Orvosságot a beteg nem vett be, csak kinint a láz ellen. Ideg- és szívgörccsök kínozták. Arca június 21-én délelőtt hullaszínű volt. Az orvos tanácsára már előbb ellátták a haldoklók szent-ségeivel.

Június 16-án hoztak neki ereklyét Mária Margittól és kilencedet kezdtek, melyet a beteg maga is végzett. Nővére az ereklyét a beteg szíve fölé tűzte s ez állandóan nála maradt, a beteg maga pedig megszakítás nélkül Mária Margithoz fohászkodott.

Június 21-én délben is hozzá imádkozott, utána ebédet kért, amit egész betegsége alatt nem tett, hiszen néha csak fél narancs vagy kis folyadék volt egésznapos tápláléka. Ebéd után kissé pihent, majd félóra mulva csodálkozó rokonai látára magától kijött az udvarra, nem is engedte, hogy megfogják, hanem egyedül végigjárt az udvaron, ő, aki azelőtt élni is alig tudott, sőt még aznap délelőtt sem tudott felülni

ágyában. Másnap már órákig fenn volt és rövid idő múlva már templomba is elment. Jelenleg teljesen egészséges. Az apácafőnöknő, aki közben távol volt lekigyakorlaton, július 9-én olyan jó színben találta, mint még soha.

A kezelőorvos a következő bizonyítványt adta ki az esetről: „Cs. J. 28 éves, Szeged, P...utca 34. sz. alatti lakos 1938 június 4-én súlyosan megbetegedett. Kifejezett hashártyagyulladás lépett fel nála, melyet, úgy látszott, vakbélátfűródás okozott. Fokozatosan aggasztóra váló állapota (már halotti igazolványt is ki akartam állítani) hirtelen, orvosilag csak egészen kivételes módon megmagyarázhatólag, gyógyulásba ment át”. (A gyógyulás aktáiból.)

A jó Istenben bízni kell

„A jó Isten mindent megad nekünk, bizalmunk szerint.” (Lisieuxi Szt. Teréz.)

Belgiumi szerzetesházból írja nekünk egy magyar teológus e történetet, mely megmutatja, miként neveli Mária Margit nővér Isten iránti bizalomra a lelkeket.

„Ebéd után a portához hívtak, hogy beszéljek egy osztrák fiatalemberrel, aki ott vár. Diák volt, Spanyolországban tanult néhány évig majd meg is telepedett ott, mint a bilbaói kollégium egyik világi tanára. A spanyolon kívül, mely második anyanyelve lett, igen szépen beszél franciául és angolul is. Így mikor a spanyol középiskolák számára előírták a német vagy angol nyelv kötelező tanítását, a santanderi egyetem őt bízta meg, hogy a leendő német és angol tanárokat előkészítse. Alig 24 éves korában már igen szép jövő előtt állott. De kitört a polgárháború s Bilbao és Santander, éppúgy, mint Irun és San Sebastian, az egész északi tengerövel s a vörösök mellé állott. A piaristák iskoláját felgyújtották s a páterek közül legylkolták, aki nem tudott idejében elmenekülni, vagy akit menekülés közben fogtak el. Ő maga egy piarista páterrel nyolc napig az egyik közeli városkában rejtőzött; kommunista újságot árúsítottak az utcán. Mégis felfedezték őket. Hogy a páterrel mi lett, nem tudni, őt elfogták s hosszas huzavona után 180 némettel együtt, akiket kikövezt a német követség, kiutasították. 15 kg-os csomagot vihetett magával, könyveit, bútorait felgyújtották. A német határig hivatalból szállították őket. Azonnal igyekezett visszatérni Spanyolországba, de nem sikerült. A németek, úgylátszik, nem bíztak benne, mert osztrák. Ott szeretne most lenni a nemzetiekkel, amikor elfoglalják a még vörös északi sávot, Bilbaót és Santandert, hogy azután munkába állhasson, hisz a rengeteg iskolásgyerekeknek alig lesz ott tanára. — Sok érdekes részletet mesélt még. Igen lelkes, bátor fiatalembernek látszott. Iratai is rendben voltak.

Mivel az volt a benyomásom, hogy aznap még nemigen ehetett, szerettem volna megkínálni valamivel. De sem a házgondnokot, sem a házfőnököt nem találtam. Ekkor Mária Margit nővérhez fordultam gondolatban, megígérve, hogy elmondom egyszer a boldoggáavatását kérő imát, ha ebédet szerez a fiatalembernek. Alig tettem meg az ígéretet, találkoztam P. Rektorral, aki szívesen engedélyezte, amit kértem. A szakács testvér, bár már 3 óra is elmúlt, igen jó ebédet adott. A fiatalember igen boldog volt, de nagyon keveset evett. Mikor kínál-tam, így felelt:

— Arra gondolok, hogy Spanyolországban mily sok embernek nem jutott ma meleg étel!

Azután a templomba vezettem, ahol imádkozott, én pedig megígértem magamban, hogy húsvétvasárnapig, azaz kb. két héten át mindennap elmondom az imát Mária Margit nővér boldoggáavatásáért, ha segít ennek a fiatalembernek valami szállást és útiköltséget szerezni. — Innen elvezettem őt két spanyol ismerőshöz, akik igen kedvesek voltak ugyan, de segíteni, sajnos, nem tudtak.

Végül nem tehettem mást, magához a házfőnökünkhöz fordultam, aki azonban úgy felelt, amint vártam, hiszen nem is tehetett mást:

— Sajnos, ismeretlen embert így nem segíthetünk.

Igaza volt: tudományos intézetet, mint a mienk, nem keverhet ilyen spanyol ügybe, amikor az összes határok nemzetközi ellenőrzés alatt állnak. Az itteni szocialisták igen kihasználhatnák ezt ellenünk. De adott nekem a házfőnök 10 frankot, szokása szerint enyit szokott adni a segélyre szorulóknak.

Amíg a P. Rektorral voltam, a fiatalember a kápolnában imádkozott.

Mikor megmondtam, hogy nem segíthetjük, leverten felelte:

— Ez volt az utolsó reményem, hogy visszatérhetek Spanyolországba.

De belátta, nincs mit tennie, visszamegy tehát Kölnbe s onnan Ausztriába. Biztattam, fogadja ezt el, mint Isten akaratát, mely mindig a legjobb. Igaz, hogy a szülei már nem élnek, rokonai sem ismerik, de bízzék Istenben. Ő megsegíti.

Szomorúan távozott, mert nagyon megszerette Spanyolországot és igen visszavágyott. A kapuban még megfordult, szépen megköszönte a szívességet s a jóindulatot s megkérdezte, mi a nevem, hogy írhasson esetleg.

Egy darab papírra akartam neki felírni, de a töltőtolla rosszul fogott, s míg ezzel bajlódtam, eszembe jutott valami s ezt írtam fel neki emlékül:

„Wer auf Gott vertraut, hat wohl gebaut.“ „Aki Istenben bíz, biztos alagra épít“ — és aláírtam. Megköszönte s megígérte, bízni fog Istenben minden nehézség közt is.

Szobámba menet ez jutott eszembe: No lám, kedves Mária Margit nővér, nem segítettél meg. Most mehet ez a szegény ember esőben a nagy bizonytalanságba, pénze is alig van. Így nem is kötelez az ígéretem, hogy elmondjam húsvétig az imát, s nem is fogom megtenni!

De a szobámba érve más elhatározásra jutottam: Ha nem is segített meg Mária Margit nővér, — mondtam magamban — az imát mégis elvégzem s így megmutatom ezzel, hogy mégis bízom közbenjárásában. — S így is tettem.

Egész este esett a szomorú, ólmos eső, mintha csak ősz lenne. Mikor nyugovóra tértem, Mária Margit nővér által ajánlottam Istennek a szenvedőket, betegeket, hajléktalanokat, bolygókat, bűnösöket — s ezt az ismeretlen, lelkes fiatal-embert is, akit Isten ma utamba vezérelt.

Két nap múlva örömtől sugárzó levél érkezik tőle. Leírja: jegyet váltott Németország irányába, de csak addig a belga állomásig, ameddig csekély pénzéből futott. A vasúti fülkében egy úr ült vele szemben, aki beszélni kezdett vele s kikérdezte. Elmondta tervét s azt is, hogy meghíusult. A jövőjét illetőleg azt mondta, hogy egészen bizonytalan, de ő bízik Istenben. Utitársa erre elmosolyodott. Én pedig — fűzi hozzá — azt gondoltam, ez is hitetlen, bizonyára azért nevet azon, hogy Istenben bízom. Pepinster állomásnál az útitársa leszállt. Búcsúzás-kor így szólt hozzám: Tartson ki tervében s térjen vissza Spanyolországba! — s átadott neki egy borítékot. Ebben 200 frank volt s egy papírlap. A papiroson ez állt: „Celui qui confie en Dieu, réussit toujours. — Aki Istenben bízik, mindig sikert ér”.

A fiatalember azt írja nekem, hogy mikor ezt elolvasta, szinte megijedt, anyira érezte a természetfeletti beavatkozást sorsába! Ez tartalmilag ugyanaz a szó volt, melyet én írtam fel neki! Kihajolt az ablakon, hogy megköszönje útitársának, de az már eltűnt az esti ködben. Ő pedig boldogan irányt változtatott és Párizsba utazott, hogy onnan Spanyolországba térjen. A „szerencsés véletlenek” e láncolatát, melyek úgy megerősítették a fiatalembert Isten iránti bizalmában, Mária Margit nővér égi közbenjárásának tulajdonítom.” (Louvain, 1937 március 20.)

A kakukkmadár

Egészen különös szerepet játszott Mária Margit életében a kakukkmadár. Mikor első fogadalma előtt lelkigyakorlat alatt a kertben tartózkodott, sokszor hallotta hangját. Megtetszett neki, hogy mindig ugyanazt kiáltja. Arra figyelmeztette, hogyan kell neki is mindig ugyanazt a szeretetet tanúsítania az Úr Jézus iránt, szent akarátának elfogadásában minden pillanatban. Mintegy szokásává lett azután, hogy köszönésül a kakukkmadár hangját utánozta, akkor is, ha a kertben a kápolna vagy főnöknője ablaka alatt elhaladt. Még életének

utolsó reggelén is halk hangon e szóval üdvözölte főnöknőjét, hogy neki örömet szerezzen.

Ez a vonás életében megtetszett később egy thurnfeldi nővérnek, aki erről hallott. Beteg volt és egy szanatóriumban mindig a szobában kellett feküdnie. Így csak akkor volt miséje, ha a betegek részére a szabadban tartották. Megtörtént egy alkalommal, hogy épp Úrnapján erre semmi kilátás sem volt, mert egész éjjel, sőt még reggel is csak úgy szakadt az eső. Az ápoló nővér tehát ezt mondta a betegnek:

— Ma lehetetlen misét mondani a szabadban.

— Én pedig mégis akarok ma misét hallgatni — válaszolta a beteg és bizalommal a „kicsiké”-hez fordult.

S íme, rövid idő múlva a felhők oszladozni kezdtek, a nap kisütött, és az ápolónővér futva jött hozzá jelenteni:

— Tehát ön végett mégis kell ma misének lenni!

Elég sokáig tartott, míg mindent elrendeztek, s így a nap felszáríthatta a földet. A mise alatt a nővér állandóan hallotta a kakukk hangját, mise után pedig egy pap megjegyezte előtte:

— Nem hallotta, hogy kiáltott a madár egész mise alatt?

LEGÚJABB IMAMEGHALLGATÁSOK

Gyógyulások

V. A.-né férjével együtt Horgoson (Bács megye) lakik. Férjének ott hentesüzlete van. V.-né 1941 április havában kocsin ment be a közeli Magyarkanizsára, hogy ott ügyeit elintézzé. Útközben szerencsétlenség érte, a kocsí felborult és V.-né oly szerencsétlenül esett, hogy balkezét a csuklóban eltörte. A törött csont ugyan orvosi kezelés mellett rendes úton összeforrt, de a kézfej, valószínűleg ideg- és véredényzúródás következtében erősen feldagadt és ebben az állapotban is maradt két hónapon keresztül, minden orvosi kezelés ellenére. Hozzájárult még, hogy az ujjak is teljesen hajlíthatatlanok voltak és erős fájdalmak jelentkeztek éjjel-nappal.

Ily állapotban ment be V.-né június 23-án is kezelőorvosához Magyarkanizsára és elpanaszolta neki, hogy már nem bírja ki tovább a fájdalmakat, nem tud aludni s ez végleg legyengíti. Segítsen rajta, ha tud vagy engedje meg, hogy Budapestre menjen, talán ott tudnak rajta segíteni. Orvosa beleegyezett, hogy Budapestre menjen.

Ezzel a gondolattal tért haza V.-né az esti vonattal Horgosra. Itt fia eléje szaladt és azt mondta neki: „Anyám, bízzál, én meggyógyítlak. Apácanővéred ma ereklyét küldött Mária Margittól s kér, végezzünk kilencedet, s biztosít, hogy meg fogsz gyógyulni. Kösd az ereklyét csuklódra s bízzál Istenben!”

V.-né megfogadta a tanácsot, csuklójára kötötte az ereklyét és pihenőre tért. Reggel férje azzal költötte, hogy keljen fel, már öt óra van. „Öt óra?” — kérdezte V.-né. — „Dehogy, hiszen épp most aludtam el.” Annyira szokatlan volt neki, hogy ő egy egész éjszakát végigaludjon. „De bizony annyi van” — válaszolta neki férje. „Hát akkor felkelek” — mondotta az asszony. Alighogy felkelt, ámulva mutatja: „Nézd csak, tudom mozgatni ujjaimat. Meg tudom kötni fejkendőmet.” Eddig csak egy lány öltöztette, mert kezét egyáltalán nem tudta használni. Most felöltözködött, megfésülködött egyedül, segítség nélkül. Minden eltűnt: dagadás, merevség, fájdalom, Mária Margit csodával segített. V.-né még aznap újra felkereste kezelőorvosát, aki a teljes gyógyulást megállapította. V.-né gyógyulásáért hálából három szentmisét szolgáltatott.

Ime az orvosi bizonyítvány a gyógyulásról:

„Igazolom, hogy V. A.-né balkarján a kézfej csuklójában szerencsétlenség következtében törést szenvedett. Kéthónapi kezelés után is, 1941 június 23-án az orvosi vizsgálat alkalmával az egész kézfej erősen dagadt, az ujjak pedig hajlíthatatlanok voltak és nagy fájdalmakat érzett állandóan éjjel-nappal. Még ugyanaznapról másnapra virradó reggelre, környezetének tanúsága szerint gyógyszerrel nem használva, csupán Bogner Mária Margit nővér ereklýjét kötve a csuklójára, jótékony álmom után a fájdalom és a daganat teljesen eltűnt, az ujjak visszanyerték rugalmasságukat. A beteget megvizsgálva, a teljes gyógyulást megállapítottam. Magyarkanizsa, 1941. évi július hó 3-án. Dr. K. A.”

*

Örömmel közlöm, hogy Isten szolgálója, Bogner Mária Margit hathatós pártfogását és segítségét én is tapasztaltam kisleányomnál, mint azt az orvosi bizonyítvány is igazolja.

Ez év augusztus 9-én leánykám, aki akkor 6 hónapos volt, gennyes mandulagyulladásban megbetegedett. 12-én már középfülgyulladásra fejlődött. Reggel jött az orvos, ismét megvizsgálta a fület s megállapítása az volt, hogy szükséges az operálás, fel kell szúrni a dobhártyát, mégpedig sürgősen. — Megadta egy fülspecialista címét, akit telefonon hívtunk. Délután 1 órára mondta jövetelét, hogy végrehajtsa a műtétet, ha ő is szükségesnek látja. — El voltam keseredve, mert féltem, hogy nem sikerül az operálás. Hirtelen jött a gondolat, hogy kérjem Bogner Mária Margit segítségét, de ebben a pillanatban már erősen is hittem s meggyőződésemmé vált, hogy nem lesz szükség az orvosi beavatkozásra. — Ezzel a meggyőződéses bizalommal térdeltem leánykám ágyához s bár a láz 40 fokra. Szívzorongva vártam az orvost s mikor megjött, megvizsgálta mégegyszer a kicsit, csodálkozva tapasztalta, hogy lázmentes s az operációra nincs szükség. Előtte érhetetlen volt ez a változás, de én tudtam, hogy mi okozta. Nem tudtam hálát adni, csak egy szívből jövő köszönő szó hagyta el ajkamat s mérhetetlen szeretet költözött szívembe a kis „Margit” iránt. Szeretetemtől indítva október 26-án elmentem sírjához. Isten dicsőségére és az ő megdicsőítésére kérem, szíveskedjék kisleányom csodás gyógyulását tudomásul venni. Maradjunk mindnyájan a „kis Margit” szeretetében. (Budapest, 1941 november 25-én. Cs. J.-né.)

Orvosi bizonyítvány: Ezennel igazolom, hogy Cs. Marika (lakik VIII., Rákóczi-út 7.) augusztus hó 9-én gennyes mandulalobban megbetegedett. Augusztus 12-én gennyes középfül-

gyulladással komplikálódott, 40 fokos láza volt — szükségesnek tartottam, hogy fülorvos szűrje föl dobhártyáját. Mire augusztus 12-én délben a fülorvos megjelent, a láz csökkent és a fül Dobhártya átszúrása feleslegessé vált. Augusztus hó 15-én Cs. Marika teljesen meggyógyult.

(Budapest, 1941 október 21-én. Dr. G. M. gyermekorvos.)

*

1941 március hó 24-én teljes erővel kitört rajtam a kétoldali szövődmenyes tüdőgyulladás. Három napig a digitalis szedése miatt semmi étel vagy orvosság sem maradt meg a gyomromban. Kezelőorvosom is aggályoskodott — ha abba-hagyom a digitalis szedését, akkor a beállható szívgyengeséggel lehet majd baj —, ha pedig tovább szedem a digitalist, akkor semmi étel vagy orvosság nem marad meg s ebből is baj lehet! Mégis a digitalis beszüntetése mellett döntött.

Feleségem azonban az első napi szünetelés után este, a nálunk levő kis Etus ereklyéjével, melyet húgom, a kis Etus tanítónénije, Maca néni adott nekünk, gyomromra többször keresztet vont, majd egy rózsafüzért imádkoztunk el.

Éjfélkor felébredtem és elmondtam feleségemnek, hogy álmomban tisztán láttam, amint a kis Etus apácaruhában az ágyam szélén ült s hallottam, amikor feleségem kérdésére, hogy mit akar, mit csinál itt, azt felelte: „Ellapátolom a betegséget.”

Másnap reggel bevettem a digitalist és az orvos legnagyobb csodálatára közöltük, hogy minden megmarad a gyomromban, mind az orvosság, mind az ételek is. Két nappal később a krízisen is könnyen, szerencsésen estem át. A krízis elmúltával azonban egy napra rá súlyos szívgyengeség állott be. Kezelőorvosom délelőtt, délután hosszasan ült ágyamnál, amíg itthon volt, de rövidesen behívták katonának... Egyik napon jobb térdizületemben erős fájást éreztem. Térdem megdagadt, a lábamra lépni alig bírtam, lábam a térdben nem hajlott. Mivel a fájás állandóan fokozódott, másnap reggel megtáviratoztuk a pécsi katonai kórházba a már ottlevő kezelőorvos barátomnak a tüneteket, aki ezt megbeszélve az ottani orvosokkal, estefelé felhívott bennünket telefonon és bement a kívánt orvosságokat és megadta a megfelelő utasításokat is.

Feleségem azonban, mivel látta, hogy fájdalmaim mind nagyobbak lesznek, már a délután folyamán dagadt térdemre a már említett ereklyével többször keresztet vont és hosszasan imádkoztunk, majd én egy kissé elaludtam. Álmomban ismét Etust láttam ágyam szélén, amint mondja: „Már meggyógyult, minek fekszik, hisz semmi baja sincs.” Mire a lovas a szomszéd faluból az orvosságokkal megjött, én már fölébredtem és feleségemnek, valamint az egész háznépnek legőszintébb ámulatára teljesen egészséges voltam, a térdemen alig-alig lehetett nyomát találni a daganatnak és én egész könnyedén

tudtam járni, a küldött orvosságokra pedig, hál' Istennek már nem is volt szükség!

Minkét esetben történt csodálatos gyógyulásumat a jó Isten kegyelme folytán a mi kis Bogner Etusunknak, Mária Margit nővérnek köszönhetem, amit bármikor eskü alatt is merek vallani.

(Erdőcsokonya, 1942 január hó 8-án. S. E.)

*

L. Gy.-né méhrákban szenvedett, a rák elleni rádiumkezeléstől a végbél át volt lyukadva. Rettenetes fájdalmai voltak. A városi kórházba nem akarták felvenni, mert gyógyíthatatlan. A kezelőorvos csak három-négy hónapot adott a betegnek. „Csak fájdalomcsillapítót adhatok” — mondotta.

A beteget nővére ápolta és kilencedet kezdett vele Mária Margit nővére. Mikor már a kilenced végén voltak, monddta nővére: „Holnap keresztet rajzolok én is a fájó, beteg részre az erekljével”. De aztán gondolkoztak azon, hogyan, hiszen oda nem is lehet féjni az erekljével. Az esti imádság után azt monddta a beteg nővére: „Ha ma éjjel Etusról álmodol, meggyógyulsz”. De ezt nyomban megbánta, mert arra gondolt, ha a beteg nem álmodik róla, akkor minden reménye elveszett. Kérte Mária Margitot, most segítsen Maca néni kedvéért, aki a beteg rokona volt.

Épp május 12-e volt, Mária Margit halálának előestéje. Éjjel a betegnek éber állapotban megjelent Mária Margit, még a suhogást is hallotta, amint a nővér ágyához lépett s érezte a hideg érintést, amint őt a beteg helyen háromszor keresztalakban érintette ezekkel a szavakkal: „Itt, itt, itt!”

Reggel, mikor a kilencedet befejezték, nővére pontosan ott érintette a beteget, ahol Mária Margit mutatta, de csak a levegőben; mire az ereklje kiesett kezéből s épp oda, a beteg helyre. Még azon a napon megszűnt a fájdalom és a beteg napról-napra jobban lett. Mikor egy évre rá a beteg felment Budapestre kezelőorvosához, ez a vizsgálat után azt monddta: „A régi méhbajnak semmi nyoma, csak a végbélt kell operálni”. A fájdalom épp május 13-án szűnt meg és a beteg előtte még fájdalomcsillapítót sem szedett, semmi további orvosi kezelésben nem részesült. A fájdalom a mai napig sem tért vissza.

*

Rendkívüli gyóntatónk ajánlatára, jóságos tisztelendő Főnöknőnk megszerezte nekünk Bogner Mária Margit nővér életét és azt közösen olvastuk. Rám semmiféle hatást nem gyakorolt, meg is jegyeztem, hogy én mégis csak kis Terézkét tiszteltem és cseppet sem igyekeztem őt megszeretni. Nem is hittem volna, hogy rövid két hét alatt nemes bosszút fog érte állani.

Körülbelül 2—3 hétre rá súlyosan megbetegedtem. Már amúgy is két éve tbc. agyhártyagyulladás kaptam. Erős fejfájások, látási zavarok léptek fel. Fájdalmam oly heves és rettenetes volt, hogy az injekciók és más fájdalomcsillapítók ellenére sem bírtam ki jajszó nélkül. Ehhez járult még nagyfokú szédülés. Gyomrom még a tiszta vizet sem tűrte meg, állapotom minden percben rosszabb lett. Professzor, tanárság, orvosok tehetetlenül álltak ágyam mellett, nem tudtak rajtam segíteni. A haláltól nem féltem s elfogadtam már jóelőre a jó Isten kezéből. 1939 január 17-én állapotom válságossá vált és menthetetlen voltam, éreztem magam is, hogy nem sokáig bírom, de lelkem nyugodt volt és vártam isteni Jegyesemet. Este félhatkor megkaptam a szentkenetet és megújítottam a szent fogadalmakat, — illetve — a jó tisztelendő Nővérünk mondta el, én csak lélekben követtem, mert igen gyenge voltam. Hosszú, nehéz éjszakát átgötrődve, reggel elhozták az Úr Jézust, hogy lelkem megerősödjék. Jó tisztelendő Nővérünk látva az emberi tehetetlenséget, Istenhez folyamodott és elhozta a kedves Margit nővér erekljét és azt egy kendő segítségével beteg fejemre kötötte, kérve, hogy imádkozzam hozzá. Megvallom, egy parányi bizalmat sem éreztem Margit nővérhez és igen nehezemre esett egészségemért imádkozni. Erre jóságos Főnöknőm megnyugtatót, hogy a kedves nővérek és mások is már közösen kezdtek kilencedet, csak az erekljét hagyjam a fájós részen. Én, bár különbözősen, hagytam — és íme, a mindenható Isten meghallgatta a kedves Bogner M. Margit nővér közbenjárásával imánkat, mert egyik óráról a másikra jobban lettem, látásom tisztult, szédülésem megszűnt, fagyalltal etettek és a gyomrom tűrte. Másnap már vígan fogadtam az orvosokat, akik a halálom felől érdeklődtek. Amint a szentkilenced véget ért, én bár gyenge voltam, mégis kint ültem a karosszékekben. Minden nehézség nélkül fogyasztottam az erősebb ételeket, olvastattam és kedélyesen üdvözöltem kedves nővértársaimat, akik eljöttek meggyőződni a valóról, s köszöntem a buzgó imát. Azután kedvesen jegyezték meg, hogy most már igazán szeressem ám Bogner Mária Margit nővért. Természetesen nemcsak szerettem, hanem kértem, legyen ezentúl a lelkem édes nővérkéje, szeressük egymást. Kezemnél fogva vezessen azon az úton, melyen leghamarabb érek oda, ahol ő van. Lelkem mélyén érzem, hogy kérésemet meghallgatta és vigyázni is fog rám, hogy méltó kis hűgocskája legyek.

Hálámat iránta azzal tanusítom, hogy erényeit követni és életét másokkal is ismertetni fogom...

Azóta, hála Istennek, egészségesnek érzem magam és dolgozom a jó Isten dicsőségére.

(Pécs, 1941 június 26.)

*

Kezdem 1942 . . . délelőttjével, mikor a „Margit” nővérről tartott előadás után nagyon fájt a szívem és a lelkem, hogy ime, én már pontosan negyven éves vagyok és még mindig sehol sem vagyok a lelkiekben. Egész nap oly nyomasztólag hatott reám, hogy alig tudtam felülemelkedni, de most az egyszer mégis sikerült felülmáradni s végül is szövetségre léptem „Margit” nővérrrel, hogy fogadjon el testvérének és legyen segítségemre a lelkiekben, hogy tovább már ilyen tudatos, könnyelmű lanyhaságban ne éljek, mert ilyenkor nemcsak a jelen perceit veszítem el, hanem a multban lerakott kicsiből is kopik le mindig valami, úgy érzem, s még a jövőre is gyöngítem magam. Én nem a küzdelemtől akarom magam mentesíteni, hanem csak azt, hogy ne tegyem le a fegyvert, s ne szolgáltatam ki magam az ellenségnek. Tehát, hogy a hátralévő éveimben tudatosan, megfontoltan ne bántsam meg a jó Istent bocsánatos bűnnel. Ha elfogad testvérének és segítségemre lesz, kértém bizonyítsa be azzal, hogy meggyógyítja beteg derekamat.

Ugyanis a derekam 1940 április 7-től kezdve fáj. Térdelni azóta igen keveset térdeltem, csak ami igazán szükséges volt. Reggeli időben volt a legnehezebb. Ha elmélkedés alatt álltam vagy ültem egyhelyben, mindig csak fájt. A szentmisét mindig végigültem. Csak épp Úrfelmutatás alatt térdeltem s onnan kezdve szentáldozásig, úgy, hogy az ülőlaphoz támaszkodtam, de az is csak kínlódás volt. Viszont már a szentáldozáshoz menve se előtte, se utána nem hajtottam térdet, csak úgy térdeltem a rácshoz, mert olyankor már nem voltam képes meghajtani magam nemcsak derékban, hanem még a fejem sem, mintha megmeredt volna a derekam és el akarna törni. A fájdalom persze megmaradt egész nap, például lépcsőn feljövet. Napközben aztán menekültem is minden térdhajtástól, mert az mindig fájdalommal járt, csak ha elkerülhetetlen volt, akkor is óvatosan vagy pedig önmeztagadásból.

Mikor ez föllépett nálam, szóltam a betegápolónak, szedtem egy ideig valamilyen tablettát, kétfajtát egymásután, egyik sem használt. Szóltak az orvosnak, vizsgálták a vesét, nem attól van-e a fájdalom, de annak nem volt semmi baja. Akkor mondta az orvos, már kétszer is, hogy iszap kellene. De én többet nem beszéltem róla. Külsőleg fegyelmezni tudom magam, hogy örömet, bánatomat vagy véleményemet bizonyos dolgokról nemigen nyilvánítom. Így voltam a derékfájással is, viseltem, ha egyszer viselnem kellett, hiába jajgatok és panaszkodok, azzal nem szűnik meg. Az elmúlt télen és az idén is több mint egy hónapja már gumitermoforba téve, forró vízben feküdtem egész éjjel. Nappal nem feküdtem miatta egyszer sem, pedig fekvésnél soha nem éreztem fájdalmat. A napközi fájdalom már nem is volt olyan erős, csak a térdelést nem bírtam.

Most... hétfőn éjjelre hálóruhámra tűztem az erekljét, reggel megjött a válasz a fenti kérésemre, mert a derekam azóta egyáltalán nem fáj. Minden fájdalom teljesen megszűnt. Pedig akkor reggel mindjárt végigtérdeltem az első szentmisét, amit eddig bármilyen erőlködés árán sem tudtam volna megtenni, szentáldozás előtt és után egész könnyedén hajtottam térdet mind a kettővel s meghajtottam magam. Félóra múlva kezdődött a második szentmise, azt is teljesen végigtérdeltem fönt a kóruson, pedig ott különben nem valami kényelmes a térdelés a lenti padokhoz viszonyítva. Háromnegyed óra múlva mentünk negyedórai szentségimádáshoz, azután a rácsnál térdelve elvégeztem a vesperást, rózsafüzért, keresztutat, szintén térdelve, tehát öt perc híján egy órát térdeltem ismét. Negyedóra múlva térdelve ebédeltem, pedig most már ezt a bűnbánati gyakorlatot nem szoktam végezni. Azután ismét negyedórai szentséglátogatás, majd később az esti ima, amit teljesen szabadon térdelve végeztem. S napközben minden fájdalomérzet nélkül, bármikor egész könnyedén hajtottam térdet, még este is, mintha az lett volna aznap az első. Egészen jólesett s a második emeletre is feljöttem minden alkalommal úgy, hogy semmit sem éreztem. Azóta ez a térdelés, ahogy itt leírtam, mindennap megismétlődik, mikor imádkozom, s nincs semmi fájdalom, pedig a forróvizet sem használom, habár az nem is használt. Januártól kezdve minden csütörtök éjjel voltam szentségimádásnál, így most is, és pedig előtte 11 óráig dolgoztam, és 11—12 óráig ott térdeltem a rács előtt, szintén minden fájdalom nélkül. Ez igaz. Bármint is történt, de hogy a derekam nem fáj, az biztos; pedig fájdalmat képzelni, mikor nincs, vagy nem képzelni, mikor van, ahhoz nem értek.

Most már csak egy van hátra az én részemről: igazán és komolyan jónak lenni, vagyis törekedni. Ezt már meg is kezdtem vagy inkább folytatom. Mikor az eget így közel érzi magához valaki, mint most én ezzel az esettel kapcsolatban, s hogy ez mit vált ki a lélekből, azt leírni nem lehet. Azt tudja bizonyára az a halasi meg horgosi asszony, mert az én fájdalommal hirtelen elmúlása nekem épp oly nagyot jelent és értékes, mint azoknak az asszonyoknak az ő meggyógyulásuk. Olyan messze van az ég és most mégis olyan közel, hogy az én kérésem meghallgatásra talált.

(1942.)

*

Péterrévén voltam látogatóban. A sógornőmnek egy húga halálos betegen feküdt. Az orvos azt mondotta, hogy ő már nem tud rajta segíteni, mert teljesen vértelen és nem eszik, nem mozdul benne semmi, így nem tudja meggyógyítani. Kérdeztek tőlem, mit tehetnének az egészsége visszaállítása céljából, mert nagyon szeretnék meggyógyítani. Három kisgyermeknek az édesanyja! Hat hete már, hogy ágyban fekvő beteg.

Nem bír enni, a lába dagadt. Már azt hiszik, hogy az utolsóban van, de nem akarják, hogy meghaljon. Azt ajánlottam nekik, hogy szerezzenek Bogner Mária Margit-ereklyét. Tovább nem vesztgeltek, hanem rögtön elmentek a zárdába. Ott nem volt. Elmentek a plébániára. Ott kaptak szent ereklyét a hajából. Amint hazaértek vele, rögtön a betegnek a mellére kötötték. Mondottam nekik, hogy kilenc napig imádkozzák ugyanazokat az imákat. Feladtam nekik öt Miatyánkot, öt Udvözlégyet, egy Hiszekegyet és a szegény lelkekért egy Miatyánkot és egy Udvözlégyet s a végén gyónni és áldozni... Megígérték.

Amint az első imát elvégezték, a beteg már mosolygott s enni kért, nézik a lábakat, már le vannak lappadva. Vigan fekszik az ágyban. Estefelé odamentem testvéreimmel meglátogatni. Nagyon kedves és barátságos volt... A lába még nagyon lázas volt, tettem rá hideg borogatást, talán egy percig volt rajta, már kért, hogy vegyem le, mert már úgy érzi, nem ég... Levettem a vizes ruhát s tényleg nem volt lázas. Jó félóráig ott voltunk s folytonosan beszélgetett velem és nem fáradt el... Míg máskor nem bírta a látogatókat, mert nagyon elfárasztotta. Ez idő alatt is megivott egy fél csésze tejet. Befejeződött a kilencnapos ájzatosság, a beteg már talpon volt... Nincs semmi baja, hála a jó Istennek! Fönn van, eszik rendesen, csak még pihenni kell neki a hatheti nagy betegség után.

(1942 január 4—12. M. A.)

*

Szomorú őszi délután volt. Az égen tornyosuló sötét felhők szinte kísértetiesé tették a vidéket, ahol csak menekülő embereket lehetett látni, amint sietve igyekeznek fedél alá a közeledő vihar elől.

A szőlők között egy fiatalember sietett kunyhója felé, hogy kötelességszerűen örködjék a dús termés felett, míg azoknak gazdái otthon nyugodtan végzik dolgukat.

Gyanús zajra abba az irányba sietett, ahonnan a neszt hallotta s annak közelébe érve egy kétes alakot pillantott meg, amint telt kosárral igyekezett a lopott szőlőt magával vinni. Kötelességéhez híven el akarta tőle venni a lopott szőlőt és felszólította annak átadására. A tolvaj felé közeledve fegyverdörrenés hangzott bele a sötét éjszakába és a fiatalember átlőtt hassal terült el a szőlőtőkék között s csak a közelben levő emberek segítségével juthatott el nehéz sebével a kórházba.

A műtét, melyet rajta azonnal végrehajtottak, két teljes óra hosszáig tartott. A műtétet végző főorvos kijelentette, hogy a beteg meggyógyulása isteni csoda lesz. Állapota egyre rosszabbodott és a halálát várta mindenki, annál is inkább, mert hashártyagyulladás is fellépett.

Az ápolónővérek Bogner Mária Margithoz fordultak. Nem csalódtak. A segítség hosszú imáik után megérkezett s rövid idő múltán a fiú jobban kezdte magát érezni és hálátelt szívvel sóhajtott fel: „Köszönet Bogner Mária Margit nővérnek”. A javulás annál feltűnőbb volt, mert a beteg beleit tizenhárom helyen kellett összevarni.

(1942 január.)

*

November 26-án súlyos, kivérzett állapotban szállítottak a kórházba egy asszonyt, akibe férje ittas állapotban kést szúrt. Azonnal műtétet hajtottak rajta végre, miközben megállapították, hogy a kés a szív jobb kamrájába hatolt. Tanácstalanul nézték egymást az orvosok, annál is inkább, mert a beteg eszméletlen és pulzus nélküli állapotban volt. Az igazgató-főorvos megpróbálta összevarni a szívsebet, de azzal a gondolattal, hogy a beteg élete menthetetlen.

A beteget sikerült reggelre eszméletre téríteni annyira, hogy az ápolónővér elő tudta készíteni a szentségek felvételére. Közben adott a betegnek Bogner Mária Margit-ereklyét és imát. A beteg állapota egyre súlyosbodott, láza állandóan 40 fok volt, amit még súlyosbított a gyakori szívgörcs és a fellépő tüdőgyulladás. Az operáló igazgató-főorvos úr kihívott hozzá egy tüdőspecialistát, aki szintén menthetetlennek tartotta állapotát. A főorvos úr református létére szentmisét mondatott, az ápolónővérek pedig buzgó imával kérték Bogner Mária Margitot. Ez időtől kezdve a gyakori szívrohamok elmúltak, a láz lassan lement és a beteg állapota egyre javult. Az orvosok messze vidékről jöttek a beteget megnézni, mert még ilyen műtétet s különösen ilyen életbenmaradást sohasem láttak.

A beteg forró könnyek között mondott köszönetet Bogner Mária Margitnak a csodás gyógyulásért és január 30-án saját lábán hagyta el a kórházat.

(1942 január.)

*

1939 májusában történt, hogy kedves ismerőseimet, dr. K. L-t és feleségét súlyos higanymérgezéssel a Siesta-szanatóriumba szállították. Az orvosok rövid kísérletezés után lemondtak róluk és ezt a szomorú eredményt kiméletesen közölték is a legközelebbi hozzátartozókkal. A konziliumra hívott tanárok, Bakay és Korányi ugyanúgy nyilatkoztak, mint a kezelőorvosok, Merényi, a Siesta-szanatórium főorvosa és Táillyai-Róth Miklós dr. főorvos és már csak fájdalomcsillapítókat rendeltek nekik, hogy szenvedéseik enyhüljenek.

Ezekben a súlyos napokban megjelent nálam öreg, hűség- és érdeklődő mosónőm, ifj. özv. G. Istvánné, aki akkor már nem dolgozott nálam, de időnkint meglátogatott és két kis erek-

lyét hozott, két ruhafoszlányt Bogner Mária Margit visitációs nővér ruhájából és fátyolából. Ha bízom, mondotta, ennek a kis apácának közbenjárásában, akit az ottani nép máris szentként tisztel, bizonyára segítségemre lesz súlyos helyzetemben. Abban a pillanatban súlyosan sérült barátaim jutottak eszembe. Megvallom, hogy abban az időben engem még nem fűzött mélyebb barátság a szerencsétlenül járt házaspárhoz, úgyhogy azt éreztem, nem belőlem indul ki az a mély érdeklődés, az a lázas tevékenység, mely erőt vett rajtam. Az volt határozott érzésem, hogy valaki mellém állt, irányít és nem hagy nyugodni.

Kirohantam a szanatóriumba, — egy csütörtöki napon volt. Ott kétségbeesett hangulat fogadott; a rokonok, anya, nővér, sógornő ott sírtak a betegszoba előtt. Az asszony volt az elesettebb. Kértem, hogy engedjenek be hozzá. Rendkívül gyenge volt, állandóan sírt, félt a haláltól. Az egyik kis ereklyémet párnája alá csúsztattam és megmondtam neki, hogy meg fog gyógyulni, mert ezentúl külön őrangyala van és elmondtam, ki Bogner Mária Margit. Úgy éreztem, megnyugodott kissé, különösen, amikor megmondtam neki, hogy a jó Isten nem hagyja el, mert még kötelezettségei vannak itt a földön, hisz ő neveli nővére gyermekeit.

De a szombat nagyon kritikus nap volt. Kihívtak többek közt engem is, hogy T-ka — ez barátnőm becéző neve — búcsúzni akar tőlem. Nem ijedtem meg, kimentem hozzá és a sok síró, szomorú ember közt én voltam csak vidám. Szinte haragudtam magamra, de nem tehettem ellene semmit és ez az én vidámságom megdöbbsentette barátnőmet és még morfiumlázában is átvette az én bizakodásomat, a jó Istenbe és Mária Margitba vetett hitemet, úgy, hogy nem búcsúztunk egymástól.

A vasárnap is borzasztó kínok közt telt el és amikor a szanatóriumból távoztam, Tállyai-Róth Miklós dr., az egyik kezelőorvos kijelentette, hogy sajnos már csak napok vagy órák vannak hátra, mert *ebből a mérgezésből még senki sem menekült meg*. A higany ugyanis nem távozik a testből és ahol felbukkan, roncslásokat okoz. Tehát bármilyen fájdalmas is a hozzátartozók számára, kívánatos volna mindkettő gyors megváltása.

Nem akartam az orvossal vitatkozni, hisz a konzílium eredménye is ez volt; elbúcsúztam és elrohantam a legközelebbi templomba. Abban az időpontban üres és csendes volt a templom, senki sem volt ott és mégis úgy éreztem, hogy valaki mellettem jár. Leborultam és úgy imádkoztam, keservesen sírva, mint életemben soha senkiért, önmagamért is beleértve. Megfogadtam, hogy vallásos életet fogok élni, minden vasárnap templomba megyek, türelmes és jó leszek az emberekhez és még sok mást. Utána boldogság és nyugalom szállt meg.

Hétfőn kaptam az első jó hírt. A beteg táplálkozni kezdett. Ez az eredmény H. I. dr.-nak volt részben köszönhető, aki megkérte kollégáit, hogy ha már úgysem kezelik a beteget és lemondtak róla, hagyják abba a fájdalomcsillapítók adagolását is és mindenféle külső beavatkozást, hátha a szervezet mégis próbál magán segíteni. De még ez az orvos is elismerte, hogy a jó Isten segített.

És tényleg megtörtént a „csoda”. Ugyanennek a hétnek csütörtökén a betegeket már kivitték a kertbe és attól kezdve rohamosan javult az állapotuk. Most, két év elmúltával, bátran mondhatom, hogy Isten csodát tett és ez Mária Margitnak köszönhető. Szívből kívánom, hogy ez az eset közelebb hozza őt boldoggáavatásához. B. L.-né. Budapest, 1941 augusztus 21.

*

Az 1938. év március 18-án erősen lázas betegségbe estem. A házi orvosom influenzát állapított meg és lázcsillapítót adott. Dacára az orvosság pontos beszedésének, a láz nem engedett, étvágyamat teljesen elvesztettem és egy hét alatt 6 kg-ot fogytam. Tekintettel a 16 éves cukorbetegsége, házi orvosom és a belgyógyász tanár vizsgálatára, aki időközben megvizsgált, március 25-én az Irgalmasrend budapesti kórházába helyezett családom, ahol alapos belgyógyászati és bakteriológiai vizsgálat a cukorbetegsége mellett vesegennyesedést és vesemedence-gyulladást állapított meg, amely szövődményes influenzából ered. Komplikált betegséget a beteg vesemedencében talált vírusos tífusz bacillus telepek okozták. A 16 éves cukorbetegségem folytán amúgy is megviselt szervezetemet a már hetek óta tartó 40 fokos láz annyira megtörte, hogy vércukrom 460 ezrelékre emelkedett. Bár ugyanakkor napi 160 egység insulint kaptam, mégis a testsúlyom az eredeti 78 kg-ról lefogyott 62 kg-ra. Az állandó vesegennyesedés miatt a tanárok a jobb vese eltávolítását javasolták, amit azonban házi orvosom a borzasztóan legyengült állapotom és a 16 éves cukorbetegségem miatt a legérélyesebben ellenzett és kérte feleségemet, hogy az operációhoz ne adja meg beleegyezését.

Ez volt az állapotom, midőn április 9-én Bogner Mária Margit visitációs nővér ruhadarabka erekléjével ajándékoztak meg, amelynek birtokában a legnagyobb lázban napi egy órát imádkoztam és Bogner Mária Margit útján kértem a jó Istent, hogy gyógyítson meg és adjon vissza ismét családomnak.

Az imák megkezdése után a lázam lényegesen csökkent, április 11-én a vércukrom már csak 216 ezrelék volt. Ezután lázam egészen megszűnt, testsúlyomban némi gyarapodás állott be és április hó 19-én napi 100 egység insulinnal alkalmazásával a kórházat 70 kg testsúllyal, mindkét vesével elhagytam. Augusztus végéig még betegszabadságon voltam. Hála a jó

Istennek, Bogner Mária Margit visitációs nővér közbenjárására 1938 szeptember 1-től nehéz, felelősségteljes hivatalomat ismét ellátom, sokszor még nehezebb körülmények között, mint annakelőtte, testsúlyom ma 80—82 kg és kellő diéta mellett jó testi erővel bírok.

Hála a jó Istennek szeretetéért és jóságáért.
1941 április 21-én. B. G.

*

1940. év augusztus vége felé rendkívül súlyos állapotban szállították a makói kórházba egy tizenhat éves leányt, akinek a kendergyárban a gép kitépte a karját. A baleset helyéről először a gyulai kórházba szállították, de pár napi kezelés után kiadták a szüleinek, hogy állapota menthetetlen. Esméletlen állapotban hazaszállították és két nap múlva a beteg kezdett mozogni. A szülők felhasználták az időt és autóval gyorsan leszállították a makói kórházba. Állapota annál súlyosabb volt, mert a seb már fertőzött volt. Azonnali műtét alá vették, de az orvosi tudomány lemondott a beteg életéről. Édesanyja állandóan mellette tartózkodott és az ápolónővér Bogner Mária Margit-ereklyét adott neki, hogy imádkozzanak nagy bizalommal hozzá és ő meg fogja segíteni. Néhány nap alatt az életveszélyes betegség javulni kezdett és a beteg feltűnő gyorsan erősödött. Azóta már többször ellátogatott a kórházba és jó egészségnek örvend.

*

Gennyes vakbélgyulladásal szállították a kórházba S. J. 18 éves fiatalembert. A műtétet azonnal végrehajtották, de a közben fellépő hashártyagyulladás életveszélyessé tette állapotát. Állandó hányás kínozza a beteget, a hasa felpuffadt, úgyhogy csövön kellett a folyadékot eltávolítani. Állapota egyre súlyosbodott és a kórház igazgatója kijelentette a szülőknek, ha élve akarják hazaszállítani a beteget, bátran lehet. Az ápolónővérek ereklét adtak Bogner Mária Margittól a szülőknek, hogy imádkozzanak és kérjék, eszközölje ki forrón szeretett fiúknak a felgyógyulást. A szülők éjt nappallá téve virrasztottak és imádkoztak Bogner Mária Margithoz.

Megható esetet mondott el az egyik éjjeli ügyeletes nővér virrasztás után. Elmondja, hogyan térdelt a nagybeteg ágyának mindkét oldalán az apa és az anya, kezükben szorongatva a képet és ereklét. Ez annál meghatóbb volt, mert az illetők reformátusok voltak.

Másnap a fiú kérte a nővéreket, hogy távolítsák el tőle a csövet, mert nem bírja tovább. Eltávolították és attól kezdve a beteg lassan kezdett táplálkozni, megmaradt benne minden és kezdett erősödni. Senki sem gondolta, hogy még az előtte

lévő nap haldokló, üvegesedő szemű fiúból lesz valami. Azóta már többször eljött megmutatni magát és hogy háláját lerója azért, amiért Bogner Mária Margit erekléjét mint mentőövet adtuk kezébe.

(1942 január.)

*

A mult hónapban Mária Margithoz fordultam egy súlyos beteg fiatalasszony meggyógyulásáért, akiről az orvosok teljesen lemondtak és magamnak sem volt hozzá semmi reményem s meghallgatott. Igaz, hogy sokáig volt benn a kórházban az illető, de meggyógyult. Tüdő- és mellhártyagyulladásal kezelték, otthon közben általános szepszist (vérmérgezést) kapott ismeretlen okból. Mikor hozzám került, már alig lélekezett. Azonnal elláttattam, meggyónt, megáldozott és felvette az utolsó kenetet, vártuk a végét. Az orvos azt mondta, már mindegy minden, rajta segíteni nem lehet. Közben kezén-lábán trombózt kapott. Nagyon sajnáltam, mert két apró gyermeke volt. Gondoltam, megpróbálom, hátha Margit nővér segít. Mondtam, kezdjen kilencedet Margit nővér tiszteletére. Én is kezdtem s ő szentmisét fizetett. A kilenced vége felé jobban lett, bár még sok komplikáció állt be, de meggyógyult. Hálás köszönet érte Margit nővérnek. Még apró bajaimban is gyakran szoktam hozzá fordulni és mindig sikerrel.

(1941 április 14. M. N.)

*

Igen súlyos, elgyengült állapotban hozták a kórházba egy anyának egyetlen gyermekét. Állandó láz és étvágytalanság kínozza a gyermeket, úgyhogy mesterséges tápláláshoz kellett fogni. De nagy eredményt nem értünk el, mert a beteg továbbra is hányt. Az édesanya helyzete szinte kétségbeesett lett, mert a gyermek teljesen elvesztette beszélőképességét. A sorozatos vizsgálatok végül megállapították, hogy agyhártyagyulladás van a betegnek. Az ápolónővérek igyekeztek az anyának kétségbeesett helyzetén segíteni és adtak neki Bogner Mária Margittól ereklét és képet azzal a biztatással, hogy imádkozzék hozzá, hiszen újabban már annyi sok beteget meggyógyított.

Az anya nem szűnt meg ez időtől fogva kérni az égi pártfogót és rövid idő alatt mutatkozott is az imának gyümölcse. A nagybeteg megszólalt és szépen haladt a gyógyulás útján.

Most mindketten szeretettel, hálátelt szívvel gondolnak Bogner Mária Margitra.

(1942 január.)

*

Belsőleg összeroncsolt, igen súlyos szülés utáni állapotban szállítottak november közepe felé a kórházba egy fiatal-

asszonyt. Azonnali műtétet hajtottak végre, de már az ügyis kivérzett beteg állapota egyre súlyosabb lett. Az operáló orvos kijelentette, hogy ha ennek a betegnek ki tudják eszközölni Bogner Mária Margit által a felgyógyulást, ő is hisz benne. Az ápoló kedves nővérek erekljét és imát hoztak a betegnek és ők is imádkoztak. A beteg lassan gyógyulni kezdett és decemberben már elhagyta a kórházat. De a kezelőorvos csak úgy bocsátotta el, hogy januárban újra jöjjön be, mert még egy műtetre lesz szükség.

A beteg jelentkezett is januárban. Az orvos megvizsgálta és csodálkozva kijelentette, hogy műtetre nincs szükség, mert teljesen egészséges. A volt beteg örömmel és hálatelt szívvel mondott köszönetet Bogner M. Margitnak, hogy kieszközölte a jó Istentől számára a felgyógyulást.

(1942 január.)

*

J. M. 16 éves kisleányt perforált vakbélgyulladással szállították a kórházba. Azonnali műtét alá vették, de állapotát súlyosbította még a fellépő has- és mellhártyagyulladás. A kórház igazgatója tudtára adta a szülőknek a gyermek súlyos állapotát és menthetetlen voltát. A szülők kétségbeesése határtalan volt. Már a mentőt is kifizették, hogy ha már nincs segítség, a végső órában szállítsák haza, hogy szülőfalujában temethessék el.

Az ápolónővér nem szűnt meg forró imádság közben kérni Bogner M. Margitot, hogy segítse meg az ő kis betegét. Közben a már majdnem haldokló kezébe tette az erekljét, aki azt görcsösen magához szorította. A kisleány állapota egyre javult és nem sok idő eltelté után egészségesen hagyta el a kórházat.

(1942 január.)

*

Évek óta fáj a gyomrom, ebből kifolyólag kórházban is feküdtem. E hó 9-én is heves fájdalmat éreztem. Ekkor feleségem gyomromra helyezte Bogner Mária Margit és Kaszap István ruhaerekljét és közbenjárásukért imádkozott. Rövidesen teljesen megszűnt az erős fájdalom. Azóta, hála Istennek, nem fáj a gyomrom, most mindent és elég bőven eszem.

(H. R. Rákospalota, 1941.)

*

Május 13-án drága kis Mária Margit nagyon-nagyon segített. Egyik kis növendékünknek oly erős orrvérzése volt, hogy háziorvosunk Szegedre küldte. Levittem hozzá a hajerekljét és orrát, száját megjelöltem keresztalakban vele. Előzőleg a kápolnában nagyon kértem Mária Magit segítségét. Szerettem volna, ha nem szállítják Szegedre a kórházba és főként azt, hogy életben maradjon, mert kis elsőosztályosom. Este újból vérzett s hozátartozói elvitték az itteni zsidó orvoshoz. Az

azt mondta, ha eláll, nem kell Szegedre vinni. Másnap még kicsit szivárgott, de 13-a déltől egy csöppet sem vérzett. Skorbut, azaz C-vitamin hiány miatt egészen halálos gyöngeség, vérszegénység volt ennél a kislánynál. S ha nem is nevezhető csodás, gyors gyógyulásnak, mert orvosi segítség is volt, mégis nagyon hálásak vagyunk a kis Mária Margit segítségéért, mert az orvos is nagyon bizonytalannak gondolta a gyógyulást. Most már jól van a kis beteg, fekszik ugyan, mert roppant sok vért veszített és gyöngé, de túl van a veszélyen. (M. E. nővér, 1941 május 23.)

*

Meghatva és örömmel veszem kezembe a tollat, hogy eleget tegyek tegnapi ígéretemnek. Legkedvesebb hozzátartozók hetekig tartó influenza után tegnap hirtelen rosszul lett, félrebeszél, agya kikapcsolt, nem emlékezett egész közeli dolgokra s bár látszólag — pillanatnyilag — magánál volt, azt hittük egész nap, itt a vég. Kétségbeesésemben Bogner Margithoz fordultam s azt ígértem, ha ma reggelre betegünk újra visszanyeri friss szellemi képességét, rögtön beküldöm hálanyilatkozatomat. És reggelre, jól átaludt éjszaka után, ő újra a régi lett. Itt volt az orvos, ki teljesen rendben talált mindent, csak pihenést írt elő, míg az alacsony láz is elmúlik. Hála a jó Istennek és a kis magyar „szentünk”-nek: Bogner Margitnak! Ma már örömkönyöket sírtunk.

(W. R., 1941 április 16.)

*

B. I.-né nőgyógyászati beteg kórházban jelentkezett, hogy plasztika-műtét által egészségét visszaállítsa. De csak műtét után látták az orvosok, hogy a baj milyen komplikált és hogy a beteg életveszélyes állapotban van. Súlyos hashártyagyulladás lépett fel, ami annál szomorúbb volt, mert újabb műtéti beavatkozás vált szükségessé.

A beteg állapota egyre rosszabbodott és 40 fokalazban, eszméletlenül feküdt ágyán, amikor az operáló főorvos kijelentette a körülötte álló ápolószemélyzetnek: „En mindent megtettem, amit egy orvos megtehet betege érdekében, most már csak a jó Istenre, mint legfőbb orvosra kell bízunk a beteg sorsát!”

Már szinte a halállal viaskodva feküdt ágyán, amikor a kedves nővér a beteg párnája alá dugta Bogner Mária erekléjét, ő pedig buzgó imával kérte a beteg felgyógyulását.

S íme, a beteg bár lassan, de biztosan haladt a gyógyulás felé s ma már mint látogató, egészségesen jön háláját leróni, s nem szűnik meg azt Bogner Mária Margitnak kifejezni, akinek közbenjárására oly szerencsésen felgyógyult.

(1942 január.)

*

Az Új Szent János-kórházi Mária-gyermekek Társulata tagjai 1941 július havában elzarándokoltak Erdre, Bogner Mária Margit sírjához s ez alkalommal a következő imameghallgatásokban részesültek:

1. Egyik Mária-gyermek egy nagy lelki problémájára kért feleletet s a zarándoklat után 2—3 napon belül meg is kapta a választ s két hónap múlva már be is teljesedett.

2. Egy másik ügyben kért segítséget a második Mária-gyermek s habár semmi emberi remény nem kecsegtette, mégis csodálatosan 1—2 héten belül meghallgatást nyert abban a fontos ügyben, amely egy másik kérdésnek a meghallgatását is magával hozta.

3. Hetek óta folyton kiújuló sebes, gennyedő karjának meggyógyulását kérte a harmadik. A zarándoklat utáni héten feltűnően megállt a gennyes sebek újraképződése s a régiek szépen gyógyultak. Ma már egészen gyógyult.

4. Egy kedves nővér visszaesett hirtelen már javulásnak induló betegségébe. Kapott ereklyét s ketten kilencedet végeztek. A kilenced alatt ismét javulás állt be s az jelenleg is tart még, egy hónap után.

5. Súlyos, makacs betegségben szenvedett az egyik Mária-gyermek. — Kapott ereklyét s szintén ketten kilencedet végeztek. A kilenced alatt határozott javulás állt be s ez tart már egy hónapja.

6. Egyik beteget súlyos, életveszélyes állapotban szállították be a kórházba. A kedves nővér ereklyét rejtett vánkosa alá s kilencedet kezdett. Másnapra nem várható, csodálatos javulás állt be s azóta a gyógyulás szépen halad.

Orvosi bizonyítvány. B. J. beteget súlyos, életveszélyes szívburok- és mellhártyagyulladásal szállítottuk osztályunkra 1941 augusztus 8-án. A beteget átvizsgáltam, állapotát reménytelennek találtam. Ezután megadtam a szükséges gyógyszereket. Betegünk állapotában másnapra feltűnő javulás állott be, ami talán jelen esetben nem is egészen a gyógyszerek hatásának tulajdonítható. Ettől az időtől fogva a gyógyulás szépen halad. — A beteget most is intézetünkben ápolják. Aláírás.

(Budapest, 1941 október 6-án. Dr. B. J.)

7. Egy anyának vakon született kisleánya volt, aki egyik szemével sem látott semmit. A gyermek megérte a 8. életévét s a vakok intézetébe volt felvéve. Három műtétet is hajtottak nála végre, de semmi eredményt nem értek el. — Az orvosok egy negyedik műtétet akartak megkísérelni. Az édesanya belement, de előzőleg elzarándokolt Erdre s kérte Bogner Mária Margitot, hogy legalább annyira gyógyítsa meg leányának szemét, hogy rendes iskolába járhasson és tudjon minden vezetés nélkül egyedül járni. Kilencedet kezdett, amikor kisleányát felvették újra a kórházba. Mindennap szentmisét hallgatott. Egyik napon a kilenced alatt határozottan megérezte a szentmise alatt, hogy most fogják operálni a kisleányt s akkor

még buzgóbban imádkozott. Utána bement a kórházba s megtudta, hogy tényleg akkor feküdt kisleánya a műtőasztalon. Megígérte, hogy gyógyulás esetén minden évben háromszor megy el búcsúra és magával viszi kisleányát is. A műtét után a kisleány egyszerre csak látni kezdett s látása szinte percről-percre javult s most 9. évében már rendes iskolába jár, mégpedig vezetés nélkül.

(Rákospalota, 1941. B. M.)

*

T. J. 13 hónap óta nem bírt beszélni hangosan és minden erőltetett szó fájdalmat okozott. Ezt még súlyosbította az a körülmény, hogy az üzletben helyt kellett állnia. Több orvosnál volt, mást már nem tudtak mondani, mint hogy a műtét elkerülhetetlen. Ekkor ereklyét kapott, Bogner Mária Margit-hoz buzgón imádkozott és minden más orvosság nélkül teljesen meggyógyult.

(Budapest, 1941 augusztus 20.)

*

1938 áprilisától 1940. év végéig kevés megszakítással ágyban feküdtem. Orvosaim súlyos vérszegénységet, vesevándorlást, ideges gyomor- és szívbajt állapítottak meg. Többféle injekciót kaptam. Annyi hatása volt, hogy egy-egy kicsit fel tudtam kelni és a dívánra ülni és keveset a szobában sétálni. Olykor az udvarra kiültem, de olyan erős szédülésem volt állandóan, hogy alig láttam. 1941 áprilisában jött hozzám a kisleányom tanítónője, egy kedves nővér. Ő hozott nekem ereklyét Bogner Mária Margittól és kért, hogy csak buzgón imádkozzam közbenjárásáért és ő fog segíteni. Az ereklyét magamnál tartottam. Azóta aztán teljes a javulás. Szédüléseim elmúltak. Ebben az évben már nem kezelt orvos és meg volt lepve, mikor meghallotta, hogy mennyit tudok dolgozni és mennyit gyalogolok minden fáradtság nélkül. Egész délelőtt a háztartásban segítek, sőt a konyhát, szobát felmosom, süteményt készítek, szóval nem pihenek.

A templomokat sorba látogatom. Nem izgat már a körüti forgalom. Azelőtt rosszul lettem, ha két-három ember ment előttem. Most az áruházakba is mehetek. Szóval teljesen egészségesnek érzem magam. Hiszem, sőt meg vagyok győződve, hogy Bogner Mária Margit nővér közbenjárására gyógyított meg a jó Isten.

(Budapest, 1941. Sz. J.-né.)

*

U. P.-né, 38 éves, hat hónap óta állandóan ágyban feküdt szívasztma, idegkimerülés és köszvény betegségben. 1941 március hónapban jött tanárnőjéhez, egy kedves nővérhez a beteg 14 éves kisleánykája, hogy anyja már nem bírja scká

a betegséget, mindig gyengébb, a gyógyszerek nem használnak, mert ami egyik baját gyógyíthatná, a másiknak árt. A kedves nővér egy ereklyét adott Mária Margit nővértől és megígérte, segít imádkozni. A kilencedet elkezdték. A beteg már az első nap jobban érezte magát, a hatodik nap már felkelt betegágyából és azóta állandóan fent jár és dolgozik.

*

V. R., 42 éves, 1941 június elején panaszkodott, hogy a tüdeje beteg és nagy fájdalmat érez a hátában. Nincs módjában levegőváltásra menni és magát gyógykezeltetni. A jövőjét illetőleg is nagyon nyugtalan. Mária Margit nővértől ereklyét kapott és imádkoztunk. Szeptember 2-án szépen meg erősödött; azt mondta, hogy amióta az ereklyét kapta, semmi fájdalmat nem érez és egészen megnyugodott.

(Budapest, 1941.)

*

Igen nagy hálával tartozom Bogner Mária Margitnak, hogy hozzá intézett imáimat és kérésemet mindig meghallgatta.

Könnytömlő műtét után sebem nem akart gyógyulni, úgy-hogy égetni akarták. Amde a seb, miután Bogner Mária Margit segítségét kértem, csodálatos módon gyógyulásnak indult és néhány nap alatt teljesen begyógyult. Ugyanekkor egy tályog felnyitásától is megmentett Mária Margit. Az orvos csak vizsgálat céljából megnyomta kissé és a tályog magától megnyílt. Több más kérésem is mindig teljesült, valahányszor Mária Margit közbenjárását kértem.

(Budapest, 1941 október 16. B. E.)

*

Kisleányom agyhártyagyulladásban súlyosan megbetegedett. A makói kórházba szállítottuk. A doktor azt mondta, nincs remény, a kislány a beszélőkéességét is elvesztette. Én Bogner Mária Margit segítségét kértem. Már másnap jó hírt kaptam a doktortól, négy nap múlva a beszélőkéességét is visszakapta és ettől kezdve napról-napra javult s most már teljesen egészséges, amit Bogner Mária Margitnak köszönhetek. Ezért örökké áldani fogom nevét és a jó Isten dicsőségét.

(Makó, 1941 augusztus 19. Cs. A.)

*

Egy idősebb hölgy tüdő- és mellhártyagyulladásban megbetegedett s azonkívül szívhaj is hozzájárult betegségéhez. Már 73 éves volt. Lemondtak róla. Csütörtökön meggyóntatták és vasárnap már jól érezte magát. Ő t. i. Bogner Mária Margit-hoz folyamodott felgyógyulásáért.

Nevezett fiának felesége a felgyógyulás után egy hétre operáció alá került. Ezt az ügyet is Mária Margitnak ajánlotta a nővér és hamar meggyógyult a beteg.

*

Két éven át nagyon sokat szenvedtem a gyomrom miatt. Csak orvossággal tudtam enni és éreztem, hogy napról-napra fogy az erőm. Elhatároztam, hogy kilencedet kezdek Bogner Mária Margithoz. Ez lehetett 1941 június 1-én. Az első kilencednél nem éreztem semmi hatást, de nem vesztettem el a reményt és egy másikba kezdtem. Az imát szentmise alatt, úrfelmutatás alkalmával szoktam végezni. Mikor a második kilenced utolsó napján elvégeztem a kis imát, nyomban erős fájdalmat éreztem a gyomromban és meggyógyultam. Azóta semmi orvosságot nem szedek. Jól étkezem és bátran elfogyaszthatok minden ételt, azt is, ami azelőtt megártott.

(N. N. irgalmas nővér.)

*

Jézus szentséges Szívének örök hálánkat fejezzük ki, hogy Bogner Mária Margit közbenjárására nagybeteg kisfiunkat meggyógyította, kinek ereklýjét és képét kisgyermekünkre tettük. Azóta is többször tapasztaltuk közbenjárását. Miért is kérjük Jézus szentséges Szívét mielőbbi boldoggáavatásáért! (Balatonkeresztúr, 1941 november 5. P. és P. G.)

*

Egyik tisztelendő tanárnőm megbetegedett. Műtétre került volna a sor. Már el is szállították a kórházba. Ekkor az a gondolatom támadt, hogy a Jézuska jegyeséhez, Mária Margit nővérhez imádkozom. Hozzá is kezdtem az imához és kértem a közbenjárását az Úr Jézusnál, hogy ne kerüljön műtétre a sor és hogy gyógyítsa meg a tanárnőmet. Már az első napi imám meghallgatást nyert. A tanárnő hazajött, gyengélkedik még, de a műtét elmaradt. Ezt mind a Jézuska Margitkájának és a Jézuska szent Szívének köszönhetem. Igérem, hogy hálám jeléül soha meg nem szűnöm tisztelni Jézus szent Szívét és igyekszem Mária Margit példáját követni.

(Kassa, 1941 november 6. Z. Zs.)

*

A földi bajokban, szenvedésekben itthagytott embertestvéreivel égi szeretettel együttérző drága Mária Margit nővérnek bizalomteljes hálámat óhajtom kifejezni. Kemény őszi hidegben kint dolgoztam a szabadban. Erős arccsontfájdalom lept meg másnapra. Egy éven át meleg kötéssel próbáltam gyógyulást keresni, de hiába. A második télen drága magyar „szentünkhoz” megkezdtem a kilencedes fohászkodást. Nagy bizalommal behelyeztem az arckötésbe féltve őrzött ereklýjét. Az első kilenced után fájdalmaim a régiiek voltak ugyan, de az én bizalmam is a régi maradt. Újra kilencedet kezdtem. Kemény téli idők állottak be és éppen e nagy hidegben múlt el a makacs fájdalom. A kötést levettem, kiálltam a szabadba, hogy kipróbáljam, vajjon teljesen meghallgatott-e kedves „szentem”. A fájdalmat a csikorgó hideg sem hozta vissza.

*

Kis zárdatemplomunk sekrestyése vagyok. Kézcsuklóm fájdalmasan megdagadt, még az oltárterítők megtűzését sem tudtam elvégezni. Az orvos villanyozást rendelt, de egyik sem használt. Gondoltam, van nekem jóságos és hozzáértő mennyei orvosom. Hozzá fordulok én megint csak, ő biztosan segít.

Ereklyés kötést tettem a fájó kézre és kilencedet kezdtem. Türelmemet most is próbára tette a drága „szent”, de nem tudta legyőzni. Tovább kilencedeztem. Egyik breviáriumozás közben eszembe jutott: hiszen nekem a kezem fáj! Vajjon melyik is? A fájdalom azonban nem jelentkezett, észerevétlenül lesimogatta égi orvosnőm: Mária Margit nővér. Azóta boldogan tűzögetem gyógyult kezemmel szerény kis oltárunk szép terítőit.

E napokban hüléstől nyak- és fejcsontfájdalmak leptek meg. Különböző gyógymódok alig segítettek a javuláshoz. Az én nagyszívű pártfogómra gondoltam újabb bajomban is. Bensőségesen tisztelt ereklyéjével megérintettem a fájó részeket. Reggelre feltűnően kisebb lett a fájdalmam. A bizalomteljes kilenced első napjaiban eltűnt már egészen a baj.

*

Egyetlen fiam súlyos agygyulladásban megbetegedett, négy orvos kezelte, mindegyik orvos földalta a reményt.

Kétségbe voltunk esve, közben írtam húgomnak, aki Pesten lakik. November 23-án egy kis ereklyét küldött Mária Margit nővér ruhájából. Amint megkaptam az ereklyét, hozzáérintettem a homlokát és Mária Margit közbenjárását kértem. Alapota reménytelen volt. Én azért folytattam az imát s végre győztünk. Harmadnap már jobban volt. S mi szülők a legboldogabbak voltunk a világon, és az eredmény az lett, hogy sikerrel letette az évvégi vizsgát.

(Budapest, 1940. XI. 22. K. M.)

*

Bogner Mária Margitnak évek óta nagy tisztelője vagyok és már több alkalommal közbenjárása a jó Istennél meghallgatásra talált. Most azonban májusban megbetegedtem és nagyon lefogytam, igen komoly bajra lehetett következtetni; épp hálála napja következett és kilencedet kezdtünk Mária Margit-hoz, az ereklyét is kezdtem viselni és másnapra már jobban lettem és elmúlt a betegségem és nincs semmi bajom vele. Még másik súlyos bajomban is úgy megsegített, hogy templomba is tudok járni, pedig már évek óta nem tudtam. Hálából ezen soraim által is akarom tiszteletét terjesztetni és a :zentté-avatásáért mindenki buzgó imádságát kérni.

(Kaposvár, 1941. VI. 12. K. K.)

*

Bogner Mária Margit nővér iránti hálából írom e sorokat. Kiszedték a mandulámat és a következő héten egyik napon

újra vérezni kezdett a helye. A vézést elállították és azt mondták, hogy köhögni nem szabad. Azonban este köhögési ingerem jött. Akkor Mária Margit nővér fényképét ráhelyeztem a mellkasra és kértem, könnyörögjön értem, mert attól féltem, hogy ha köhögök, újra vérezni fog a mandulám helye. A köhögési ingerem megszűnt s az egész éjjelt nyugodtan átaludtam. Aludt legyen az Isten.

(Budapest, 1941 szeptember 8. B. M.)

*

Fivéremet, B. K. nyug. főmozdonyvezetőt, súlyos gyomorvérvérzéssel vitték 1940 nyarán kórházba. Neki is adtam kis ereklyét és buzgón imádkoztam érte. Ő is meggyógyult és ma is viseli az ereklyét s azóta két súlyos szerencsétlenségtől menekült meg. Egyszer a robogó vonatról ugrott le, de oly szerencsén, hogy közvetlen a telefonpózna mellé esett. Bár így is eltört három oldalbordája, de ha félméterrel odébb esik, akkor vége. Azóta ő is nagy tisztelője Bogner Mária Margitnak.

Köszönet az Úr Jézusnak, legyen Isten dicsőítve az ő szentjeiben!

(Nagykanizsa, 1942 január hó 8. B. K.)

*

Gyerme kemnek lápiszozás következtében könnyorrcsatornája össze volt növe. Nem használt semmiféle kezelés. Bogner Mária Margit ereklyéjét tettem párnája alá és a beteg kis szemét esténként megmutattam Mária Margitnak. Szeme 9 nap lefolyása alatt magától jó lett.

(Kassa, 1941 július.)

*

Következőképen segített rajtam Bogner Mária Margit:

Súlyos tüdőbajom van. Egyszer kézhez kaptam egy Szív-ujtságot, melyben egy kis cikk ragadta meg a figyelmemet. Egy doktor neje írta, hogy hosszú hónapokon keresztül imádkozott Bogner Mária Margithoz, kérve őt, hogy segítsen a súlyos tüdőbajban szenvedő férjén. S leírta, milyen csodálatos módon fordult jóra férjének tüdőbaja.

Ettől az esettől felbuzdulva én is imádkozni kezdtem B. M. Margithoz, akiről eddig még nem hallottam.

Nagyon rosszul voltam már akkor s csakugyan csodára volt szükség, hogy esetleg életben maradjak.

Elkezdtem sirni, B. M. Margitot nem is kérni, valósággal ostromolni kezdtem erőszakosan, benne és segítő erejében vakmerően bízva.

Napokig ostromoltam, talán egy hétig; de éjjel-nappal. „Kell segítened, mert ha ott tudtál segíteni, úgy kell, hogy itt is segíts!”

És segített.

Lassan, de biztosan megindult a javulás és a fáradtságot

nem ismerő kezelés és ápolás megőrizte azt, amit a jó Isten B. M. Margit közbenjárására visszaadott: az életemet.

Nagyon nagy szeretettel és hálával gondolok az én „életmentő kis Szentemre” s naponta többször elmondom azt a fohászt, amellyel kikönyörögtem tőle a segítséget: „Bogner Mária Margit, édes „csodatevő” Szentem, könyörögj Jézus szentes Szívénél, hogy gyógyítson meg”.

Megfogadtam, hogy ha módom lesz rá, úgy csodálatos segítségének emlékére halából 1000 drb. szentképet készíttetek B. M. Margit arcképével s azzal a céllal terjesztem az ő „csodatevő” hatalmának a hírét, hogy mindenki bizalommal forduljon hozzá, különösen a tüdőbajosok.

Bogner Mária Margit már többször kisebb kérésemet is meghallgatta és ezért mindennel csak hozzá sietek.

(Pécs, 1940. X. 25. B.)

*

Már tíz napja beteg vagyok, betegségem krízise alkalmával, most két nappal ezelőtt, a legnagyobb lázamban egy teljes olvasó elimádkozása mellett Bogner Mária Margithoz fordultam és fogadalommal az ő közbenjárását kértem, mit teljesített is. Adja a jó Isten, hogy boldoggáavatása sikerüljön.

(Ada, 1942 március 21. W. B.)

Lelki segítség

Az egyik tüdőbetegünknek a bátyja kölcsönkérte Mária Margit ereklýjét és elvitte magával a szerbekhez a háborúba.

Szerencsésen hazajött, visszaadta testvérének, megcsókolta és azt mondta: Tudod, testvérkém, ez a kis Szent öröködött életem felett. Most visszaadom, de ha szükségem lesz rá, megint elviszem. El is vitte most az orosz háborúba.

De bennünket is segít, mindegyikünknek van hozzá kérése. Szeretjük nagyon, ha testi egészségünket nem is nyerhetjük vissza, de azt látjuk, hogy közbenjárása kedves a jó Isten előtt. Meg tudunk nyugodni a jó Isten akaratában, a lelki békét és erőt kieszközli, ami a legfontosabb; hisz évekig sorvaszt ez a betegség, de másokon és magamon is tapasztalom, hogy akik bizalommal hordják az ereklýt, sokkal nyugodtabbak. Azt akarjuk csak, amit a jó Isten akar, hisz az nekünk csak jó lehet.

(Pécs, 1941. VIII. 3. Pécsi tüdőosztály betegei.)

*

Hosszabb időn át nagyfokú kislelkűségben szenvedtem. Hogy szabaduljak tőle, Bogner Mária Margit közbenjárásához fordultam kéréssel. 1941 június első napján novénát kezdtem, az első kilencednél nem tapasztaltam semmit, de nem vesztettem el a reményt, újból másikat kezdtem és akkor csodálatosan megsegített. Más ügyben is nagyon érzem, hogy segít.

(Budapest, 1941. VIII. 18. N. N. irgalmas nővér.)

Egy gyógyíthatatlan beteg írja: egy kérésünk van hozzá, hogy minden szenvedést úgy fogadjunk a jó Isten kezéből, mint ő tette, akár a halált vagy gyógyulást, ahogy a jó Isten akarja.

(Pécs, 1941 október 23.)

*

Igen nagy örömmel vettük kézhez a küldött ereklyéket, amelyekért ezúttal is hálás köszönetünket fejezzük ki. Igérjük, hogy imáinkkal addig ostromoljuk az eget, amíg csak oltáron nem látjuk kedves Szentünket, akinek hathatós közbenjárását már eddig is több ízben feltűnően tapasztalta nem egy közülünk. Maga e sorok írója is nemrég hathatósan érezte egy ügyben a szentéletű megboldogult égi közbenjárását. Bizalmunk ezáltal mindjobban fokozódik és arra ösztönöz bennünket, hogy a kis Bogner Margit tiszteletét mindjobban terjesszük. Éppen azért újra kérelemmel hozakodunk elő és újabb ereklyét kérünk imával együtt. Hiába, ez mindenütt úgy van: ahol kincset osztogatnak, ott sok a kérő. Márpedig mi mindannyian nagy kincsnek tekintjük az ereklyét, mert számunkra megszámlálhatatlan testi-lelki kegyelem kulcsának, a megboldogult részére pedig éppen ezáltal az oltárra jutás biztos útjának tekintjük az ereklyék tiszteletét.

(Pécs, 1941. VI. 13. Belklinika. Tüdőosztály.)

*

Egy tágabb értelemben vett család tagjai egymást a legnemesebb és legtisztább szeretettel szeretik és támogatják. Egyik tagja súlyosan hisztériás teremtés, folytonos viszálykodással, haraggal igyekszik megzavarni ezt a harmóniát és férjének életét valósággal pokollá teszi. A tagok más-más városban élnek. Pünkösdi szent ünnepét többen töltötték közülük egy városban. A legnagyobb bizalommal arra kértem Mária Margit nővért, hogy ne engedjen ez idő alatt békétlenséget, jeleneteket. Nem tudom elmondani, hogy e 4 nap alatt milyen csodálatosan vezérelte a drága kis nővér az egyes családtagokat, hogy sohasem akadtak össze, annak ellenére, hogy naponta többször is megfordultak vele egy helyen, de mindig 1—2 vagy 5 perc különbséggel.

Igy leírva ez nem hat oly csodálatosnak, de azok, akik 13 éve szenvednek valakinek durvaságai alatt úgy, hogy a világ minél kevesebbet vegyen ebből észre, azok teljes mértékben köszönik a drága kis nővérnek ezt a valóban csodálatos imameghallgatást.

(Budapest, 1941. VI. 4. Z. Z.)

*

Lelkiatyám azt ajánlotta, hogy imádkozzam Mária Margit boldoggáavatásáért és utánozzam erényeit. Én nagyon szenvedtem lelkileg. Szentkilencedet tartottam hozzá. Az első ki-

lenced végzése alatt mintegy biztatást kaptam arra, hogy meg fog hallgatni. A második kilenced alatt pedig meghallgatásra találtam. Kedves kis Nővérkém megsegített, kiesdte Jézuska Szívétől azt a kegyelmet, hogy lelkem megnyugodott. Hálából képcskejét osztogattam nővértársaimnak és betegeinknek, kik örömmel fogadták.

(Budapest, 1940. X. 25. Egy nővér.)

*

Érdi „Margit kis virág”-ot három alkalommal kértem szólnomnak kérésem meghallgatásához s az Úristen teljesítette. Hála legyen érte!

(Diósgyőr-vasgyár, 1942. I. 1. B. S.)

*

A közelmúltban nehéz megpróbáltatásban volt részem. Körülbelül 15 éve beteg lévén, az utóbbi 4—5 év alatt az Anyaszentegyház gondoskodó meleg szeretetét éreztem, amennyiben itthon részesítettek a feloldozás és az Eucharisztia jótéteményeiben. Ennek a nyáron hirtelen és számomra nehéz megpróbáltatás vetett véget, amennyiben lelkiatyám elmaradt minden előzetes bejelentés nélkül és én hiába vártam az én édes Jézusomat. Rám nézve talán végzetes lett volna lelkiatyja és az édes Jézus nélkül maradnom huzamosabb ideig. Arról tudomásom volt, hogy akkori lelkiatyám áthelyezést nyert, de új gyóntatót nem kaptam. Ebben a számomra oly szomorú és nehéz helyzetben fordultam Bogner Mária Margit nővérhez, közbenjárását kérve azzal az ígérettel, ha meghallgatást nyerek, jelenteni fogom.

Azóta kérésem meghallgatást nyert és rendszeresen jön új gyóntatóm és elhozza minden elsöpénteken a betegek és szomorúak igazi Barátját és Erősségét.

(Pécs, 1942. I. 7. Z. B.)

*

Talán lelki örömeire fog szolgálni, ha elmondom, hogy kis „szentünk” mily nagy köztiszteletnek és általános szeretetnek örvend különösen növendékeink körében. Kb. 400—500 képe és imája forog közkézen. A tanítónőképzős V. évesek írásbeli képesítőjén csaknem minden egyes növendék előtt az asztalon Mária Margit szelíd biztató arcképe volt látható. Nagy bizalommal fordulnak hozzá különösen tanulmányi ügyekben és boldogan jelentik segítségét. Természetesen ezeket nem fogadhatom el mindannyiszor természetfölötti segítségnek, de lelkiükre tett hatása mégis bizonyos értelemben természetfölötti. Utójára említem saját magam, mint akit megkülönböztetetten kegyeivel halmoz el. Még nem kértem semmi olyat az ő nevében Jézus legszentebb Szívétől, amit ki ne eszközölt volna. Különösen lelki és apostoli ügyekben érzem és tapasztalom megértő, szinte azt mondhatnám, testvéri támogatását. Egyetlen eset álljon itt ennek bemutatására.

Május elejétől számítottam már halálozási napjára, de előtte közvetlenül triduumot akartam végezni. Hogy-hogy nem, én a dátumot elvitettem és 15-re számítottam. Egészen mesteri gyöngédséggel figyelmeztetett rá ő maga. Ugyanis azokban a napokban sok külső gond mellett nagyon komoly lelki töprengésben, zavarban voltam és nem találtam sem magam megoldást, sem alkalmas lelki vezetőt, aki eligazított volna. Nem is kerestem sokat, hanem egészen rábíztam magam a kegyelemre. És ime! Szinte látszólag véletlenül egy olyan lelkiatyára találtam, aki a lehető legbölcsebb és legmegnyugtatóbb segítséget nyújtotta lelkemnek. Amikor megnyugodva és lelki örömben hazaértem, csakhamar — szinte véletlenül — tudtam meg, hogy május 13-a és az ő halálozási napja volt.

(1941 május 21. M. C.)

*

Hálásan köszönöm Mária Margit képét. Azt hiszem, még sokszor lesz rá szükségem és ismét fog segíteni, mint akkor, mikor a kilencedet végeztem hozzá. Nagyon sokat köszönhetek Mária Margitnak. Megmutatta az utat, a legrövidebb és legkedvesebb utat Jézushoz. „Érd angyala” kitörőihetetlen nyomot hagyott lelkemben.

(1942 húsvét. H. K.)

*

Januárban már kilencen voltunk gyónni. S ki más a kegyelem-leesdő, mint Etuka. Körülbelül háromnaponként váltakoznak a kiszemeltek, akikért imádkozom hozzá. Egészen megható és meglepő, ahogy minden szó és rábeszélés nélkül, még a félelmesnek vélt társnőim is megszeliődülnek, kéri, hogy keltsük fel őket, gyónni akarnak és ezentúl jó kislányok lesznek. Azután a felkeltés sem rázással történik. Elég pár fohász Mária Margit nővérhez. Így jókedvvel ébrednek, sietnek. Látzik, hogy a kegyelem és lelki szükséglet hajtja őket. Ezt Etukának köszönhetjük.

(1941 február.)

*

Egy beteg férfi, aki már negyven éve nem gyónt, a kórházban sem volt rávehető, hogy Istenhez térjen. A halál veszedelme közéről fenyegette már. Ekkor az ápolónővér valahogyan Mária Margit nővér erekléjét csúsztotta ágyába, s ime a beteg, aki előbb még káromkodott, pár órára rá maga kérte, hogy meggyónhasson és töredelmesen meg is gyónt.

(1942 március 14.)

*

Tegnap kaptam meg P. Csávossy S. J. könyvét „Érd angyala” címmel, mohón olvastam el, mert B. M. Margit engem egyszer már csodálatos módon meghallgatott. Szerettem volna tovább adni kis erekléjével együtt az itteni domonkosrendi

nővéreknek, de küszködött bennem az irigység, hogy a könyvet szívesen adom, csak a kis ereklyét nem. Fohászkodtam B. M. Margithoz, adjon valami jelet és ne legyenek ilyen önző, adjam oda a kis ereklyét is. Az alkalmazott a szobámban a kályhát rendezte és közben mesélem a lánynak, hogy velem milyen különös módon van a kis M. Margit. Nem telt el 5 perc sem talán. Csengetnek! Lenéztem az ablakon, két nővér volt gyűjtőívvel. Annyira hatása alatt voltam a történeteknek, hogy a könyvet a kis ereklyével együtt a nővérek adtam, hogy ő adja be a domonkosoknál. — Így volt! A jó Isten áldása legyen velünk és B. M. Margit lelke örködjék felettünk!
(Szombathely, 1941 október 14. N. E.-né.)

*

Szorult helyzetemben én is kértem a jó nővér segítségét és közbenjárását. Ugyem szépen sikerült. Nem akarom én ezt csodának minősíteni, de mindenesetre imám meghallgatásra talált és gondolom, ennek jelzésével is egy adatot szolgáltatok a sok közül.

(Eger, 1941 október 20. O. I.)

*

Többször kértem Bogner Mária Margit visitációs nővér segítségét és tartottam kilencedet tiszteletére. Tavaly, 1940-ben húsvét után azzal a kifejezett szándékkal, hogy az isteni Gondviselés az ő közbenjárása által egy meghatározott eseménnyel lépjen közbe boldoggáavatása érdekében. Ez a meghatározott esemény az volt, hogy a tavalyi év szeptemberéig kifejezetten a káptalansággal együttjáró hitoktatástól függetlenül hitoktató legyek. Tavaly, azaz 1940-ben, Érden a visitációs kolostor kápolnájában 10 órákor fehérvasárnapon ezzel az intencióval ajánlottam fel a szentmisét. — A kért esemény bekövetkezett. Egy járásszékhelyre kerültem, ahonnan a káplánt, aki egyúttal a polgári iskola hitoktatója volt, behívták katonalelkésznek. Mindössze három hittanórát adtam le, a vizsgán jelen voltam mint hitoktató, a vizsgadíjat is fölvettem. Onnan azonban rövidesen visszakérültem falura káplánnak, azzal a bizakodó jámbor óhajtással, bárcsak a fönt leírt történetek némiképpen hozzájárulnának Bogner Mária Margit visitációs nővér boldoggáavatásához. Mirabilis Deus in sanctis suis!

(Vízváron, 1941 október 26-án. Sz. Z.)

*

Örömmel telt szívvel mondok hálás köszönetet a fájdalom Jézusnak és Bogner Mária Margit nővérek, hogy különös kegyben részesítették. Meghallgatták az én kérésemet. Nagy vágyam volt Mária Margit nővér élete történetét elolvasni. Egy úriasszony a férjemnek megígérte, hogy majd ad vallásos könyveket olvasni. Anélkül, hogy valaki tudott volna az én óhajomról, Mária Margit nővér életrajzát küldte: „Egy

sír a Duna felett". Végtelen nagy örömmel olvastam át. Azután egy kilencedet tartottam a fájdalmas Jézushoz és Mária Margit nővérhez és kérésemet meghallgatták. Nagyon szeretném, ha mindenki úgy szeretné a fájdalmas Jézust, mint ahogy Mária Margit nővér szerette.

(Szabadka, 1941 augusztus 5. Cs. I.)

*

Arra kértem Mária Margit nővért, ha ő érdeklődéssel viseltetik sorsom és kérésem iránt, adja azt nekem tudtomra azáltal, hogy valahol kakukkszót halljak. Hogy ilyet halljak, legfeljebb a temetőben lett volna kilátás. S íme, mi történt. Ahogy a szobámban csendesesen üldögéltem este 9 órakor, az ablakom alatt, amelynek irányában ültem, felharsant mégegyszer a kakukkszó. Egy fiúgyermek ment arra és ennek az ajkára adta Mária Margit nővér a számomra biztató jelet. A gyermek azután csendesesen, ahogy jött, távozott. Örömmel írom, ha Mária Margit nővér dicsőségének koszorújában ez a kis hála-virág is számít.

(Vác, 1941 február 3. A. M.)

Anyagiakban

Régi mulasztást igyekszem pótolni. Két évvel ezelőtt olvastam a „Szív” újságban egy Bogner Mária Margit nővérhez intézett ima csodálatos meghallgatását.

Bizalommal fordultunk hozzá mi is. Kilencedet tartottunk és megígértük, hogy meghallgatás esetén megírjuk.

Családunk 4 tagja volt állás nélkül, vöm a mult háború óta nem tudott véglegesen elhelyezkedni, 2 gyermekkel tengődtek máról-holnapra. Egyik leányom 18 éve várt rajztanári oklevéllel állásra, teljesen kilátástalanul. Másik leányom betegség miatt veszítette el állását és 8 éve nem tudott újra állást kapni. Harmadik leányom főv. tanítónő volt, mint férjezett gyermektelent B-listára tették a háború alatt, ő is mindent megpróbált, hogy valahová bejusson, évekig hiába. Bogner Mária Margit nővér könyörgésére félév leforgása alatt mind a négyen elhelyezkedtek. Vöm egy magánvállalatnál, tanár-leányom egy vidéki áll. leánygimnáziumban, a másik két leányom a fővárosnál kapott állást. Ilyen esetet nem lehet a véletlennek tulajdonítani. A legnagyobb hálával adózunk az édes Mária Margit nővérnek csodás megsegítéséért és nagyon örülnénk, ha ezzel a bejelentéssel gyarapíthatnánk boldoggáavatásának periratait.

(Budapest, 1941 december 29. L. cs.)

*

Kilencedet tartottam Bogner Mária Margit nővérhez, hogy nővéremet segítse egy nyugdíjas állás elérésére, mely reménytelen volt, és meg is segítette.

(Budapest, 1941 július 12. Cs. I.)

*

Imádkozunk és kérjük Bogner Mária Margit közbenjárását. Ő oly kedvesen elintézi ügyünket az Úr Jézus szentesítés Szívénél.

A fiam leérettségizett, de bizony elhelyezkedni, annak ellenére, hogy a monda szerint könnyű, nem tudott. A kérvények, amelyeket mindenfelé írt, mindenhol visszajöttek, és én kétségbeesve néztem a fiam keserű vergődését, hogy semmi sem sikerül neki. Többször olvastam A Szív-ujszágban, Bogner Mária Margit közbenjárásáról. Egy ismerősömtől megkaptam életrajzát s a fiammal együtt elolvastuk. Szinte felkínálta segítségét. Május 12-én éjjel nem bírtam aludni és elkezdtem hozzá folyamodni, imádkozni, kérni a közbenjárását. Másnap elmentem a Jézus Szíve-templomba és ott kezdtem el a szentkilencedet a fiamért, és elmondtam a kis imát is a boldoggáavatásáért. Az ima végére érve látom, hogy hiszen éppen ma, május 13-án van az ő hazaröppenésének évfordulója. Abban a pillanatban leírhatatlan boldogító érzésem lett és én rögtön tudtam, hogy meghallgatott. A fiam nem volt velem, és ő is azt állítja, hogy ő is úgy érzi, sőt egész biztosan tudja, hogy megsegíti és kap állást. Május 22-én, áldozócsüdtörtőkön, a szentáldozás után elmentem Érdre a sírházhoz. Ő, de milyen kegyelemteljes út volt az, azt nem lehet leírni, azt csak átélni lehet! De nagyon közeledett az elseje. Én mindennap figyelmeztettem, hogy Margitkám! mindjárt itt az elseje, és mivel ő feledékeny volt, kértem, hogy ne feledkezék meg fiamról. Május 26-án kezembem tartva az ereklét, elgondolkoztam azon, hogy vajjon mi lesz a fiammal. És ekkor, abban a pillanatban ugyanaz az érzésem volt, mint május 13-án és 22-én. Valóságos szárnyaim nőttek és én szerettem volna repülni és az egész világot magamhoz ölelni. Megjött a válasz. A fiamat behívták, mégpedig olyan helyre, ahová nem is reméltem.

(1941 július 29. V. K.)

*

November elején történt. Kisebbik nővérem biztos ígéretre ment az egyik pesti bankba felvételre. Itt újabb kívánságokkal léptek elő s újabb határidőt tűztek ki. Megint csak állás nélkül maradt. Bizony elkeseredett volt, mert már öt év óta hasonló eset többször fordult elő s nemcsak neki, hanem az egész családnak is fájt az ő bizonytalan sorsa. Kis égi barát-nőmhöz, Bogner Mária Margithoz fordultam. Hétfőn kezdtem az imát. Rákövetkező héten írja édesanyám:

„V., hála Istennek szombat óta itthon van. Polgárdiban a visitációs nővérek iskolájában francia óraadó tanítónő. Pénteken X. hivatal előtt mentem el. Nem volt ott dolgom, de bementem. Örömmel fogadtak. Eppen V.-ről beszéltek. Őt ajánlották a nyelvmesternői iskolába. Telefonon hazahívtuk. Még szombaton kint volt bemutatkozni és ma már tanítani ment.”

December 26-án megérkezett az öt év óta óhajtott tanító-női kinevezés. Miniszteri rendelet: állását azonnal foglalja el. Szinte gond. Hiszen a polgárdi nővéreket sem lehet csak úgy máról-holnapra otthagyni. Újabb véletlen? 30-án írták a nővérek: kaptak angol-francia tanárnőt. Tehát megint minden megoldódott. Édesanyám írja: „A kinevezés megérkezésének reggelén úgy könyörögtem Mária Margit nővérehez, hogy V. már kapjon végleges állást. Éreztem, hogy jönni fog valami”.
(1941 február.)

*

Keresztényi hitem meggyőző tudatában nagy bajomban Mária Margithoz fordultam és imámmal kértem Szűz Anyánkat, hallgassa meg értem esedező kérését. És csodálatos: ifjabb egyének pályázhatnak címre, én 62 éves létemre pályázatot adtam be és 17 pályázó közül mégis én nyertem el az állást. Minden protekció nélkül.

(Pécsbányatelep, 1941 december 7. B. G.)

*

Nem is tudom, hogy ez csak imameghallgatás-e vagy inkább Bogner Mária Margit egyik csodája. Ime a történet. Sok éven át bármennyire próbálkozott az uram, sehogy sem tudott kedvező álláshoz jutni. Elmúlt év május 13-án egy úr jött vendégként hozzánk és azt tanácsolta, írjon az uram kérvényt, ő majd szól érdekében. Ugyanaznap délelőtt kaptam meg elolvasásra Mária Margit élettörténetét s csodának vettem a körülményt, hogy épp Mária Margit halálának évfordulóján történt. Elhatároztam, hogy kilencedet fogok tartani kérésünk teljesedéséért. Mária Margit meghallgatta könyörgésemet: mire a kilenced véget ért, az uramnak is megjött a kinevezése.

(N. I.-né, 1941 május 10.)

*

Mária Margit engem is meghallgatott. Állás elnyeréséhez kértem a segítségét. Az állást elnyertem.

(Budapest, 1941 december 8. B. E. m. tisztviselőnő.)

*

Nagyon nehéz gond terhelte meg váratlanul családomat, melyből kilátástalan volt a menekülés, mivel az összeget előteremteni szinte lehetetlenség volt, mert rosszakaróink vesztünkre törtek, így kíméletre nem számíhattunk. Templomban,

mintegy sugallatra, kilencnapig ájtatosságot kezdtem Mária Margit visitatiós nővérhez azon ígérettel, hogy ha megsegít, leirom, hátha ez is előmozdítja boldoggáavatását. A kilenc nap nem telt el, mire a szükséges pénz harmadrésze saját jóságunkból előkerült és az előírt napon testvérem megjelent vele és a csoda itt ismétlődött. Az ügyvéd elfogadta az összeget és törlesztési határnapot adott, amit már azóta is megismélt. Így kiszabadultunk a nagy bajból, mely egész életünkre tönkre tett volna bennünket, a három testvért és az édesanyát.

(P., 1941 augusztus 29. L.)

*

A védőnök fizetéseosztályozásáért imádkoztam 1941 őszén 2—3 hónapig Mária Margithoz. 1942 január 1-én meg is kaptuk. Hálám jeléül tiszteletét terjesztem és további súlyos ügyekben kérem közbenjárását.

(Kalogsa, 1942 húsvétvasárnapján. K. I.)

*

Mária Margit nővérhez folyamodtam, amikor semmi földi segítséget már nem találhattam és hiába is kértem volna. Két napot tűztem ki, s mikor a két nap elmúlt, már-már két ségbeesésemben a legrosszabbra gondoltam. A harmadik napon csodálatosan megsegített. A segítség napja 13-a volt, s csak azután jutott eszembe, hogy miért késik egy napot, miért a neki kedves napon sietett az utolsó pillanatban segítségemre. Nekem is mindig kedves volt a 13-a, mert május 13-án mosolygott a Szent Szűz Kis Szent Terézkére s ugyancsak ezen a napon Mária Margit nővére is, mert ez a nap az ő égbefutásának napja. S így minden 13-át kedves és nem szerencsétlen napnak fogok tekinteni, ellentétben a babonás emberek véleményével. — Kedves Mária Margit nővér! Szívvel hálásan köszönöm a meg nem érdemelt segítséget, kérlek esdve, segíts a másik ígéretemet is megtartani, — többi sok kérésem is vidd Kis Szent Terézkével együtt a mosolygó Szűzanya lábai elé. S amint ma kegyes volt lelkemet mosolyával meggyógyítani, úgy maradjon velünk továbbra is!

*

Megígértem drága kis Pártfogómnak, Mária Margitnak, hogy ha harmadszor is megsegít, meg fogom írni, mily csodálatosképpen segített meg a jó Isten az ő kegyes közbenjárása által.

A nyári hónapokban szomorúan beszélgettünk szeretetimmal a mindinkább ránk nehezülő anyagi helyzetről. Az én hiányomat, mondtam, könnyen kielégítené 20 pengő is; mivel egy pár cipőre volt szükségem. Gondoltam magamban: „Kis Bogner Mária, nem küldenél nekem 20 pengőt egy nemvárt helyről?” Férjem községi tisztviselő. Arra gondoltam, vala-

milyen soronkívüli munkáért ha kapna egy kis pénzt. Másnap reggel jön a postás: „Kérem 20 pengőről van itt szó”. Nem is volt meglepő. Katona-fiam kér pénzt, gondoltam, akit sokszor kell segíteni. A postás leteszi a 20 pengőt: „Onnek szól, kérem”. Pontosan 20 pengő. Hirtelen zavarba jöttem: érdekes, éppen a kért összeg! Olvasom a postaszelvényt, melyen néhány sorban közli egy malomtulajdonos neje, akinek a fia egy évvel ezelőtt mint katona nálunk volt elszállásolva: „Hálából, amiért fiamat édesanyjai szeretettel gondozta”. Ime, a nemvárt helyről befutott 20 pengő. Térdre estem és úgy köszöntem meg a jó Istennek nagy kegyelmét és drága kis Pártfogómnak közbenjárását.

Két esetben pedig fiam azonnali behívót kapott. Mindannyiszor a kis Bogner Máriát kértem és reá bíztam, hogy ne engedje el a frontra.

Oly csodálatos volt, hogy fiam mind a kétszer egyedül menekült meg a menetszázadból. A többiek mind elmentek. Ezt a nagy kegyelmet is ő eszközölte ki nekünk a jó Istennél. Hálás szívvel teszek eleget kis Bogner Máriának tett ígéretnek.

(Törökszentmiklós, 1941 december 16. R. T. P.-né.)

*

Örömmel tudatom, hogy Bogner Mária Margit által ima-meghallgatásban részesültem. Öcsém már egy éve van egy vállalatnál, de nem emelték soha a fizetését. Olvastam „A Szív”-újságban egy csodás gyógyulást s elhatároztam, hogy én is kérni fogok tőle, de mivel a magam részére sohasem szoktam kérni semmit, így azt kértem, hogy elsejére emeljék fel az öcsém fizetését. Ez lehetetlennek látszott ugyan, de én hozzáfogtam, mindennap egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet imádkoztam és megígértem, ha imám meghallgatásra talál, megirom. Október utolsó felében már nemhogy fizetés-emelést lehetett volna remélni, hanem panaszkodott az öcsém, hogy folyton szekálja az igazgató, már nem tud tovább még ezért a kevés fizetésért sem (80 pengő) maradni. Na, gondoltam, nem talált az imám meghallgatásra. Egyszer beszalad az öcsém október 31-én: „Képzeld, felemelték a fizetésemet 120 pengőre!” Meglepődtem s mindjárt tisztában voltam, mi történt, már elsején is 120 pengőt kapott.

*

Úgy érzem, hogy Bogner Mária Margit itt van a közelemben, naponta sok apró dologban megsegít, nehézségeken átsegít. Azonkívül két héttel ezelőtt kilencedet tartottunk hozzá, hogy segítsen meg anyagiakban, és csodálatosan segített is. Megkaptuk a hátralékos fizetéseket és járandóságokat, amiket már alig reméltünk, és azonkívül még soha annyi ado-

mányt nem kaptunk, mit akkor. De segít azóta is és segít a betegeknél is.

(M. D. nővér, 1941.)

*

Több feltűnő imameghallgatás, melyeket Istenben boldogult Bogner Mária Bargit közbenjárásának köszönhetek:

1. feltűnő gyorssegély egy útlevel, vízum beszerzésénél;
2. egy házi botrány megszüntetésében, amiért hozzá imádkoztam, hirtelen segített;
3. egy ügyben 915 P-t kellett volna fizetnünk, de közbenjárására az ügyvéddel sikerült az ügyet tisztázni, hogy semmit sem kellett fizetnünk. Nagy bizalommal kérjük további segítségét.

(Szeged, 1940. XII. 20. M. V.)

Különlélek

Hálatelt szívvel mondok köszönetet az Úr Jézus kis „Margitvirágának”, ki engem egy úgyszólván teljesen reménytelennek látszó vizsgán átsegített. Én ugyanis gyors- és gépírást tanultam s karácsonyra vizsgázni akartam. De szorgalma ellenére tanárnőm alig fűzött a sikerhez valami reményt.

Azonban nehéz anyagi helyzetben lévén nem álltam el szándékomtól, mert enélkül állást nem kaphatok. Kilencedet kezdtem Mária Margit nővérhez, hogy segítsen meg nehéz helyzetemben.

A kilencedik napon, december 15-én, az Úr Jézus kedvelt-jének éppen születése napján, felkerestem sírját és nagy bizalommal fejeztem be ott a kilencedet.

December 19-én volt a vizsga. Én reszketve léptem a terembe, de valami belső erő hajtott. Megcsókoltam Mária Margit erekljét, mely kis tarsolyomban nyakláncomon volt, s kezdetét vette a vizsga. Én pedig állandó ideges voltom ellenére elég nyugodtan végeztem dolgomat. Csoportomból tízen vizsgáztunk.

Eredmény: A vizsgán kettő ment át, az egyik én voltam. Azóta pedig egy biztos állami állást is megígértek számomra február végére, amit szintén a kis „Margitvirágnak” köszönhetek, mert a fentemlített kilencedben s azóta is buzgón kértem ezt tőle.

(Budafok, 1942 január 12-én. P. I.)

*

Szolgálati helyemen december 15-ig le kellett igazolnom származásomat. Anyai részről nem tudtam beszerezni az iratokat, mivel elszakított területen született. Követség, levél, külügyminisztérium útján próbáltam, sehogy sem tudtam meg-

szerezni, sőt ezen az úton most sem kaptam még választ sem. Már nagyon el voltam keseredve, mert tudtam, hogy állásvesztést von maga után, és családfenntartó lévén, karácsony közeledtével még fájdalmasabban érintett. Ekkor egyik kedves nővér szolgálati helyemen azt mondta: „Na, csak most kérje Mária Margit nővért, hogy segítsen”. Másnap el is kezdtem a kilencedet hozzá. Még aznap délután egy kolléganőm által megmutatta a módot, hogy hogyan szerezzem meg és még el sem múlt a kilenc nap és itt helyben az előljáráságon megkaptam a szükséges iratot, mely a „véletlen” — az isteni Gondviselés folytán házasságkötésnél bentmaradt.

Hálám határtalan égi pártfogóm iránt, kinek pártfogását nem szűnöm meg kérni további életem folyamán.
(Budapest, 1940. I. 26. F. A.)

*

E néhány sorban rovom le köteles és tartozó hálámat Bogner Mária Margit visitációs nővér iránt, akinek közbenjárására szerencsésen tettük meg a hosszú kínai utat új missziós állomásunkhoz. Közülünk két nővér rendszerint tengeri betegséget kap, ha kocsin vagy vonaton utazik — és most, az egyhuzamban 18 órás, vasúti kocsiban és utána hepe-hupás úton, kínai szekéren való utazás semmi kellemetlen következménnyel nem járt. Jó egészségben, vidám jókedvben értünk célt.

Máskor meg portyázó katonák kellemetlen látogatása alkalmával kértem segítséget — és a tolakodók, mint egy láthatatlan kéz vezényletére, hamarosan kimentek a zárdából.

(Kína, 1941 augusztus 30. H. M. M. missziós nővér.)

*

Hálás szívből küldöm köszönetemet a kis Mária Margitnak, mert hozzá intézett imámat meghallgatta.
(Csillaghegy, 1941 szeptember 12. T. B.)

*

1939 nyarán, román megszállás alatt D.-ben történt. Egy főnöknő és egy nővér nem tudtak útlevelet kapni. Nem volt állampolgársági igazolványuk, az ügy egészen reménytelen volt. Egy héten keresztül hiába jártak hatóságokhoz. A főnöknőt pedig egyenesen törölték az állampolgárok névjegyzékéből, amit valami rosszakaró hivatalnok tett. Ekkor Mária Margit nővérhez folyamondtak. Mikor már semmi remény sem volt, azt mondták: „Protektornak vegyük Margitkát”. Imádkoztak és az imalapot a kezükben tartva indultak a hivatalokba. Ami ekkor történt, az igazán csodálatos volt: az imára megnyíltak a kapuk, a hivatalnokok egymásnak telefonáltak, hogy fognak jönni a nővérek ilyen s ilyen ügyben, egymásnak ajánlották őket.

Még ideiglenes állampolgársági igazolványt is adtak, amivel azután a nővérek, mint tanítónők is működhetek. Adtak útlevelet is. Amikor ez megvolt, a két nővér a templomba ment hálát adni, mert a dolog oly csodálatos volt. Hazajövet az özszes nővér kérdezte: van-e útlevél? Segített-e Mária Margit nővér? Ők pedig boldogan lobogtatták kezükben az útlevelet. Teljesen pénz nélkül kapták az útlevelet, pedig ott mindenért fizetni és jutalmazni kellett. A kiállító hatóság is csodálkozott, hogy nekik útlevelet rendeltek.

(Szeged, 1941 szeptember 20-án N. M. J.)

*

Bogner Mária Margitnak tulajdonítom a következő imameghallgatásokat: 1. Édesatyám visszakerült a rendőrséghez és kedélyét visszanyerte; 2. nővéreimet kellemetlen helyre helyezték át, az utolsó pillanatban visszahelyezték.

(Pécs, 1941 október 8.)

*

Nővérem húsvét óta menyasszony volt. Az esküvő megtartása rövid időn belül lehetetlennek látszott. Hivatali előléptetés, engedély, anyagiak, az együttes kinevezés reménytelensége, elhelyeztetés voltak a nehéz és komoly akadályok. Édesanyám a jó Istenbe vetett hittel imádkozgatott és mondogatta: Hiszem, hogy annak idején minden csodálatosan megoldódik.

Karácsonykor voltam otthon. Még arról volt szó, hogy vissza kellene adni a jegygyűrűt. A fiatalok erről hallani sem akartak. Az ünnepek után visszajöttem K.-ra. Két nap múlva édesanyám levelében többek között azt írja: „A mai nappal gondviselésszerű dolog történt velünk. Mi is elmondhatnánk ezt a kis Mária Margit csodái közt. Tegnap este fejeztem be a könyvecskét és teljes szívvel lélekkel kértem, imádkozzék értünk, hogy G. és J. megesküdhessenek. Ma reggel mindkettőt elhelyezték Erdélybe. Vasárnap, január 5-én megesküsznek egy kis kápolnában és elutaznak. A fizetésükön kívül napi 15 pengőt és az utazásra 100—100 pengőt azonnal kapnak. Pár hónap alatt keresnek annyit, hogy kis otthon rendezhetnek be”.

Minden megoldódott. Sőt jobban, mint földi protektorok ígérete szerint várni lehetett volna. Január 5-én csakugyan a Szűzanya lábainál maradt egy menyasszonyi csokor s azóta Mária Margit közbenjárására hálásan gondolva, egy fiatal pár építgeti saját és jövőendő kis családjá boldogságát.

(1941 február.)

*

Ismét két imameghallgatásban részesültem az általam igen szeretett és tisztelt Mária Margit közbenjárására. Az egyik: leányomnak jó állást szerzett rendkívüli módon, a másik: ide-

ges szívdobogásomat, mely hetek óta kínzott egy szereplésem gondolatára, a szereplés kezdetén egy pillanat alatt megszűntette. Ereklýéjét tettem kinosan dobogó szívem fölé.
(vitéz H. F.-né, Gy. 1941 február 27.)

*

Hálás szívből küldöm köszönetemet a kis Mária Margitnak, mert hozzá intézett imámat meghallgatta.
(Csillaghegy, 1941. IX. 12. T. B.)

*

Igéretemhez képest hálás köszönetet szeretnék mondani nyilvánosan Bogner Mária Margit nővérnek a közbenjárására nyert imameghallgatásért. Novénám befejezése napját követte a meghallgatás napja.
(Budapest, 1941. VII. 9. gróf B. L.)

*

Mult hónapban kitartóan imádkoztam Bogner Mária Margit boldoggáavatásáért, közbenjárását kérve sok nehéz ügyemben. Csodálatosan megsegített úgy, amint kértem, lelki és anyagi ügyekben egyaránt. Azóta is a legnagyobb bizalommal fordulok imáimmal hozzá.
(Budapest, 1941. VI. 3. V. O.)

*

Bogner Mária Margit közbenjárására Szűzanyánk már másodízben megsegített. Kérem nyilvánosságra hozni, hogy minél többen legyünk, akik imádkozunk boldoggáavatásáért.
(B. G., Pécsbányatelep, 1942. I. 13.)

*

Hálatelt szívvel mondok köszönetet Mária Margit nővérnek, hogy engem többízben meghallgatott.
(L. M., Nagymágocs, 1942. I. 13.)

*

Drága Mária Margit meghallgatta hozzá intézett kéréseimet. Áldom érte édes Jézusunkat és folytonosan kérem, hogy minél előbb emelje oltárra az egész világ számára, megtépett magyar hazánk szentek koszorújának 1933-ban megdicsőült csillagát.

(1941 november 15 -én. Pécs, H. M. C.)

*

Nyilvánosan, szívem mélyéből, benső hálás köszönetet mondok Mária Margitnak, hogy közbenjárására a lourdesi Szűzanya közvetítésével fontos ügyben kérésem meghallgatásra talált. Buzgó tisztelője.
(Pécs, 1942 március 25. H. M.)

*

Nagyon-nagyon sokat köszönhetek Mária Margitnak, ennek az áldott, angyal-lelkű apácának. Az ereklényét magamnál hordom állandóan. Mindennap imádkozom hozzá. Köszönöm a sok és nagy jótéteményt, melyet a Szűzanya közbenjárására számomra kieszközölt. Kérem ezt a drága szentet, segítsen továbbra is úgy, mint eddig. Hogy ennyire, itt és ilyen körülmények között vagyok, édes Etuskának köszönhetem. Képe állandóan asztalomon van. Ha nehéz kísértés gyötör, rátekintek s nem hagy vétkezni.

(Nógrádsipek, 1941 február 14. G. E.)

*

A jó Isten és Mária Margit iránti hálából is kötelességem megírni, hogy komoly imameghallgatásban volt részünk, mely házunknak igen nagy jót jelentett. Harminc szentmisét és szentáldozást ajánlottam fel egy alkalommal a boldoggáavatásáért. Mikor az utolsó napi szentmisehallgatást ajánlottam fel, nagy és nehéz ügyeim és gondjaim voltak, nagyon kértem őt, járjon közben, hogy kapjak megoldást. Néhány nap múlva az összes nővérrel kilencedet kezdtünk hozzá, és még be sem fejeztük, kezdtek megoldódni az ügyek és mindig jobbra fordult a dolog. Valamennyien éreztük, hogy az ő közbenjárására történt ez. Természetesen nem csodának tartom, de komoly imameghallgatásnak.

(Szikszó, 1941 július 12. Sz. R.)

MÁRIA MARGIT TESTAMENTUMA

„Oly szép a sír!” — mondták többen, akik Érdre ellátogattak. Pedig a sír nagyon egyszerű. De mintha valami mennyei béke és túlvilági boldogság áradna ki ebből a sírból. „Minden róla szól” — mondotta egy látogató. Igen, minden róla szól, a virágok, a madarak, a kakukmadár, az ősi falak, a társalgó, a kórus, a folyosók, a cella, de elsősorban a tabernákulum.

*

Egy kijáró nővért még életében arra kért, hogy simogassa meg helyette a tabernákulum ajtaját — ő ugyanis a szigorú klauzúra miatt ezt nem tehette, a kijáró nővér pedig a kápolna gondozásával volt megbízva. De hozzátette: „Akkor is, ha én már nem leszek”. Ez Mária Margit testamentuma. Nem szóról-szóra kell teljesíteni, hanem lélekben. Jézus szeretete, melyért ő élt, hogy azt a lelkeknek adja: ez Mária Margit testamentuma. Erről szól, erről dalol, erről suttog nekünk minden virág, mely sírjából fakad. Ez a sírnak a hangja a kék Duna fölött...

Jézus, Jézus, Jézus!

IMÁDSÁG

Mária Margit visitatiós nővér boldoggáavatásáért

Jézusom, ki azt mondtad: „Hacsak nem lesztek olyanok, mint a kisdedek, nem mentek be a mennyek országába”, és azt ígérted, hogy „az alázatosakat felmagasztalod”, tekints a Te kis fehér virágodra, Mária Margitra. Ő rövid életének feladataul tűzte ki: „Kicsinynek, egészen kicsinynek lenni, hogy senki észre ne vegye, és keresztültaposson rajta, s így életének kis virága egyedül csak Tiéd legyen, s a Te szerelmednek tüzes napja egészen elhervassza”. Ő élete virágának minden fehér szirmát szeretetből lábadhoz hullatta. Add, kérünk, hogy őt, mint az egyszerűség, a szívbeli alázat, a hűség és a Te

szereteted példaképét, mihamarább oltárainkon tisztelhessük.

Szentséges Szűz Mária, akinek a kis Mária Margit szintén választott virágszála volt, akire ő egész lelkét rábízta; akinek magát mint a szeretet rabszolgája szentelte és ajándékozta; Te, aki az ő lelkére is, mint egykor Kis Szent Terézére, már földi életében rámosolyogtál, és őt a neked szentelt hónap szombati napján magadhoz vetted, hallgasd meg könyörgésünket, és mint minden kegyelem közvetítője, esdd ki szent Fiadtól a kegyelmet, hogy kis fehér margitvirágodat mielőbb májusi oltárodra helyezhessük. Amen.

Imádság Mária Margithoz kegyelmek kieszközléséért

Mária Margit, Jézus kis margitvirága, amint saját magadat nevezted, oly bizalommal fordulok hozzád, amilyennel te szoktál volt az Úr Jézushoz imádkozni, mikor utána epedtél. Te kicsi, egészen kicsi akartál lenni, hogy senki észre ne vegyen és keresztültáposson rajtad. Elrejtőztél, hogy senki se ismerjen. Egyedüli vágyad volt sok lelket adni Neki, akit anynyira szerettél, és minél gyorsabban Hozzá repülni, hogy Szívében megpihenhess és szeretetteddel elfelejtesd a sok szomorúságot, melyet Neki bűneink okoznak. Eszközöld ki számomra a kegyelmet, hogy a világ szeme elől elrejtve, égő mécsként Jézus szeretetében felemésztődjem és csak a menyeeiek után vágyódjam. Te életed jelszavaként írtad le: Semper fidelis, mindig hűséges! Eszközöld ki számomra a hűséget Isten legkisebb akaratának teljesítésében és elfogadásában. Te minden legkisebb cselekedetben is azt kerested, ami Neki nagyobb örömet szerez. Kérd Őt, hogy én is mindig azt cselekedjem, ami előtte kedves. Te magadat Szűz Máriának mint a szeretet rabszolgája felajánlottad és rábízta egész lelkedet. Esdd ki számomra Szűz Mária gyermeki szeretetét és tiszteletét, hogy Jézus után minden bizalmam csak benne legyen. Imádkozzál értem, hogy szent legyek, Jézussal minél bensőbben egyesüljek, szüntelenül lelkeket adjak Neki és az legyen földi ittlétem vezérelve: Elpazaroltam életemet, ha szent nem lettem. Amen.

Azonkívül kérlek, ha Ő is úgy akarja, hogy jelen ügyemben, melyet általa és a Szűzanya által Neki ajánlok, meghallgatásra találjak. Amen.

Rövidebben:

Istenünk, ki az alázatosakat felmagasztalod és a Téged szeretőket viszontszereted, tekints kegyesen Mária Margit alázatára és szeretetére s add hogy őt mihamarább, mint a szeretet és hűség példaképét oltárainkon tisztelhessük.

Általa ajánlom neked jelen ügyemet... s kérlek, mutasd meg, hogy közbenjárása kedves előtted, azáltal, hogy kéresemet mielőbb meghallgatod. Amen.

TARTALOM

	Oldal
Egy sír a Duna fölött	3
A magaslatok felé	5
A „megtérés”	5
A nagy fogadalom	6
Etus gyermekévei	8
Betegség	9
A kis diák	10
Kismama	11
Maca néni	13
Úgy szeretnék szent lenni!	15
Nagybecskereken	15
A diákcsinéyek spiritus rektora	17
A mi kis napsugarunk	19
Missziós vágyak	21
„Mint a hős, nekiindul útjának”	24
A „kis ösvény”	26
Életprogram	28
Szent tüzek	29
Epedő vágy az Oltáriszentség után	29
„Nem tagadhatom, én szeretem Jézust”	30
Csak egy vékony kis ajtó választ el tőled	32
„Úgy szeretnék meghalni”	33
„Feszítsd keresztre életemet!”	34
„Nyílegyenesen akarok az életszentségre törekedni”	36
„A szeretet vakmerő,”	37
A Szűzanya rabszolgája	38
Semper fidelis!	39
A hivatás	41
„Ott pattant ki a hivatás tüze...”	41
„Te tudod, hogy kármelita szeretnék lenni”	41
„Ha esküvőt látok...”	44
Fel Pestre	44
Belső próbák	46
„A tél már elmúlt”	48
„Vonj magadhoz”	50
Tirol hegyei közt	52
Thurnfeld	52
A búcsú	53

	Old a
Az utolsó nap	101
A „szép halott”	102
A felkelő örök nap ragyogása	104
A szentség illata	104
„Érd anyála nincs többé”	106
A lelkek titkos érintése	107
„Ha szeretsz, eljuttatod nekem naplódát”	108
„Kezem reszket”	109
„Nem tudom letenni”	109
A magyar Kis Szent Teréz	110
Szentté akarok lenni	110
„Ez nem volt véletlen”	110
Édesanyja pedig írja	111
„Ennek a földi anyagnak emléke felejthetetlen marad”	111
Zarándoklások	112
„Nesze egy kis útiköltség”	113
Nem csálja meg a benne bízokat	115
„Nem felejték el semmit”	116
A kilenced utolsó napján este	117
Állás és tandíj	118
„Mit akar ott a város?”	118
„Ne epezzed magad...”	120
„Mint református ember is hiszek”	121
Harminc pengő a kazettában	122
Veszélyes szánkázás	124
A kis gyöngykereső	124
Második Szent Antal	125
Tíz pengővel többet fizetett	126
„Két élő gyikra volna szükségem”	126
Havat küld a földre, hogy megnyugtasson	126
„Igaz, még az ibolyáról is kell írnom!”	127
„Etuskám, ha te most homlokomon végighúznád a kezedet...”	127
Részeses férj megtérése	128
Békitő	128
Elkerülhetetlen párbaj	129
Megtalálta az utat az Egyházba	129
Testi-lelki nyomorból kiségit	129
„Nagyon boldog vagyok!”	129
Dupla fogás	130
„Először és utoljára”	131
Lehetetlennek látszó hivatás	131
Enyhülés súlyos idegbajban	132
„Küldjön egy szál virágot még ma”	132
Megszűnt a tudóvézés	134
A negyedik kilencedet a templomban fejezte be	134
Nem kell az operáció	135

	Oldal
„Jelölje meg keresztalakban ott, ahol legjobban fáj”	136
„Laci, nem adtam volna öt fillért az életedért”	138
„Gyógyulása csodával határos”	138
„Kettétört a létra, hanyatt estem”	139
Meggyógyult a sírnál	139
Itt se kell műtét	139
Többszöri műtét után	140
Elmebajból gyógyulás	141
Súlyos cukormérgezés	141
Két súlyos vakbél-eset	141
„Uram, dicsőítsd meg Mária Margitot!”	142
„Keljünk föl, én már tudok járni!”	143
Hashártyagyulladásból hirtelen gyógyulás	145
A jó Istenben bízni kell!	146
A kakukkmadár	148
Legújabb imameghallgatások	150
Gyógyulások	150
Lelki segítség	171
Anyagiakban	176
Különfélék	181
Mária Margit testamentuma	186
Imádság Mária Margit vizitációs nővér boldoggá- avatásáért	186
Imádság Mária Margithoz kegyelmek kieszközlé- séért	187

